

Thế Tử Xấu Xa

Contents

Thế Tử Xấu Xa	1
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	6
3. Chương 3: Chương 2.1	10
4. Chương 4: Chương 2.2	13
5. Chương 5: Chương 3.1	16
6. Chương 6: Chương 3.2	20
7. Chương 7: Chương 4.1	23
8. Chương 8: Chương 4.2	27
9. Chương 9: Chương 5.1	32
10. Chương 10: Chương 5.2	36
11. Chương 11: Chương 6.1	40
12. Chương 12: Chương 6.2	44
13. Chương 13: Chương 7.1	48
14. Chương 14: Chương 7.2	52
15. Chương 15: Chương 8.1	57
16. Chương 16: Chương 8.2	61
17. Chương 17: Chương 9.1	64
18. Chương 18: Chương 9.2	69
19. Chương 19: Chương 10.1	74
20. Chương 20: Chương 10.2	79
21. Chương 21: Chương 11.1	82
22. Chương 22: Chương 11.2 (kết)	86

Thế Tử Xấu Xa

Giới thiệu

Không chỉ có phu quân chẳng thèm quan tâm đến nàng, cha chồng không thèm đếm xỉa gì đến nàng,

1. Chương 1: Chương 1.1

Vương triều Đại Hoàng, ngày mười tám tháng hai, năm Chiêu Vũ thứ tư, Dung Tri Hạ ngồi ở trên giường hỉ, kinh ngạc nhìn xung quanh hỉ phòng được trang điểm đến mức đỏ chói mắt này, chữ Hỉ màu đỏ thắm, nền mùng long phượng màu đỏ, còn có hỉ chướng đỏ tươi cùng chắn gấm đỏ thắm, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là màu đỏ.

Màu đỏ đậm như màu máu, giống như hai năm trước, khi nàng ngã bị thương máu đỏ tươi đã nhuộm đầy trên má trái. Nàng kéo kéo khóe môi, lộ ra một nụ cười giễu cợt, đưa tay phủ lên vết sẹo xấu xí ở trên má. Nàng biết đêm nay tân lang sẽ không bước vào gian hỉ phòng này, kể từ khi nàng gả vào Phụng Vương phủ thì nhất định vĩnh viễn không chiếm được sự sủng ái của trượng phu, sinh thời nàng đều chỉ là “độc thủ không khuê” *

(*: một mình một phòng)

Nàng từng vì thế mà thương tâm thật nhiều, nhưng được trọng sinh một lần, nàng sẽ không vì người kia lạnh lòng mà rơi một giọt lệ nào nữa. Từ nay về sau, nàng sẽ khiến tâm mình trở nên cứng như đá, để không ai còn có thể thương tổn nàng nữa.

“Ai ôi, Thế tử phi! Thế tử còn chưa có trở lại, ngài làm cái gì vậy?” – Nhìn thấy nàng đứng dậy đi tới trước bàn, còn tự mình gấp thức ăn lên ăn, hỉ bà cùng nhóm tỳ nữ đều lắp bắp kinh hãi. Hỉ bà lại quá sợ hãi muốn ngăn cản nàng.

Dung Tri Hạ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hỉ bà một cái, quăng cho nàng ba chữ - “Ta đói bụng”. Nàng sẽ không ngốc ngếch khổ sở ngồi yên lặng cả một đêm nữa, chỉ vì chờ một người sẽ không vào.

Lúc này, hẩn hẩn là đang ở trong phòng ái thiếp của mình, đối với nàng ta ngọt ngào thương yêu, cưng chiều hết thấy.

“Tỷ tỷ, thật là xin lỗi, đêm qua muội cũng đã khổ sở khuyên can Thế tử, chàng vừa mới cùng tỷ tỷ thành thân, sao có thể mặc kệ mà bỏ lại tỷ tỷ một mình trong đêm đông phòng chứ, nhưng Thế tử không chịu rời đi, chàng lo ban đêm trông thấy mặt tỷ tỷ sẽ bị hù dọa, nên nhất định phải ngủ ở chỗ muội.” – Kiếp trước, ái thiếp kia của hẩn ở trước mặt nàng khoe khoang nói vậy.

Khi đó, nghe xong lời này, lòng của nàng giống như bị quăng ột cái tát thật mạnh, khó chịu không biết phải làm thế nào. Nhưng hiện giờ, nếu nàng ta ở trước mặt nàng dám nói ra những lời này, nàng sẽ hung hăng cho nàng ta một cái tát.

Nàng đã chết một lần, nên rốt cuộc chả còn phải sợ gì nữa.

“Thế tử phi, ngài đừng như vậy, vạn nhất Thế tử tiến vào nhìn thấy sẽ không tốt. Van ngài đừng ăn nữa!” – Hỉ bà vẻ mặt đau khổ, giương mắt cầu xin nàng, nếu không phải có trở ngại về thân phận, bà thực hận không thể tiến lên trực tiếp túm lấy nàng mang về giường ngồi cho tử tế.

“Đúng vậy nha, tiểu thư, người đừng ăn nữa!” – Hiểu Trúc, nha hoàn hồi môn của nàng cũng đi theo khuyên nhủ. Thấy nàng không đợi cô gia tiến vào mà đã tự mình ăn uống, một nha hoàn hồi môn khác tên Cúc Nhi cũng thực kinh ngạc.

Trước khi tiểu thư bị thương, tính tình vui tươi sáng sủa, nhưng kể từ sau khi bị hủy dung liền trở nên trầm mặc ít lời lại tự ti. Nhưng mặc kệ nói như thế nào thì tiểu thư cũng là người tri thư đạt lễ, vả lại nàng hầu hạ tiểu thư đã nhiều năm, mơ hồ cảm giác được vẻ mặt của tiểu thư hôm nay có chút khác hẳn với mọi ngày, sáng nay còn hỏi nàng mấy vấn đề kỳ quái. Ngày hôm qua, tiểu thư vô ý trượt chân, đầu đụng vào ngăn tủ, vì vậy mà bị ngất một lát mới tỉnh, nàng có chút lo lắng tiểu thư có phải là đầu bị đụng hỏng rồi mới làm ra chuyện khác người như vậy. Ngẫm nghĩ giây lát, nàng dè dặt hỏi: “Tiểu thư, người hôm qua bị đụng như thế, đầu còn đau hay không?”

“Ta không sao” – Lại ăn thêm hai miếng nữa, Dung Tri Hạ mới ngừng tay, ngẩng đầu dò xét các nàng, “Thế tử sẽ không vào đâu. Cúc Nhi, đem tiền thưởng cho các nàng rồi cho các nàng lui xuống đi.”

Nghe nàng nói không đợi Thế tử tiến vào còn đuổi mình đi, hỉ bà sợ tới mức há to miệng: “Ai ôi, Thế tử phi, như thế này không được đâu, Thế tử còn chưa có đi vào, chúng tiểu nhân nào có thể đi, việc này không hợp quy củ!”

Dung Tri Hạ thần sắc thản nhiên mở miệng: “Ta nói hần sẽ không tiến vào, các người ở lại chỗ này cũng vô dụng, chỉ bằng đi xuống sớm một chút mà nghỉ ngơi.”

Hỉ bà há mồm, đang muốn hỏi nàng làm sao mà biết Thế tử sẽ không vào thì có một giọng nói trầm thấp vang lên – “Ai nói ta sẽ không vào?”

Trong phòng, mọi người nghe thấy tiếng đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử tuấn mĩ mặc hỉ bào, dáng người ngọc thụ lâm phong. Một người vội vàng cúi người hành lễ - “Bái kiến Thế tử, nô tỳ chúc mừng Thế tử đại hôn, mong Thế tử cùng Thế tử phi bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.”

Hỉ bà cùng mấy tỳ nữ lo lắng đề phòng, e sợ bởi vì Thế tử phi gây ra chuyện mà Thế tử giận chó đánh mèo lên đầu các nàng.

“Đều đứng lên đi!”, khóe miệng Mặc Lan chứa đựng ý cười, ánh mắt dừng ở trên người tân nương đang ngồi trước bàn, thu hết vào mắt biểu tình kinh ngạc của nàng

Dung Tri Hạ kinh ngạc nhìn hần, điều này không có khả năng, làm sao hần có thể vào đây? Sau khi dùng tiệc mừng với khách nhân, không phải hần sẽ đến chỗ ái thiếp ư? Tại sao lại đến đây?

Mặc Lan đến gần, quét mắt nhìn đồ ăn thừa trên bàn, cầm lấy bầu rượu, mặt mang ý cười nói – “Chắc, xem ra rượu này cũng bị nàng uống hết một nửa rồi.”. Ngửi khí hơi có vẻ thân mật, làm như cũng không thêm để ý việc nàng không đợi hần đã một mình dùng hết một nửa đồ ăn cùng rượu.

“Sao chàng lại đến đây?” – Nhìn chăm chú vào hần, Dung Tri Hạ lộ vẻ mặt nghi hoặc. Nàng nhớ rất rõ ràng, kiếp trước hần không chỉ làm cho nàng “độc thủ không khuê” trong đêm động phòng hoa chúc, mà trong cuộc sống sau này cũng chưa từng bước vào phòng của nàng, vì sao lần này hần lại đến?

“Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, ta không được tới sao?” – Hần ngồi xuống bên cạnh nàng, lắc lắc bầu rượu cười khê: “May mắn còn thừa một nửa, đủ để chúng ta uống rượu hợp cẩn”. Hần rót rượu vào hai chén ngọc, đưa một cái cho nàng.

Nàng sững sờ nhìn hần mà chưa nhận lấy. Nam tử trước mắt làm cho nàng cảm thấy thực xa lạ, kiếp trước khi hần thấy nàng, ánh mắt luôn tràn ngập ghét bỏ cùng hờ hững, nàng chưa từng thấy hần cười với nàng ôn hòa dễ gần như vậy.

Là sai ở chỗ nào? Hay là mấy chuyện kiếp trước kia chỉ là một hồi mộng ly kỳ? Nhưng mà ký ức rõ mồn một cùng khắc cốt ghi tâm như vậy trước mắt nhắc nhở nàng, đây không phải là mộng.

“Làm sao vậy, ghét bỏ rượu này uống không ngon sao?” – Thấy nàng không nhận ly rượu, Mặc Lan ngược mắt cười hỏi.

“Rượu rất ngon, nhưng Thế tử thật sự muốn uống rượu hợp cẩn cùng ta sao?” - Nàng mặt không chút thay đổi nhìn thẳng hần.

“Nàng là Thế tử phi của ta, không phải nàng thì còn ai có tư cách cùng ta uống?” – Đối với nàng, giọng điệu của hần toát ra sự nhẫn nại khó mà có được.

Nàng khê nhếch môi, nuốt xuống hai chữ Ngọc Hà đã đến bên miệng. Nếu hần muốn uống, nàng không ngại bởi hần một ly rượu. Rượu hợp cẩn này, mặc dù uống, cũng không có khả năng khiến hai người tâm ý tương thông, vĩnh kết đồng tâm. Uống hay không nàng cũng chẳng thêm để ý, chỉ muốn mau chóng đuổi hần đi. Nàng tiếp nhận chén ngọc, giữa đầu uống một ngụm rượu màu hổ phách.

Thấy nàng uống rượu hợp cẩn như là cho có lệ, Mặc Lan không dấu vết hơi nhú mày, chợt nhớ tới cái gì liền giãn ra, cũng uống một ngụm, sau đó liền phát tay cho hỉ bà và đám tỳ nữ lui ra.

Sau khi người ngoài đều rời đi, hấn nghiêng người tới gần Dung Tri Hạ muốn nói gì đó, nàng lại giống như bị kinh hách, nhất thời nhảy dựng lên, vẻ mặt phòng bị lui rất xa.

“Nàng làm cái gì vậy?” – Nàng đột ngột phản ứng làm hấn hơi nhíu lông mày. Dung Tri Hạ cũng có chút ngoài ý muốn với phản ứng kịch liệt của mình, nàng bình tĩnh lại rồi thư thái nhìn về phía hấn – “Thế tử không phải còn có việc sao?”

“Đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, ta còn có thể có việc gì?” – Thấy nàng có vẻ không muốn hấn ở lại, hấn hơi hơi nheo mắt.

Nàng không nhịn được bật thốt ra – “Người không đi bồi Ngọc Hà sao?”

Từ trong miệng nàng nghe được hai chữ Ngọc Hà này, Mặc Lan có chút kinh ngạc, nhưng lại nghĩ chắc hấn có hạ nhân nào lắm miệng nói cho nàng biết Ngọc Hà là ái thiếp của hấn, hấn nhẹ nhàng băng quơ nói – “Nàng ta chẳng qua chỉ là một tiện thiếp, sao có thể so sánh được với nàng, nàng đừng nghe những hạ nhân bậy bạ nói luyên thuyên.”

Tiện thiếp? Dung Tri Hạ giật mình nhìn hấn, Ngọc Hà không phải là người thiếp mà hấn hết mực cưng chiều sao? Như thế nào mà nghe giọng điệu lúc này của hấn lại giống như không để ý lắm?

“Thế tử phi, không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi.”

Hấn tiến lên vừa định chạm vào người nàng, nàng lại chột lùi ra hai bước, vẻ mặt cảnh giác trừng mắt nhìn hấn, thuận miệng tìm lý do – “Ta, ta hôm nay nguyệt sự đến, chỉ sợ là không tiện.”

Hấn như có điều suy nghĩ, liếc nàng một cái thật sâu.

“Là thật, ta không có lừa chàng.” – Dung Tri Hạ vẻ mặt trấn định nói dối, trong lòng lại ngầm cười khổ, thân thể nàng cùng tâm của nàng giống nhau, đều cực độ bài xích hấn. Hấn vừa mới tới gần, nàng liền chủ động tránh đi. Nếu không phải trong lòng quá mức oán hận hấn, sâu đến tận xương tủy thì sao lại đến nỗi này?

“Nếu như thế, chuyện viên phòng liền lùi lại vài ngày đi.” – Nói xong Mặc Lan liền tự mình đi đến giường, đưa tay cởi áo chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thấy vậy, nàng giật mình hỏi – “Chàng muốn ngủ ở chỗ này?”

Thấy nàng tựa hồ cảm thấy thực bất ngờ, trên mặt còn toát ra vẻ hi vọng hấn nhanh rời đi, vì lý do gì đó, hấn kiềm chế lại bức bối, ôn thanh đáp – “Đây là hỉ phòng của chúng ta, ta không ngủ ở đây thì ở đâu? Nàng cũng mau chóng nghỉ ngơi đi.”

“Chàng.....không biết là mặt của ta thực dọa người sao?” – Dung Tri Hạ nhíu mi hỏi lại.

Tay Mặc Lan đang cởi áo dừng lại một chút, xem xét bên mặt nàng, tiếp theo chớp mắt một cái, hấn bước nhanh tới trước mặt nàng, làm cho nàng không kịp tránh đi, bưng lấy khuôn mặt nàng tỉ mỉ xem xét. Sau đó cũng cười mỉm nói – “Ngũ quan của Thế tử phi đoan chính, mắt phượng mày liễu, mũi ngọc môi đào, băng cơ ngọc cốt, quyền nhả xinh đẹp tuyệt trần, là một giai nhân rực rỡ thoát tục, vi phu có thể lấy nương tử làm vợ, quả thật là phúc ba đời.”

Hấn rõ ràng là đang trợn mắt nói dối.

“Người không thấy trên mặt ta có sẹo hay sao?”

Mặc Lan vươn tay, thương tiếc khẽ vuốt vết sẹo xấu xí bên má trái của nàng, mày kiếm nhíu lại toát ra một chút đau lòng – “Nàng yên tâm, vi phu sẽ nghĩ biện pháp tìm cho nàng linh dược để chữa khỏi vết sẹo trên mặt, khôi phục dung nhan cho nàng.”

Người trước mắt này thật là Mặc Lan đối với nàng vô cùng hờ hững ở kiếp trước hay sao? Dung Tri Hạ kinh nghi bất định nhìn chăm chú vào gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt này trầm nghĩ.

Hoặc là trong này có âm mưu gì, hoặc là hấn cố ý hành động như vậy để trêu đùa nàng.

Thấy nàng không trả lời mà chỉ sững sờ nhìn, hấn thân thiết hỏi lại – “Vết sẹo trên mặt nàng là bị thương như thế nào?”

Nàng vốn không muốn trả lời, nhưng thấy trên mặt hắn có vẻ quan tâm tình chân ý thiết không giống giả bộ, vì thế đơn giản trả lời – “Là hơn hai năm trước vô ý ngã ngựa bị thương.”

Nàng vốn là nhi nữ của Vệ quốc Đại tướng quân, từ nhỏ liền theo huynh trưởng học cưỡi ngựa bắn cung, kỹ thuật rất tốt. Hai năm trước, bởi vì yên ngựa bị hỏng mà ngoài ý muốn bị ngã. Khi ấy mặt nàng va chạm đất, đến nỗi má trái bị đá vụn sắc nhọn cắt vào, miệng vết thương quá sâu, vì vậy sau khi kết vảy liền để lại một vết sẹo không thể xóa được.

Vốn là nàng và con của Thừa tướng đã bàn đến chuyện hôn nhân, nhưng bởi vì nàng bị hủy dung mà việc này phải từ bỏ.

Không nghĩ tới hai tháng trước, Hoàng thượng lại chỉ hôn cho nàng và Phụng vương Thế tử.

Nghe nói lúc Mặc Lan biết được việc này cực kỳ bất mãn, cuối cùng bởi vì không có cách nào kháng chỉ liền phải cưới nàng.

Có lẽ là bởi vậy mà sau khi hắn cưới nàng chưa bao giờ để nàng vào trong mắt, mặc cho nàng ở nơi này bị người ta khi dễ, đến nỗi cuối cùng còn bị hại chết một cách không minh bạch ở Phụng Vương phủ.

“Nàng xuất thân từ võ tướng thế gia, từ nhỏ đã thạo cưỡi ngựa bắn cung, như thế nào lại ngã ngựa được?” – Mặc Lan tiến lên một bước hỏi.

“Là ta sơ ý, không cẩn thận mới có thể ngã ngựa.”

Dung Tri Hạ lúc này đã vô cùng mệt mỏi và buồn ngủ, cũng chẳng thêm nghiên cứu về mặt quan tâm của hắn lúc này đến tột cùng là thật hay giả, nếu hắn đã không muốn đi thì kệ hắn vậy.

Súc miệng xong, nàng cúi xuống hỉ bào, tự mình bò lên giường. Mặc Lan cũng tháo xuống giày gấm để trên tháp, nằm xuống cạnh nàng, thấy nàng mặt cứng ngắc, tránh hắn như rắn rết, dịch người vào bên trong, cố ý tạo khoảng cách với hắn, một chút lửa giận nhen nhóm trong lòng, chợt nghĩ tới gì đó, hắn ản nhẩn nén xuống hờn giận, yên lặng nằm bên người nàng.

Hỉ phòng nhất thời yên tĩnh không tiếng động. Dung Tri Hạ ôm chăn đệm, cứng người lui trong góc, không muốn tới gần trượng phu mới cưới này của nàng. Đối với việc phải ngủ chung một giường cùng Mặc Lan, nàng không hề cảm thấy vui sướng, chỉ thấy phiền não.

Nhớ đến hôm qua, khi phát giác chính mình trọng sinh vào đêm trước hôm thành thân cùng Mặc Lan, nàng kinh ngạc, nghiêm chỉnh thức một đêm không ngủ, nghi hoặc cân nhắc đây tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

Loại sự tình này ai nghe cũng phải kinh sợ, đến nỗi lúc nàng ngồi trên kiệu hoa đi vào Phụng Vương phủ, cùng hắn báai đường, lại bị đưa vào hỉ phòng, thì thần trí nàng thủy chung đều hốt hoảng. Tận đến khi ngồi trên giường hỉ, thấy hỉ phòng vô cùng quen thuộc này thì rốt cuộc nàng mới tiếp nhận được sự thật chính mình được sống lại.

Ông trời ban ân, cho nàng được sống thêm một lần nữa, nàng sẽ không để ỉnh sống uất ức đáng thương như trước, nàng muốn theo tâm ý của mình, cái gì mà thuận theo trượng phu, hiếu kính cha mẹ chồng, tất cả đều dẹp qua một bên đi.

Nàng ở kiếp trước, bất luận là trượng phu hay cha mẹ chồng, không một ai đối xử tử tế với nàng, dựa vào cái gì muốn nàng hiếu kính bọn họ, thuận theo bọn họ?

Nàng Dung Tri Hạ ở đời này chỉ kính trọng phụ thân cùng huynh trưởng đã thương yêu nàng từ nhỏ, những người khác nàng sẽ không bao giờ để trong lòng nữa.

Hít sâu một hơi, nàng không để ý tới Mặc Lan đang nằm bên cạnh người, nhắm mắt lại, chuẩn bị đi ngủ. Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp bay đến – “Lúc nàng sáu, bảy tuổi có phải từng tới phủ Tổng đại nhân Tống Tuệ Viễn chúc tết hay không?”

Dung Tri Hạ ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, trả lời cho có lệ - “Chuyện lâu như vậy rồi, ta sao có thể nhớ rõ.”

“Nàng cẩn thận nhớ lại xem.” – Mặc Lan trong giọng nói hơi có ý ra lệnh.

Nàng gượng suy nghĩ một lát, lại nói – “Ta thật sự không nhớ rõ, khi còn bé, hàng năm cha đều đưa ta tới rất nhiều nhà thúc thúc bá bá chúc tết, ta không phân biệt được ai mới là người chàng nói đến.” – Cha nàng là Vệ quốc Đại tướng quân, lui tới cùng quá nửa quan viên triều đình, khi còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng sao phân biệt được người nào với người nào.

Lặng im giây lát, hắc đối phương thức khác hỏi lại – “Vậy nàng có nhớ đã từng đi nhầm vào một hầm băng, rồi phát hiện một đứa bé bị giam bên trong hay không?”.

Dung Tri Hạ cố gắng hồi tưởng một lát, cuối cùng từ trong ký ức rất lâu kia, tìm kiếm ra chuyện này – “Hình như có, ta nhớ được ca ca kia ngã vào trong hầm băng, cả người hắc bị đông cứng, tóc đã kết sương, đôi môi cũng tím bầm, ta muốn kéo hắc ra ngoài nhưng kéo không nổi, liền đi gọi người tới, hắc mới được ôm ra.” – Sau đó nàng rời đi cùng phụ thân, cũng không biết ca ca kia về sau như thế nào, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng hỏi – “Sao đột nhiên chàng hỏi ta chuyện này? Chàng biết đứa bé kia sao?”

Chính tai nghe nàng nói, Mặc Lan nhắm chặt hai mắt, che lại hận ý kịch liệt tuôn ra. Hắc chưa bao giờ hận chính mình như vậy, từ đầu đến cuối hắc đã bị người ta lừa gạt, không nên tin tưởng lầm người mà bạc đãi nàng.

Chỉ chớp lát, sau khi mở mắt ra hắc đã bình ổn cảm xúc, đưa cánh tay muốn kéo nàng vào trong lòng – “Tri Hạ, ta.....” – Nhưng đầu ngón tay hắc vừa mới đụng vào nàng liền bị nàng đẩy ra thật nhanh.

“Ta muốn ngủ, giường này rất lớn, chàng đừng chen lấn với ta.” – Giọng của nàng mang ý tứ ghét bỏ rõ ràng.

“.....Được” – Nếu là bình thường, hắc làm sao tha thứ cho kẻ làm trái ý hắc, nhưng giờ phút này hắc cũng không nhiều lời, chỉ hơi khựng lại, đáp nhẹ một tiếng rồi lui ra sau, ôn thanh dụ dỗ - “Nàng đừng co lại một góc thế, lại đây ngủ, ta cam đoan sẽ không chạm vào nàng.”

Mặc dù cảm thấy đêm nay hắc thập phần cổ quái, nhưng Dung Tri Hạ nhất thời cũng không rõ vì sao, đơn giản không suy nghĩ thêm nữa, có chuyện gì ngày mai dậy nói sau, cả người vẫn lui trong góc, không dựa gần vào. Nàng nhắm mắt, khép mắt, không lâu sau liền ngủ say.

Mặc Lan ánh mắt trầm trầm nhìn chăm chú vào nàng, tâm tư sôi trào, cả đêm chưa ngủ.

2. Chương 2: Chương 1.2

Sớm mai tỉnh lại, Dung Tri Hạ trông thấy Mặc Lan vẫn nằm trên giường, nhưng đã tỉnh rồi, không khỏi giật mình sửng sốt, rồi nàng lại làm như không có việc gì xuống giường rửa mặt chải đầu, giống như hắc chỉ là một người xa lạ không liên quan.

Hai chân nàng vừa chạm đất, hắc đã lên tiếng – “Đưa ta chải tóc của nàng.”

“Chàng lấy chải tóc làm gì?”

Hắc không trả lời chỉ nói – “Nàng cứ đưa ta là được.”

Liếc hắc một cái, nàng thầm nghĩ, chỉ là một cái chải tóc cũng không có gì, liền tới bàn trang điểm lấy một cái đưa hắc, sau đó nàng thấy hắc nhận lấy cái chải tóc làm một chuyện mà không khỏi kinh ngạc trừng lớn mắt – “Chàng đang làm gì vậy?” – Hắc lại lấy chải tóc đâm vào cánh tay mình, máu tươi đỏ sẫm liền từ da thịt chảy ra ngoài, vẻ mặt hắc trấn định đem một ít máu bôi lên tấm khăn gấm nhỏ màu trắng trên giường.

“Đêm động phòng chúng ta không viên phòng, nếu để ấy hạ nhân lắm mồm biết được, đối với nàng sẽ không tốt, làm như vậy là để chặn miệng những kẻ đó.” – Khuôn mặt tuần tú của Mặc Lan nở nụ cười, trong mắt hàm chứa sự cứng chiều, giải thích với nàng.

Trùng sinh một lần, Dung Tri Hạ làm sao còn có thể dễ dàng bị những lời nói lạnh nhạt kia gây thương tích nữa, nàng nhú mày nhìn vết thương trên cánh tay hắn – “Chàng không cần làm thế, ta không quan tâm lời ra tiếng vào.” – Trong mắt nàng chứa đầy hoang mang, hắn đến tận cùng là làm sao vậy, vì sao lại hành động quái dị như thế?

“Nàng không để ý nhưng ta để ý, ta không cho phép bất luận kẻ nào sau lưng nàng nói linh tinh” – Mặc Lan chăm chú nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa như muốn chảy ra nước.

Nghe thấy hắn nói với mình những lời cương chiều như thế này, nàng có chút khó có thể tin quan sát tỉ mỉ hắn, thầm nghĩ người trước mắt này sẽ không phải là mạo danh thay thế đi, nếu không hắn làm sao có thể dùng ánh mắt dịu dàng như nước kia nhìn nàng. Nhưng bất luận là thế nào, khuôn mặt kia xác thật là giống Mặc Lan của kiếp trước như đúc.

Đôi mắt hẹp dài màu nâu, lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, nước da trơn bóng như ngọc, tổ hợp thành khuôn mặt tuấn mỹ

Quá khứ, ánh mắt hắn nhìn nàng luôn là âm lãnh hờ hững, giờ thì minh nhuần nhu hòa, quả thật giống như là biến thành một người khác.

“Chàng.....thật sự là Mặc Lan sao?” – Dung Tri Hạ nhin không được hỏi ra điểm nghi vấn trong lòng.

“Tự nhiên sao nàng lại hỏi như vậy?” – Mặc Lan kinh ngạc nhướng mày.

“Cảm giác chàng thật sự không bình thường lắm.”

Trong lòng hắn khẽ động – “A, nàng cảm thấy ta lạ ở chỗ nào?” – Hắn muốn biết rõ nàng bài xích hắn là từ đâu mà đến.

“Chàng.....” - Nàng không thể nói ra hắn của kiếp trước không giống như vậy, lời nói đến bên môi lại lập tức sửa thành – “Ta nghe người ta nói chàng đối với hôn sự này không hài lòng lắm, không muốn lấy ta làm vợ.”

“Đừng nghe những kẻ đó nói nhảm, vì phu thực vừa lòng với hôn sự này, nhất là sau khi nhìn thấy nàng, càng cảm thấy may mắn vô cùng khi hoàng thượng ban hôn.” – Mặc Lan lời nói chân thành thiết tha, Dung Tri Hạ không thể tìm thấy trên mặt hắn một tia giả dối, nàng thử hỏi lại – “Vậy ái thiếp Ngọc di nương của chàng thì sao?” – Kiếp trước hắn sủng ái Ngọc Hà ra sao, tất cả mọi người trong Phụng Vương phủ đều biết, chỉ cần nàng ta muốn, hắn không nói hai lời tất cả đều dâng đến trước mặt nàng ta, duy chỉ có chức vị Thế tử phi là không thể cho, cũng bởi vậy mà hắn dung túng nàng ta khi dễ Thế tử phi là nàng đây. Hắn cương chiều ái thiếp ra mặt, Thế tử phi nàng không có chỗ dung thân.

“Tiện thiếp kia làm sao có thể so sánh với nàng?” – Hắn không từ chối đề thấp thanh âm, ẩn giấu một tia phần hận.

Lại nghe được hắn dùng từ tiện thiếp để hình dung về Ngọc Hà, Dung Tri Hạ không thể không nghĩ thầm, có phải hay không vì nàng sống lại mà khiến cho nhiều sự việc cũng thay đổi theo?

Đem hận ý trong lòng nén xuống, Mặc Lan nheo mắt nhìn nàng mỉm cười nói – “Tiện thiếp không đáng nhắc đến, nàng không cần phải để nàng ta vào mắt, về sau nếu nàng ta có nửa phần bất kính với nàng, nàng cứ việc lấy thân phận Thế tử phi mà trừng phạt thật nặng.”

Nghe vậy Dung Tri Hạ càng giật mình, nàng trợn to hai mắt nhìn hắn, hắn muốn nàng trừng trị ái thiếp của mình?

Hắn thu toàn bộ vẻ mặt kinh ngạc của nàng vào trong mắt, nghĩ đến nàng có điều băn khoăn, vì kích lệ nàng, hắn cười nói – “Nàng là Thế tử phi, giáo huấn một tiện thiếp không nghe lời thì cũng không có gì sai.”

Nàng hoang mang nhỏ giọng nói thầm – “Tóm lại là hắn bất thường hay ta bất thường?” – Liếc thấy vết thương trên cánh tay hắn, mặc kệ nói như thế nào, máu này là bởi vì nàng mà chảy ra, nàng cầm khăn tay băng bó miệng vết thương giúp hắn.

“Nàng nói cái gì?” – Nàng nói nhỏ nên hắn nghe không rõ.

Dung Tri Hạ lắc đầu – “Không có gì.” – Nàng không tin giờ phút này hẳn đối xử với nàng hiền hòa lấy lòng là thật tâm. Nhưng trước khi không hiểu mục đích của hẳn, nàng sẽ yên lặng theo dõi biến hóa.

Tới phòng khách, Dung Tri Hạ là Thế tử phi vừa mới vào cửa, theo phép tắc cần phải bái kiến cha mẹ chồng, Mặc Lan cũng làm bạn bên cạnh nàng.

“Hài nhi bái kiến phụ vương, mẫu phi.” – Mặc Lan dẫn đầu hành lễ.

“Tri Hạ bái kiến phụ vương, mẫu phi.” – Dung Tri Hạ cũng hướng về phía hai người đang ngồi ngay ngắn ở bên trên hành lễ. Phụng vương Mặc Thành liếc nhìn Tri Hạ một cái, thấy vết sẹo trên mặt nàng, có chút không vui hơi hơi nhăn mi lại, đưa tay lên nói – “Ngồi đi.”

Khuôn mặt ông gầy gò, thần sắc hơi có bệnh, bởi vì hơn mười năm trước bị ám sát, đến nỗi người bị thương, hai chân không thể đi lại được. Mặc dù được điều dưỡng mười mấy năm, nhưng thân mình không thể hồi phục hoàn toàn, phải dựa vào một chiếc xe lăn gỗ để di chuyển.

“Tạ phụ vương.” – Dung Tri Hạ cúi chào xong liền ngồi xuống. Ngồi ở phía bên phải Phụng vương, Vương phi Trần thị nhìn chằm chằm mặt của nàng, ghét bỏ nhíu mi nói – “Lúc trước mặc dù từng nghe nói mặt người bị rách, ban đầu ta còn tưởng chỉ là vết sẹo nhỏ, cũng không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy, thế này cũng hủy dung luôn rồi, về sau gặp người khác thế nào được?”

Trần thị thực sự không phải mẫu thân thân sinh của Mặc Lan, mẹ của hẳn đã chết vì bệnh khi hẳn còn nhỏ, về sau Phụng Vương đưa trác phi Trần thị lên làm Vương phi, trở thành kẻ thất.

Phụng Vương dưới gối có ba nhi tử, trưởng tử Mặc Dục là do thị thiếp sinh ra, bởi vì thân thể từ nhỏ đã hư yếu, nên hàng năm hẳn đều ở viện Thanh Phong dưỡng bệnh, ít khi ra ngoài. Nhi tử thứ hai chính là Mặc Lan là do Vương phi đã qua đời sinh, tam nhi tử còn lại Mặc Thụy là kế Vương phi Trần thị sinh ra.

Lấy xuất thân mà nói, chỉ có Mặc Lan cùng Mặc Thụy coi như là con trai trưởng, Mặc Lan lớn hơn Mặc Thụy một tuổi, là do Tiên Hoàng phong hẳn làm Phụng vương Thế tử, ngày sau cũng là hẳn kế thừa tước vị Phụng vương. Đại hoàng vương triều chỉ có bảy vị Thân Vương được cha truyền con nối tước vị (nguyên văn là: được “thừa kế vĩnh thế tôn vinh”), Phụng vương là một trong số đó.

Nghe thấy lời nói chua ngoa của Trần thị, khóe miệng Dung Tri Hạ mơ hồ lướt qua một tia cười lạnh. Kiếp trước bởi vì nàng bị hủy dung mà tự ti, tính tình cũng trở nên khúm núm, nhưng mà bây giờ sẽ không như vậy nữa, nàng sẽ không lặng yên mặc cho người ta khi dễ nữa.

Nàng nhìn thẳng Trần thị, vuốt vết sẹo bên má trái, giọng nói tràn ngập ủy khuất – “Đúng vậy, bị thương thành như thế, chính con cũng không đành lòng nhìn, vốn tưởng phải làm bạn với ngọn đèn cả đời, ai ngờ Hoàng thượng lại tứ hôn, gả con cho Thế tử. Con không dám kháng chỉ, chỉ có thể tuân theo mà gả đến Phụng vương phủ. Nếu như mẫu phi thật sự không thích gương mặt của con, sau này con sẽ tận lực tránh để không lộ diện trước mặt ngài, tránh cho ngài chướng mắt. Nếu không phải hôn sự này do Hoàng thượng ban tặng, con thật sự là.....”

Nói đến chỗ này, nàng cúi mặt thấp, lấy khăn lụa đề khóe mắt, làm bộ như bị nhục nhã, lã chã chực khóc.

Nàng cố ý mang Hoàng thượng ra trấn áp Trần thị, hôn sự này là ý chỉ của Hoàng thượng, bà ta nếu dám nhục nhã nàng, thì chính là bất kính với Hoàng thượng. Phụng vương liếc mắt cảnh cáo Trần thị ngồi bên người một cái, hôn sự này là Hoàng thượng ban tặng, cho dù Dung Tri Hạ có bộ dáng dọa người, cũng không nên ở trước mặt nàng mà châm chọc, thế này có khác gì đánh vào mặt Hoàng thượng.

Trần thị thấy Phụng vương đưa tới ánh mắt, vẻ mặt lập tức biến đổi, thay đổi giọng điệu trào phúng, trên mặt thoáng chốc biến thành nụ cười mãn nguyện thân thiết.

“Ai, mẫu phi không phải là ghét bỏ khuôn mặt của con, đây là đau lòng con, mặt của con bị thương thành như vậy, nhất định là chịu rất nhiều ủy khuất, thương yêu con còn không kịp nữa là. Lại nói nữ tử chúng ta, dung mạo cũng không phải là trọng yếu, phụ đức mới là quan trọng nhất, sau này con hãy hầu hạ Thế tử cho thật tốt, nếu ai dám nói về khuôn mặt con, mẫu phi nhất định không buông tha hẳn.”

Trần thị cũng không phải ngu xuẩn mà vô trí, ngược lại bụng dạ bà thâm sâu, như vậy mới có thể từ trác phi được nâng thành Vương phi, vững vàng nắm giữ Phụng vương phủ to lớn như vậy trong lòng bàn tay,

trở thành đương gia chủ mẫu chân chính. Thậm chí ngay cả việc cố Vương phi chết, cũng có bút tích của bà.

Bà ta thừa dịp cố Vương phi bệnh nặng thì mua chuộc tỳ nữ sắc thuốc, vụng trộm thêm một vị thuốc lạnh khủng khiếp ở trong thuốc, làm bệnh tình của Vương phi nặng hơn, thúc đẩy nàng tử vong.

Sau này bà ta cũng chưa lập tức xử lý tỳ nữ kia ngay, sợ làm người khác sinh nghi. Dám can đảm mưu hại Vương phi, tội danh này vô cùng lớn. Bà ta nghĩ rằng tỳ nữ kia cũng không có lá gan tiết lộ chút gì. Mãi đến hai năm sau, bà mới giả vờ an bài cho nàng kia xuất giá, sai người giết nàng diệt khẩu ở giữa đường, khiến nàng mang theo điều bí mật này cùng chôn vào lòng đất, từ đó vùi lấp, khiến cho chuyện này trừ bỏ bà ta không còn kẻ nào biết được.

“Đa tạ mẫu phi.” – Dung Tri Hạ sợ hãi nói lời cảm ơn, mi dài rũ xuống, che lại trông mắt giấu cợt.

Mặc Lan vuốt ve chiếc nhẫn ngọc bích đeo trên ngón cái, ngắm nhìn Dung Tri Hạ như có điều suy nghĩ.

Lúc này, một nữ tử dung mạo kiêu diễm đi vào phòng, hướng Phụng vương cùng Phụng vương phi nhún mình – “Ngọc Hà bái kiến Vương gia, Vương phi.”

Liếc thấy nàng, trông mắt Mặc Lan dâng lên một cỗ hận ý mãnh liệt, ngay lập tức lại nén xuống, lần nữa giấu đi nỗi hận khắc cốt.

Phụng vương thần sắc hiển lạnh gặt đầu – “Đứng lên đi.”

Ngọc Hà tiếp theo xoay người hướng Mặc Lan phúc thân, mềm mại mở miệng – “Ngọc Hà bái kiến Thế tử.” – Đôi mi thanh tú của nàng hơi chau lại, dò xét nhìn hẩn, ánh mắt toát ra một chút thống khổ, như là bị ủy khuất.

Đối mặt với biểu tình diễm đam đáng yêu của nàng, Mặc Lan trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng sắc bén. Nếu là trước kia, hẩn có lẽ sẽ không đành lòng, nhưng hiện tại nhìn chăm chăm cổ trắng của nàng, hẩn bóp chặt mười đầu ngón tay để tránh nhất thời xúc động tiến lên bẻ gãy nó.

“Qua chào hỏi Thế tử phi đi.” – Mặc Lan thản nhiên mở miệng, vẻ mặt không nhìn ra hỉ nộ. Ngọc Hà khề cần phần môi, mắt đẹp u oán liếc nhìn hẩn, có chút không cam lòng quỳ gối hướng Dung Tri Hạ hành lễ – “Ngọc Hà bái kiến Thế tử phi.”

Nàng ngẩng đầu, tiếp theo giống như bị kinh hách, vươn ngón tay ngọc trắng nõn chỉ vào Dung Tri Hạ, hô nhỏ – “Á, mặt Thế tử phi làm sao vậy?”

“Làm càn!” – Mặc Lan nghiêm khắc khiển trách một tiếng, đứng dậy quăng cho nàng một cái tát thật mạnh. Ngọc Hà thành linh bị đánh ngã trên mặt đất.

Đối với hành động bất ngờ của hẩn, Phụng vương cùng Vương phi đều lộ vẻ mặt ngạc nhiên, Ngọc di nương là ái thiếp mà hẩn cưng chiều, nâng niu trong lòng bàn tay. Lúc trước ngay cả lớn tiếng trách cứ nàng một câu cũng chưa từng, cho nên ái thiếp Ngọc di nương tất cả phép tắc cũng không chú ý, lúc này sao lại đánh nàng nặng như vậy?

Dung Tri Hạ cũng thực giật mình. Nhưng kinh ngạc nhất chính là bản thân Ngọc Hà, nàng ôm má bị đánh, khó có thể tin nhìn lại Mặc Lan.

“Thế tử.....”

“Người chỉ là một tiện thiếp nhỏ, cũng dám vô lễ với Thế tử phi như vậy, là ta làm hư người sao?” – Mặc Lan mặt lạnh lùng giận dữ mắng mỏ.

“Thiếp.....” – Ngọc Hà phần môi run rẩy, nhu nhược ủy khuất giống như muốn khóc lên.

“Còn không nhận lỗi với Thế tử phi à?” – Giọng hẩn lạnh như băng, đâu còn thấy sự dịu dàng của ngày trước.

Ngọc Hà không rõ, Mặc Lan luôn luôn đối với nàng vô cùng sủng ái, lại sao lại đối xử với nàng như thế. Được tỳ nữ nâng dậy, nàng ản nhẫn tức giận, đi đến trước mặt Dung Tri Hạ, cúi người nói – “Ngọc Hà lỡ lời, thỉnh Thế tử phi tha thứ cho sự bất kính của Ngọc Hà vừa rồi.”

Dung Tri Hạ nghiêng mắt nhìn nàng một cái, vẻ mặt sâu kín nói – “Từ khi mặt ta bị thương tới nay, việc ta bị kẻ khác xem thường cười nhạo cũng không biết bao nhiêu lần, không phải chỉ có mình ngươi.”

Ngọc Hà trong mắt có chút tức giận, nàng là người được Mặc Lan sủng ái, ngay cả Vương phi cũng chừa lại cho nàng mấy phần mặt mũi, vậy mà nữ nhân vừa mới vào cửa này cũng dám lên mặt với nàng, nhưng vừa nhắc mắt, đã thấy Mặc Lan khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt rét như băng, giống như đang cảnh cáo nàng, nếu dám bất kính với Thế tử phi nữa, sẽ lại trừng trị nàng. Nàng cảm thấy cả kinh, không dám tiếp tục gây chuyện, cúi đầu, nặn ra lời xin lỗi – “Ngọc Hà không phải cố ý, cầu Thế tử phi thứ tội.”

Dung Tri Hạ nhàn nhạt liếc nàng – “Thôi, việc này vốn cũng không trách ngươi được.”

Kiếp trước nàng bị Ngọc Hà cười nhạo nhục nhã so với chuyện này càng quá đáng không biết bao nhiêu lần, khi đó nàng tự ti, chỉ có thể uất ức trốn tránh nàng ta. Mà kiếp này, nàng ta lại mơ tưởng bữa bãi khi nhục nàng (khi nhục: khi dễ + nhục nhã).

Nhưng làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn là, Mặc Lan lại đi giúp đỡ nàng, hẳn đến tột cùng là làm sao vậy?

Trần thị không dấu vết quan sát ba người vài lần, miễn cưỡng tiếp hai người mấy câu – “Tri Hạ, tuy ngươi là Thế tử phi, nhưng Ngọc di nương so với ngươi vào cửa trước, có chuyện gì không hiểu, ngươi có thể hỏi nàng. Sau này hai người các ngươi phải đồng lòng cùng nhau hầu hạ Thế tử cho thật tốt, biết không?”

“Dạ” – Dung Tri Hạ cùng Ngọc Hà đồng thanh đáp. Sau khi ra khỏi phòng, Ngọc Hà tiến lên, vô cùng thân mật khoác tay Mặc Lan dịu dàng oán giận – “Thế tử, ngài đã nói thế nào mà lại không giữ lời?” – Nàng ta thâm nghĩ, mới vừa rồi có lẽ là trước mặt Phụng vương, hẳn mới giáo huấn nàng, cũng không phải là sẽ thật sự không sủng ái nàng nữa.

“A, ta nói không giữ lời như thế nào?” – Mặc Lan như cười như không liếc nàng. Nàng ta cố ý nhìn Tri Hạ đang muốn xoay người rời đi, lấy âm lượng tuy nhẹ nhưng lại có thể để cho nàng nghe được nói – “Lúc trước ngài nói, đêm qua sẽ đến bồi Ngọc Hà, Ngọc Hà ở trong phòng chuẩn bị rượu và thức ăn ngon mà ngài thích, đợi ngài cả đêm đó.”

Dung Tri Hạ tiếp tục đi lên phía trước, cũng không thèm quay đầu liếc mắt một cái.

Mặc Lan nhìn bóng lưng Tri Hạ, vận bụng bàn tay đang kéo lấy khuỷu tay hất của Ngọc Hà ra, nâng cằm nàng lên, không chút để ý lên tiếng – “Hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của ta và Thế tử phi, sao ta có thể bỏ rơi nàng mà đi gặp người chứ?”

Khuôn mặt Ngọc Hà lộ vẻ sững sốt – “Nhưng rõ ràng chính miệng ngài nói.....” – Hắn nói cho dù có cưới Dung Tri Hạ, hẳn cũng sẽ không đối xử với nàng ấy như là thê tử, trong lòng hắn, thê tử của hắn chỉ có một mình nàng.

Hắn cắt đứt lời của nàng, cười nhạo nói – “Những lời này chẳng qua chỉ là trêu trọc ngươi thôi, ngươi lại coi là thật. Ngươi sẽ không quên bản thân mình là thân phận gì chứ?”

Ngọc Hà vẻ mặt kinh nghi, nói không ra lời, giây lát sau, mới không dám tin thanh âm run rẩy nói – “Những lời đó đều là Thế tử gạt ta?”

“Đó chỉ là những lời nói đùa thuận miệng của ta, ta không ngờ ngươi lại đại dốt tin là thật. Về sau ngươi cần phải nhớ rõ thân phận của bản thân. Đừng nên vọng tưởng nữa.” – Nói xong hắn liền xoay người rời đi, nếu tiếp tục ở lại đối mặt với khuôn mặt của nàng ta, hẳn sợ không kiềm chế được ý nghĩ xúc động muốn bẻ gãy cổ nàng.

3. Chương 3: Chương 2.1

Lúc xế trưa, cảnh xuân ấm áp vui vẻ, gió nhẹ đưa, Dung Tri Hạ dẫn theo hai nha hoàn bên người, đi dạo trong hoa viên hoa xuân nở rộ

Toàn bộ hoa viên lấy hồ sen làm trung tâm, một cây cầu cẩm thạch cong cong vắt ngang qua hồ, liên tiếp hai đầu, nhà thủy tạ, đình các với hoa văn trang trí hoa lệ rải ở bốn phía hồ sen, một vài đóa hoa xuân nở xinh đẹp rực rỡ, tô điểm thêm cảnh sắc tươi đẹp cho hoa viên.

Dung Tri Hạ đi lên cầu, mắt nhìn dần cá chép đang thành thời nghịch nước trong hồ, nhớ tới trước đó không lâu, ở trong phòng khách Mặc Lan đánh Ngọc Hà trước mặt mọi người, nàng quay đầu hỏi hai nha hoàn đằng sau – “Các người cảm thấy lúc này vì sao Thế tử phải đánh Ngọc di nương trước mặt mọi người?”

Hiếu Trúc đáp – “Tất nhiên là bởi vì nàng bất kính với tiểu thư, Thế tử mới trừng phạt nàng.” – Nàng có gương mặt tròn, trên mặt lốm đốm vết tàn nhang, trông thành thật phúc hậu.

Cúc Nhi lại nghĩ ngợi nói – “Nô tỳ nghe nói Thế tử cực kỳ sủng ái Ngọc di nương, coi nàng như châu báu bảo bối, theo lý, thì không có khả năng chỉ vì Ngọc di nương bất kính với tiểu thư mà ra tay đánh nàng.” – Nàng có đôi mắt nhỏ, lông mày nhỏ, khuôn mặt thanh tú, tâm tư tinh tế, biết cách nhìn mặt mà nói chuyện.

Hiếu Trúc lại không cho là đúng – “Dù thế nào thì tiểu thư cũng là Thế tử phi, Ngọc di nương chẳng qua chỉ là tiểu thiếp, nàng ta bất kính với tiểu thư, Thế tử ra tay trừng trị cũng đâu có gì là không đúng.”

Dung Tri Hạ chống má nói – “Hắn quả thật là không đúng lắm.”

Ngọc Hà thì vẫn là Ngọc Hà đó, Phụng Vương cùng Vương phi cũng không thay đổi. Sau khi nàng trọng sinh, người duy nhất khác chỉ có Mặc Lan, nàng nhíu mi vắt óc suy nghĩ, vẫn nghĩ không ra rốt cuộc là như thế nào.

Cúc Nhi ngẫm nghĩ nói – “Tiểu thư đừng lo lắng, ít nhất trước mắt, xem ra Thế tử rất bảo vệ tiểu thư” – Nàng cảm thấy người bất thường không chỉ có Thế tử, tiểu thư nhà mình cũng thế.

Hai năm trước, kể từ sau khi tiểu thư bị thương, luôn sợ hãi cúi mặt, không muốn người nào thấy vết sẹo trên mặt nàng, nhưng hiện nay nàng không hề tự ti hối tiếc vì vết sẹo trên mặt, có thể thản nhiên nghênh đón ánh mắt người ngoài. Thậm chí lúc này trong phòng khách, đối mặt với sự châm chọc của Vương phi, còn có thể trưng ra vẻ mặt uất ức đáng thương mà phản bác Vương phi.

Nàng luôn luôn cẩn thận, lại hầu hạ tiểu thư nhiều năm, sẽ không thể không nhìn ra kia đều là chủ tử nhà mình giả bộ. Nàng mặc dù không rõ nguyên nhân gì khiến tiểu thư thay đổi như vậy, nhưng so với lúc chủ tử trầm mặc tự ti trước kia, nàng càng thích sự thay đổi như vậy.

Dung Tri Hạ trầm nghĩ, hẳn tốt với nàng, nàng mới cảm thấy không bình thường. Kiếp trước Mặc Lan chưa bao giờ đối xử tử tế với nàng, chứ đừng nói là vì nàng mà trừng phạt Ngọc di nương.

Khi mấy người đang nói chuyện, một người chậm rãi đi tới từ đầu kia của cây cầu. Thân hình hần hơi gầy, khuôn mặt tuấn nhã có chút tái nhợt. Nhìn thấy Dung Tri Hạ, hần mỉm cười gật đầu, lễ độ hỏi thăm – “Muội có phải là Thế tử phi mà Lan đệ mới cưới không?”

Trong kinh thành mọi người đều biết, con gái của Vệ quốc Đại tướng quân ngoài ý muốn bị thương, dẫn đến bị hủy dung, hơn nữa vết sẹo của nàng thực bất mắt, không khó đoán ra thân phận của nàng.

“Đúng vậy” – Dung Tri Hạ biết hần là Mặc Dục, huynh trưởng khác mẹ của Mặc Lan, bởi vì thân thể hư yếu, ít khi rời khỏi Vương phủ, người ngoài đã từng gặp hần cũng không nhiều. Hần đứng cách nàng không xa, nhìn hình ảnh phản chiếu của sắc trời bóng mây trong nước, dịu dàng nói – “Đến mùa xuân trăm hoa đua nở thì hoa viên này là đẹp nhất, đáng tiếc, người có thể tĩnh tâm thưởng thức cảnh đẹp cũng không nhiều.”

Kiếp trước, nàng chỉ gặp hần vài lần, không thân quen với hần cho lắm. Lúc này nghe lời nói của hần như là có ám chỉ gì đó, đang muốn mở miệng hỏi thì có một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến – “Đại khái chỉ có người không tranh sự đời như đại ca, mới có thể có nhã hứng thưởng thức cảnh đẹp ở hoa viên này.”

Dung Tri Hạ quay đầu lại, chỉ thấy Mặc Lan đi đến phía mình, dừng lại bên cạnh nàng.

Trên gương mặt tuấn nhã của Mặc Dục lộ ra nụ cười bất đắc dĩ – “Vi huynh không tranh sự đời cũng là do bất đắc dĩ, ta đây thân thể suy nhược từ nhỏ, chỉ có thể yên lặng tĩnh dưỡng, mong được sống lâu vài năm.”

“Thân thể đại ca không phải là đang từ từ tốt lên sao? Đệ tin tưởng nhất định có thể sống lâu trăm tuổi” – Đối mặt với huynh trưởng, mặt mày Mặc Lan cũng toát ra vài phần ôn hòa.

“Bản thân ta không cầu sống lâu trăm tuổi, chỉ mong có thể ở cùng với các người vài năm là tốt rồi” – Mặc Dục nhìn hai người một chút, tiếp theo cười nói – “Ban đầu vi huynh còn có chút lo lắng, nhưng mà bây giờ xem ra người cùng đệ muội sống chung rất tốt, ta cũng an tâm.”

Mặc Dục chưa nói rõ ràng, nhưng trong lòng Mặc Lan lại hiểu rõ. Lúc trước nhận được thánh chỉ tứ hôn, hấn tức giận, toàn bộ Vương phủ đều biết, tất nhiên Mặc Dục cũng biết việc này, còn khuyên giải hấn vài câu.

Mẫu thân mất sớm, kể mẫu Trần thị không dám làm khó hấn công khai, nhưng ngấm ngầm ở đằng sau ngáng chân hấn cũng không ít, ước gì hấn yêu sớm (?) nguyên văn là ước gì hấn tảo yêu), để con trai dễ dạy bảo của nàng có thể thay thế được vị trí Thế tử của hấn. May mắn vị huynh trưởng lớn hơn hấn ba tuổi này luôn luôn quan tâm chiều chuộng hết sức đến hấn, bởi vậy tình cảm của hai người rất thân thiết.

“Đại ca yên tâm đi, có thể lấy được nàng là phúc của đệ, đệ sẽ đối xử với nàng thật tốt.” - Mặc Lan nhìn sang Dung Tri Hạ, trong mắt lộ vẻ nhu hòa.

Mặc Dục không xem nhẹ ánh mắt hấn nhìn Dung Tri Hạ, mỉm cười mời nói – “Nơi này cách viện của ta không xa, chỉ bằng tới chỗ ta uống ly trà đi.”

Mặc Lan nhìn về phía Dung Tri Hạ, trưng cầu ý của nàng – “Tri Hạ, viện của đại ca hết sức thanh u lịch sự tao nhã, chúng ta tới ngồi một chút được không?”

Nàng liếc mắt nhìn hấn, lại liếc về phía Mặc Dục đang mỉm cười nhìn nàng, hơi do dự mới gật đầu – “Vâng.”

Mặc Dục ở viện cách hoa viên không xa, mấy người rất nhanh đã tới nơi, vườn hoa xuân nở rộ trước phòng, rực rỡ như gấm.

Mặc Dục thấy nàng dừng chân thưởng thức vườn hoa xuân, cười nói – “Ta bình thường không có việc gì làm sẽ trồng hoa làm cỏ.”

“Những cây hoa này đều là ở viện của đại ca sao?” – Dung Tri Hạ hỏi.

Chẳng biết tại sao từ lúc gặp hấn ở cây cầu, nàng luôn luôn có cảm giác không thể hiểu được, nàng không thể hình dung cụ thể đó là cảm giác gì, chỉ mơ hồ cảm thấy hình như mình đã quên đi chuyện gì đó.

Hấn mỉm cười gật đầu, dẫn bọn họ đi vào trong phòng, phân phó tỳ nữ pha trà. Không lâu sau, tỳ nữ dâng lên trà nóng.

Mặc Dục ân cần tiếp đón hai người – “Tới đây nằm thử, đây là trà vân thủy, thanh mát ngọt lành, có hương cam, Lan đệ rất thích loại trà này.”

Dung Tri Hạ uống một ngụm, trà thấm hương cam, mùi vị cực kỳ thơm mát tinh khiết, nàng gật đầu khen – “Quả nhiên là trà ngon.”

Mặc Lan cười nói – “Nếu nàng thích, để ta sai người mang cho nàng một ít.”

Mặc Dục mỉm cười tiếp lời – “Trà của ta ở chỗ này đều là Lan đệ sai người đưa tới, nếu không có Lan đệ săn sóc, những ngày ta ở trong Vương phủ, không thể nào nhàn nhã thư thái như vậy.”

Nghe vậy, Dung Tri Hạ hơi sửng sốt, tiếp đó nhớ tới Mặc Dục tuy là con trưởng nhưng cũng là thứ xuất, nghe nói sau khi Trần thị lên làm Vương phi, không buông tha ẹ hấn, lấy cớ đưa nàng vào chùa, từ đó đến nay cũng không quan tâm hỏi han đến Mặc Dục.

Mười mấy năm trước, kể từ sau khi Phụng vương gặp chuyện bị thương, rất ít khi xen vào việc của Vương phủ, việc lớn nhỏ trong phủ có quá nửa là do Trần thị làm chủ, chỉ cần không gây ra việc gì to tát, ông cũng sẽ không can thiệp vào những việc mà Trần thị làm. Đối với đứa con trưởng thân thể hư yếu này, ông cũng không coi trọng.

Có thể thấy được, những ngày tháng trước kia của Mặc Dục ở Vương phủ không dễ chịu, tình huống này vẫn kéo dài đến tận bốn năm trước, khi Mặc Lan được tân hoàng đế vừa mới đăng cơ không lâu coi trọng,

đề bạt hẳn làm Ngự Sử đại nhân. Sau khi lời nói của hẳn ở trong Vương phủ có trọng lượng, hẳn mới bắt đầu chiếu cố nhiều đến vị thứ xuất huynh trưởng này.

Ba huynh đệ Mặc gia, Mặc Lan cùng Mặc Dục vô cùng thân thiết, nhưng lại có hiềm khích với đệ đệ Mặc Thụy, âm thầm lục đục với nhau rất nhiều chuyện, thậm chí có người ngầm truyền đạt, Mặc Thụy vẫn muốn trừ bỏ Mặc Lan. Bởi vì chỉ cần Mặc Lan vừa chết, con trai trưởng sẽ chỉ còn lại mình hẳn, vị trí Thế tử trừ hẳn ra không còn có thể của ai khác.

“Có đệ ở đây, không ai có thể bức bách đại ca được, nếu đại ca muốn đón Phong di nương về, đệ cũng có thể làm chủ.” – Mặc Lan nói.

Khi còn nhỏ, sau khi mẹ hẳn mất, may mắn có đại ca thường xuyên quan tâm đến hẳn, hẳn mới có thể vượt qua những ngày tháng bất lực không nơi nương tựa. Hiện nay, hẳn đã có năng lực, ở trong phủ cũng bồi dưỡng một đám thủ hạ tâm phúc làm việc ỉn, hiển nhiên có thể chống lại Trần thị.

“Lần trước ta đi thăm nương, nàng đã quen với những ngày tháng thanh tịnh ở chùa chiền, không định quay về, nhưng mà vẫn đa tạ tâm ý của Lan đệ.” – Mặc Dục mỉm cười, cảm kích nói.

“Đại ca không cần khách khí như thế, sau này có chuyện gì cứ việc nói với đệ.” – Nói xong Mặc Lan nhìn về phía Dung Tri Hạ - “Đại ca thân thể không khỏe, chúng ta không nên quấy rầy huynh ấy lâu, nàng vừa gả vào đây, chi bằng ta mang nàng đi dạo chung quanh một chút, để sớm quen thuộc Vương phủ.”

Thấy hẳn có ý tốt, Dung Tri Hạ không suy nghĩ lâu lắm liền gật đầu đáp ứng, nàng muốn thừa dịp này biết rõ ràng, hẳn tiếp cận nàng đến tốt cùng là có mục đích gì.

Dọc theo đường đi, Mặc Lan vô cùng ân cần giới thiệu cho nàng phong cảnh cùng các viện trong vương phủ, những thứ khác cũng không nhiều lời.

Đêm đó, hẳn vẫn ngủ trong hỉ phòng, vốn là hẳn định cùng nàng nói chuyện một lát, nhưng lại bị một câu nói mệt nhọc của nàng xua đuổi.

Dung Tri Hạ quần chặt chẽ, lui ở góc giường, không muốn lại gần hẳn, nàng lấy lý do sợ lạnh, sai người mang tới nhiều chăn đệm hơn, bởi vậy mà mỗi người đắp một cái chăn gấm

Nàng đưa lưng về phía hẳn, tâm tư cuộn cuộn, khó có thể ngủ ngon.

Kiếp trước khi nàng bị Hoàng thượng tứ hôn cho hẳn, nàng mang nỗi lo sợ bất an gả đến Phụng vương phủ, mặc dù tự ti với dung mạo bị hủy, nhưng vẫn ôm một tia mong đợi với trượng phu mới cưới của mình, hy vọng có thể được hẳn yêu thương. Nhưng những gì nàng nhận được cũng chỉ là sự thờ ơ, coi thường của hẳn, và mặc kệ nàng bị người ta nhục nhã.

Tựa như khi Vương phủ tế tổ, hẳn biết rõ Ngọc Hà cố ý không cho người báo với nàng thời gian tế tổ, hại nàng vắng mặt, bởi vậy mà bị phạt quỳ gối tự kiểm điểm trong từ đường một ngày đêm, nhưng một câu hẳn cũng không hỏi han. Nàng bị đói suốt một ngày một đêm, quỳ đến mức đầu gối sưng đỏ.

4. Chương 4: Chương 2.2

Tiết Đoan Ngọ, Vương phủ làm gia yến, khi nàng tới nơi phát hiện ghế ngồi vốn là của mình đã bị Ngọc Hà chiếm mất. Mà nàng là Thế tử phi lại chỉ có thể ngồi ở ghế của tiểu thiếp, nhận lấy ánh mắt coi thường và sự cười nhạo của mọi người, hẳn cũng không để ý. Còn nữa, bởi vì nàng chắn đường Ngọc Hà, nàng ta lại đánh nàng ngay trước mặt hẳn, thế mà hẳn lại chỉ để ý xem tay Ngọc Hà có bị đau hay không.

Lại có một lần nàng qua chỗ mẫu phi thỉnh an thì Ngọc Hà lại nhục nhã nàng ở trước mặt bà. Cúc Nhi khó chịu, thay nàng nói một câu, Ngọc Hà liền yêu cầu mẫu phi trừng phạt Cúc Nhi thật nặng, bởi vậy Cúc Nhi bị đánh năm mươi đại bản, trọng thương không dậy nổi.

Loại nhục nhã này có rất nhiều, nàng đêm không xuể, kiếp trước nàng bị hấn lạnh lòng bội bạc, thương tổn thấu tâm. Kiếp này mặc kệ hấn tốt như thế nào, nàng cũng sẽ không động tâm nữa. Nàng đã khóa cửa trái tim thật chặt, đuổi hấn ra bên ngoài vĩnh viễn, không cho phép hấn bước vào trái tim nàng một bước. Bởi vì, chỉ khi nào tâm địa đủ lạnh lùng, đủ cứng rắn, mới không bị tổn thương nữa.

Mặc Lan nhìn nàng cuộn mình trong góc, ngẫm nghĩ, nàng rõ ràng có ý tứ không muốn cùng giường chung gối với hấn, sao hấn có thể không nhìn ra. Hấn có chút nghi hoặc, theo lý, nàng sẽ không như thế mới phải.

Đã nhiều ngày, tất cả những vật phẩm tốt nhất có trong Vương phủ đều được đưa đến trước mặt Dung Tri Hạ. tỷ như đồ trang sức quý giá tinh xảo, tơ lụa thượng hạng, các loại đồ vật trưng bày trân quý, còn có trà tốt nhất cùng thức ăn ngon nhất và trái cây lạ.

Cho dù hạ nhân có tri độn cũng nhìn ra được, Thế tử vô cùng sủng ái vị Thế tử phi mới vào cửa này, thậm chí còn có lời đồn đãi rằng Ngọc di nương đã thất sủng.

Bởi vì sau khi Thế tử phi vào cửa, Thế tử liền không tới chỗ Ngọc di nương nữa, chỉ cần Thế tử vừa hạ triều, trở lại Vương phủ, liền làm bạn bên cạnh Thế tử phi, đối với nàng lời nói nhỏ nhẹ, ân cần, thương yêu, cưng chiều.

Nhưng dường như Thế tử phi không quá cảm kích đối với sự săn sóc của Thế tử. Tựa như trước đó không lâu, hấn vừa mới rảnh rỗi liền đi tìm Tri Hạ, muốn thừa dịp hôm nay thời tiết đẹp, đưa nàng đi chơi, lại bị nàng cự tuyệt.

Ngồi ở phía sau chiếc bàn gỗ tử đàn, hấn vuốt ve nhẫn ngọc đeo trên ngón cái, khép mắt nghĩ ngợi, hấn không hiểu được nguyên nhân thế tử mới cưới đối xử như vậy. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói cắt đứt suy nghĩ của hấn.

“Thế tử”

“Vào đi” – Mặc Lan thu lại suy nghĩ, nhìn về phía thủ hạ tâm phúc đang đi tới.

Hấn giao cho thủ hạ này một việc, mỗi ngày sẽ đến bẩm báo với hấn tiến triển của sự tình.

“Khởi bẩm Thế tử, buổi trưa hôm qua Ngọc di nương đi gặp Vương phi, lúc ra về thì gặp tam thiếu gia ở khúc quanh của hành lang, hai người nói với nhau mấy câu, Ngọc di nương liền quay về phòng ngủ. Giờ nghỉ trưa, nàng gọi Chu quản sự tới hỏi vì sao tiền tiêu tháng này lại chậm chạp chưa phát, còn yêu cầu trà vân thủy và tơ lụa mới mua vào. Sau khi bị Chu quản sự cự tuyệt, nàng giận dữ mắng mỏ Chu quản sự một lúc, sau đó liền phái tỷ nữ đi tìm Thế tử, nhưng không được gặp mặt Thế tử. Sau khi tỷ nữ kia trở về, Ngọc di nương phẫn nộ quăng vỡ một ly trà.” – Hấn bẩm báo tỉ mỉ hành tòng một ngày của Ngọc di nương.

Mặc Lan trầm ngâm một chút rồi chỉ thị - “Tiếp tục giám thị nàng, còn nữa, phái người điều tra xem năm đó ai đã sắp xếp cho nàng tiến vào Phụng vương phủ.”

“Vâng” – Tên thuộc hạ kia cung kính đáp một tiếng rồi rời đi. Về phần vì sao chủ tử ra lệnh hấn giám thị tiểu thiếp trước kia được sủng ái nhất, mặc dù hấn có nghi vấn, nhưng cũng không dám hỏi.

Trong mắt Mặc Lan hiện lên hàn quang, đứng dậy đi tới viện của Ngọc Hà.

“Nô tỳ bái kiến Thế tử.” – Trong phòng, tỷ nữ nhìn thấy hấn vội vàng hành lễ, một tỷ nữ khác bước nhanh vào phòng ngủ mời chủ tử ra ngoài.

Biết hấn đến, Ngọc Hà đi ra rất nhanh, nàng mềm mại nhún mình hành lễ, giọng điệu thoảng chút u oán – “Ngọc Hà còn tưởng Thế tử đã quên Ngọc Hà rồi.”

“Xem người kia, mới mấy ngày ta không tới, oán khí của người đã lên tận trời đưa ta tới đây.” – Miệng hấn cười nhưng ý cười không chạm tới đáy mắt.

“Ngọc Hà không dám, là vì Ngọc Hà quá nhớ nhung Thế tử, đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên, từ khi Thế tử nạp Ngọc Hà làm thiếp đến nay, đây là lần đầu tiên mà lâu như vậy mới được nhìn thấy Thế tử.”

Ngón tay dài nâng cằm nàng lên, khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Lan như cười như không – “Chắc chắn, xem ra ta đã thật sự làm hư người, vẫn thực sự oán giận ta. Ta cùng Thế tử phi vừa mới đại hôn, chẳng lẽ không nên ở bên nàng nhiều hay sao? Vậy người cho rằng ta nên thờ ơ lạnh nhạt, mặc kệ nàng, để đến với người?”

Trong lòng Ngọc Hà nghi ngờ, ngạc nhiên, nàng không nhìn ra trên mặt hắn giờ phút này là vui hay giận. Lời cự tuyệt của hắn nghe ra là đang trách nàng ỷ vào được sủng mà kiêu, nàng không dám làm càn nữa, nhỏ giọng nói - “Là Ngọc Hà đã đi quá giới hạn, thỉnh Thế tử tha thứ.”

“Thôi” – Hắn ngồi xuống, không chút để ý nói – “Nghe nói hôm qua người sai tỳ nữ đến tìm ta, có chuyện gì?”

“Chu quân sự giữ lại tiền tiêu tháng này, chậm chạp không phát, thiếp sai Quyên Nhi đi đòi, nhưng hắn lại tiếp tục từ chối, thậm chí còn nói đây là ý của Thế tử. Ngọc Hà không tham tiền tiêu hàng tháng, nhưng Chu quân sự lại nói đó là ý của Thế tử, nhưng làm sao Thế tử có thể đối xử với thiếp như vậy được, Ngọc Hà thật sự không nhịn được cơn tức này.” – Giọng điệu nàng nhu nhược, kể lại sự tình, đôi mắt đẹp chứa đầy ủy khuất.

Mặc Lan nghiêng mắt nhìn nàng, ngày xưa, vẻ mặt yếu đuối này có thể làm hắn thương tiếc, nhưng giờ phút này trong mắt hắn chỉ cảm thấy giả dối cùng căm hận, khóe môi hắn mang tia cười trào phúng, mở miệng nói – “Việc này đúng là do ta đã dặn dò.”

Nàng không thể tin được, mắt trừng lớn – “Cái gì?”

“Thế tử phi vừa mới vào cửa, cần phải mua thật nhiều đồ, bởi vậy ta mới sai người chuyển tiền tiêu hàng tháng của người qua cho Thế tử phi. Bình thường ta cũng thưởng cho người nhiều đồ cùng bạc, cũng đủ cho người dùng lâu dài, ta nghĩ người sẽ không phản đối, phải không?” – Ngữ điệu của hắn thập phần ôn hòa, nhưng ánh mắt nhìn về phía nàng lại đầy lạnh lùng.

Dưới cái nhìn chăm chú mà lạnh như băng của hắn, Ngọc Hà không dám cự tuyệt, đành phải đáp nhẹ một tiếng – “Vâng.” – Trong mắt lại chứa đầy lệ, giống như là bị uất ức lắm, yếu đuối đáng thương.

Nàng ảo não suy tư, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì mà chỉ sau một đêm, sự sủng ái của hắn với nàng đã thay đổi, là do nàng làm gì sai sao? Nhưng nàng cẩn thận nhớ lại, vẫn không nghĩ ra lỗi của mình ở đâu.

Về mặt Mặc Lan hòa hoãn lại đôi chút, dặn dò – “Ta biết làm như vậy khiến người uất ức, nhưng Thế tử phi là nhi nữ của Vệ quốc Đại tướng quân, nàng ấy vốn được cưng chiều, người không thể so sánh với nàng được, hôn sự này lại do Hoàng thượng tự mình ban tặng, vậy nên ta cũng không thể sơ suất với nàng ấy. Về sau ở trước mặt nàng, người phải lễ phép một chút, đừng có ngạo mạn bất kính với nàng.”

Nghe hắn so sánh xuất thân của nàng và Dung Tri Hạ, đây rõ ràng là đang gièm pha nàng, Ngọc Hà âm thầm cắn răng, không cam lòng đáp – “Vâng.”

Sau đó, nàng thân mật khoác tay hắn, làm nũng nói – “Nhiều ngày rồi Ngọc Hà không được gặp Thế tử, hôm nay Thế tử phải bồi Ngọc Hà thật tốt đấy.” – Bất kể thế nào, nàng cũng phải nghĩ ra biện pháp để hắn lại sủng ái nàng.

Hắn không dấu vết rút tay về, thản nhiên mở miệng – “Ta hôm nay đến là có chuyện muốn nói với người. Lúc lâm triều, có quan viên vừa điều tra được tội trạng của Tô Thành Huy, khi hắn đảm nhiệm chức Thái Thú đã cấu kết với thương nhân, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu dùng để xây dựng đê điều, kết quả nước sông mùa đông năm ấy dâng cao làm vỡ đê, khiến vô số dân chúng thương vong. Vị quan viên kia dâng tấu lên nói Tô Thành Huy tội ác tày trời, thỉnh Hoàng thượng tịch thu tài sản Tô gia và giết kẻ phạm tội.”

Lúc trước, khi chuẩn bị nạp nàng làm thiếp, hắn đã sai người đi điều tra về thân phận của nàng, biết được nàng là con gái của tội thần Tô Thành Huy. Sau khi Tô Thành Huy bị vấn trảm, Tô gia cũng bị xét nhà, vốn là một thiên kim con nhà quan lại thành người không có một xu dính túi, bắt buộc phải mai danh ẩn tích, lưu lạc trở thành nô tì, cuối cùng bán mình vào Phụng vương phủ.

Vì bảo vệ nàng, sau khi hắn tra được việc này, vẫn chưa nói với phụ vương, giấu giếm giúp nàng, bởi vậy trong Phụng vương phủ, không có ai khác biết được xuất thân của nàng, nhưng mà người đưa nàng vào Phụng vương phủ, chắc hẳn cũng biết rõ mọi chuyện, mới có thể âm thầm an bài nàng tiếp cận hắn.

Nghe vậy, thân thể mềm mại của Ngọc Hà run lên, giận dữ nói – “Cha thiếp đã bị vấn trảm rồi, vẫn còn chưa đủ hay sao.”

“Lúc trước, chính ta cũng không biết cha người lại làm ra việc thương thiên hại lý như thế, khiến dân chúng trôi dạt khắp nơi, tử thương vô số.” – Hắc lạnh lùng nói. Hai năm qua, hắc sủng ái nàng như vậy, thứ nhất là vì báo ân, thứ hai là vì áy náy, nhưng mà thật không ngờ tất cả chỉ là một âm mưu.

“Cả triều đình, chuyện các quan viên lớn nhỏ tham ô vô cùng nhiều, đâu phải mỗi mình ông, huống hồ chuyện đề võ, nên trách những công nhân trước đó xây dựng không cẩn thận, sao lại trách cha thiếp?” – Nàng bắt đầu lên tiếng giải thích thay phụ thân.

Mặc Lan khinh thường, cười lạnh nói – “Nếu người có biện pháp tìm ra chứng cứ quan viên khác tham ô, ta liền tấu thỉnh Hoàng thượng trị tội họ.”

Thân thể Ngọc Hà bởi vì cố nén tức giận mà run run – “Ngọc Hà không có bản lĩnh như vậy.”

Thần sắc hắc lạnh nhạt, liếc nhẹ nàng một cái, rồi dường như mất hứng đứng lên, không chút để ý bỏ lại một câu – “Người không có bản lĩnh ấy, thì đừng vội lỗ mồm nói bậy, vọng nghị* quan viên triều đình, nếu để người khác nghe được, sẽ rước lấy tai họa.” – Nói xong, hắc không ở lại nữa, phát tay áo rồi đi luôn.

(*: bàn tán bậy bạ)

Ngọc Hà khoanh tay, rớt cuộc trên mặt cũng toát ra oán hận không che giấu.

Nguyên bản chuyện trong triều đình, nàng chỉ là một thiếu nữ yếu đuối làm sao có thể biết được nhiều, thậm chí ngay cả phụ thân phạm tội gì nàng cũng không biết, chỉ biết ông bị Hoàng thượng vấn trảm, Tô gia cũng bị tịch biên.

Nàng và mẫu thân bị đuổi ra khỏi Tô phủ không một xu dính túi, lúc cùng đường, một vị ân nhân lớn tuổi chứa chấp các nàng, nhưng cuối cùng, mẹ nàng vẫn không chịu nổi những tháng ngày như vậy, đã tự vẫn đi theo phụ thân.

Về sau, nàng từ vị ân nhân đó biết được, phụ thân ăn hối lộ trái pháp luật bị người ta tố giác, mà người tố giác chính là Mặc Lan. Từ đó, nàng tâm tâm niệm niệm muốn tìm hắc báo thù. Nàng cũng không cho rằng việc cha mình làm có gì sai, bởi vì đám quan viên lớn nhỏ trong triều đình cũng không ít người tham ô. Mặc Lan không tố giác ai, lại tố giác cha nàng, hại cha nàng bị vấn trảm, mẹ nàng cũng bởi vậy mà chết.

Hơn hai năm trước, dưới sự giúp đỡ của ân nhân, nàng bán mình vào Phụng vương phủ làm tỳ nữ, tìm thời cơ tiếp cận hắc để báo thù. Sau khi hắc phát hiện ra thân thể của nàng, quả nhiên đúng như ân nhân dự đoán, chỉ cần nàng ra vẻ không biết chuyện hắc hại chết cha nàng, niệm tình sự việc trong hầm băng, hắc chắc chắn đối xử tử tế với nàng.

Hắc không chỉ đối xử tốt với nàng, còn nạp nàng làm thiếp, càng lúc càng sủng ái nàng, không nghĩ đến sau khi hắc cưới Thế tử phi, tất cả đều thay đổi.

Không, nàng không thể bị thất sủng như vậy, phải mau chóng nghĩ biện pháp để lại được hắc sủng ái, nếu không chỉ sợ rằng thù giết cha mẹ nàng không thể báo.

5. Chương 5: Chương 3.1

“Ngọc Hà vừa mới có được chút nhân sâm trăm năm, liền nghĩ đến tặng cho tỷ tỷ, để tỷ tỷ bồi bổ thân thể” – Trên gương mặt xinh đẹp như hoa của Ngọc Hà lộ ra nụ cười lấy lòng, ra lệnh tỳ nữ đi tới giao nhân sâm cho Dung Tri Hạ.

“Nhân sâm quý như vậy, sao không mang biểu Vương gia hay Vương phi, đưa ta dùng chẳng phải lãng phí hay sao?” – Về mặt Dung Tri Hạ ôn hòa nói.

Kiếp trước, nàng vẫn chưa quên chuyện Ngọc Hà gây khó dễ và làm nhục mình, nhưng chỉ cần nàng ta không đến gây sự, nàng sẽ không cố ý trả thù. Nhưng nếu nàng ta lại dám khi nhục nàng, nàng sẽ tuyệt đối không để cho nàng ta sống dễ chịu.

Ngọc Hà dịu dàng cười duyên – “Tặng cho tỷ tỷ dùng sao có thể là lãng phí được chứ, Thế tử sủng ái tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ cần phải bảo trọng thân mình thật tốt mới đúng.”

Nhìn gương mặt tươi cười giả tạo của nàng ta, Dung Tri Hạ thấy thật phản cảm, nhưng đang lúc rảnh rỗi nhàm chán, nàng cũng không đuổi nàng ta đi, cùng nàng ta đối đáp mấy câu giả dối cho có lệ.

“Nghe nói trước kia Thế tử thương yêu muội muội lắm, đối với muội muội có thể nói là hữu cầu tất ứng, nhưng mà thời gian này hẳn không đến chỗ muội muội. Muội muội sẽ không oán ta chứ?”

Ngọc Hà ra vẻ sợ hãi nói – “Ngọc Hà nào dám thăm oán tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng nói quá như vậy, Ngọc Hà sẽ tổn thương, lúc trước chỉ có một mình Ngọc Hà hầu hạ bên người Thế tử, nay có thêm tỷ tỷ, Ngọc Hà thật sự rất vui. Ngọc Hà xuất thân thấp hèn, sao có thể so sánh với tỷ tỷ cao quý, có thể được Thế tử chiếu cố nạp làm thiếp, Ngọc Hà đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Sau này, nếu có chỗ nào không phải, mong tỷ tỷ bỏ quá cho.”

Nhìn nàng hư tình giả ý như vậy, Dung Tri Hạ nhớ tới kiếp trước, mỗi lần nàng ta trông thấy nàng, đều dùng ánh mắt khinh miệt hèn mọn, lời nói nhục nhã hà khắc, bên môi nàng lướt qua một nụ cười trào phúng, cũng hư tình giả ý trả lời – “Dung mạo ta xấu xí, không thể so với muội muội xinh đẹp như hoa, bắt Thế tử hàng ngày phải đối diện với dung nhan xấu xí của ta, ta cũng thực sự lo lắng, mong rằng muội muội có thể thay ta hầu hạ Thế tử nhiều hơn, tránh sơ sót thất lễ với Thế tử.” - Cũng không biết Mặc Lan bị làm sao, quần quýt nàng dị thường, ngược lại lạnh nhạt với Ngọc Hà.

Nàng thầm nghĩ, có lẽ Ngọc Hà sợ bị thất sủng, vì thế mới tới cửa thử giao hảo cùng dò xét, lại không ngờ được sau khi sống lại, nàng chỉ quan tâm đến ngày tháng của chính mình, từ lâu đã không còn bận tâm Mặc Lan sủng ái ai.

Ngọc Hà lại cười nói – “Mặt của tỷ tỷ chỉ bị thương chứ đâu có xấu xí, Ngọc Hà nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm đại phu có y thuật tinh, chữa khỏi vết sẹo trên mặt cho tỷ tỷ.”

“Lúc ta bị thương, cha ta cũng đã mời riêng Thái y trong cung đến khám chữa cho ta, ngay cả Thái y cũng không xóa được vết sẹo trên mặt ta, ngược lại không biết ở đâu còn có đại phu có y thuật cao hơn?”

“Vây.....” – Ngọc Hà bị lời của nàng chặn lại, cứng họng, vốn nàng ta chỉ là thuận miệng nói vậy, không nghĩ đến nàng sẽ hỏi lại như thế - “Ngọc Hà sẽ cố gắng phái người đi tìm, biết đâu có thể tìm được.”

“Ta đây sẽ chờ tin tốt của muội muội, nếu có thể chữa khỏi vết thương, ta sẽ báo đáp muội muội thật tốt.”

Lúc này, Mặc Lan đi vào trong phòng, nhìn thấy hai người đang nói chuyện, không dấu vết liếc Ngọc Hà một cái, khi nhìn về phía Dung Tri Hạ thì con ngươi lạnh lùng nhất thời trở nên ôn nhu – “Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?”

Nhìn thấy hẳn, Dung Tri Hạ thản nhiên mở miệng – “Ngọc Hà nói, muốn tìm cho ta đại phu tinh, giúp ta chữa khỏi vết sẹo trên mặt.”

“Thật không? Ngọc Hà thật là có lòng.” – Nói xong câu này, Mặc Lan cũng không để ý đến Ngọc Hà nữa, đưa tay cho Dung Tri Hạ, trên mặt tươi cười nói – “Đi thôi.” – Hôm nay hẳn muốn đưa nàng về nhà lại mặt.

Dung Tri Hạ hơi chần chừ nhìn Ngọc Hà đang đứng một bên, muốn trêu tức nàng ta một chút, lúc này mới cầm tay hẳn cùng ra ngoài.

Ngọc Hà thấy hai người không thèm liếc mắt nhìn mình một cái đã rời đi như không thấy sự tồn tại của nàng, nhìn bóng dáng hai người, vẻ mặt nàng ta càng thêm âm lãnh thâm trầm.

Lúc này, tỷ nữ của Dung Tri Hạ lấy lý do chủ nhân của mình đã về lại mặt, nên mời Ngọc Hà rời viện của Thế tử phi, khiến trong lòng nàng ta tức giận mọc ra càng thêm lan tràn.

Hai người đi ra bên ngoài, Dung Tri Hạ liền buông tay hẳn ra, tự mình leo lên xe ngựa đang đỗ ngoài cửa.

Mặc Lan leo lên cùng, ngồi xuống bên cạnh nàng, trầm mặc giây lát, mới nói – “Về sau, đừng thân thiết với Ngọc Hà quá.”

Nàng có chút kinh ngạc, nâng mắt nhìn hẳn, không hiểu hẳn có ý gì – “Ta không muốn thân thiết với nàng, là nàng ấy tới tìm ta.”

Hắn cầm tay nàng, nghiêm túc nói – “Nếu nàng không muốn gặp nàng ta, trực tiếp sai người đuổi nàng ta đi, nàng là thê tử của ta, đừng khiến chính mình bị uất ức.”

Hắn nắm quá nhanh, làm nàng không kịp tránh ra, nàng nhìn hắn, càng ngày càng cảm thấy mơ hồ, không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì, đã nhiều ngày nay, tại sao lại lạnh nhạt với Ngọc Hà mà cố ý gần gũi nàng.

Nếu nói là Ngọc Hà bị hắn cho thất sủng, hình như không hoàn toàn đúng, theo tin tức mà nàng hỏi thăm được, trước ngày bọn họ đại hôn, rõ ràng là hắn vẫn cưng chiều quyền luyến Ngọc Hà.

Mà tất cả mọi chuyện đều thay đổi hoàn toàn từ đêm động phòng hoa chúc ngày đó.

Mặc Lan nhìn nàng một cái thật sâu, bên môi mang theo ý cười chiều, cười nói – “Nàng chỉ cần nhớ kỹ, nàng là Thê tử phi mà ta cưới hỏi堂堂 hoàng, ở trong Vương phủ, nàng không cần e ngại bất kì kẻ nào, không ai có thể khi nhục nàng, nàng không muốn gặp ai, không muốn làm gì, cũng không ai có thể ép buộc nàng.”

Dung Tri Hạ nhìn hắn, chậm rãi mở miệng – “Bao gồm cả chàng sao?”

Nghe vậy, phút chốc hắn sững sốt – “Ta sẽ không miễn cưỡng nàng làm những việc mà nàng không muốn.”

“Vậy thì buông ta ra.” (Bi ai a) – Nàng thu lại kinh ngạc, nâng lên bàn tay bị hắn nắm chặt, ánh mắt vô hi vọng, nhưng lại có lạnh nhạt xa cách.

Im lặng một lát, Mặc Lan buông tay nàng ra, cười khổ nói – “Nàng đang trách ta, đúng không?”

Dung Tri Hạ không rõ ý này, hỏi ngược lại – “Tại sao Thê tử lại nói như vậy?”

Kiếp này hắn chưa từng bạc đãi nàng, nàng quả thật không có gì oán giận hắn, nàng hận là hắn của kiếp trước.

Hắn cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn nàng thật sâu, ánh mắt tràn ngập hoang mang cùng khó hiểu.

Vệ quốc Đại tướng quân Dung Tu Đình vốn lo lắng nữ nhi gả đến Phụng vương phủ sẽ bị khi dễ, nhưng khi nhìn thấy con rể ân cần săn sóc nàng, rốt cuộc hơi yên tâm, đối xử với Mặc Lan vô cùng thân thiện, trong bữa cơm liên tục mời rượu.

Dung Tĩnh vốn cũng không ứng vị em rể này lắm, cũng thay đổi thái độ với Mặc Lan, thân mật vài phần, nhưng lời nói trong bữa tiệc vẫn mang ý cảnh cáo – “Tri Hạ là muội muội duy nhất của ta, nếu để cho ta biết nàng ở Vương phủ bị người ta ngược đãi, ta nhất định sẽ không tha cho Phụng vương phủ.”

Nhà họ Dung là võ tướng thế gia, bởi vậy Dung Tĩnh cũng kế thừa tác phong hiên ngang dũng cảm của quân nhân, không thích quanh co lòng vòng, nói chuyện luôn thẳng thắn, vả lại cha mẹ chỉ sinh được hai huynh muội bọn họ, cho nên hắn vô cùng yêu thương cưng chiều muội muội, không để nàng phải chịu ủy khuất.

Lúc trước sau khi nàng bị hủy dung và con Thừa tướng từ hôn, hắn còn vì thế mà đến phủ Thừa tướng tranh luận, đánh con Thừa tướng một trận tàn bạo. Bởi vì Thừa tướng lo ngại bản thân mình trước đó làm chuyện không hợp đạo lý, nên việc này không truy cứu nữa.

Dung Tĩnh vốn đã lo liệu tốt, nếu muội muội không gả đi được, hắn sẽ chăm sóc muội muội cả đời cũng không sao. Nhưng mà khi còn nhỏ, hắn từng làm thư đồng của Hoàng thượng, tình nghĩa khá là thâm hậu, hơn hai tháng trước, có lần hắn từng lên đề cập với Hoàng thượng chuyện muội muội bởi vì hủy dung mà bị Thừa tướng từ hôn, khiến lệnh muội cùng Dung gia bị không ít người cười nhạo sau lưng. Hắn khó chịu oán giận với Hoàng thượng vài câu, không nghĩ tới chưa đến hai ngày sau, Hoàng thượng lại đột nhiên hạ chỉ tứ hôn, làm chủ đem muội muội gả cho Mặc Lan. (Lời của editor: Thì ra kiếp trước chính là do ông anh tốt đã troll em gái)

Vì hôn sự này, mà hắn đặc biệt vào cung cầu kiến Hoàng thượng.

Hoàng thượng lại nói với hắn – “Phụng vương Thê tử so với con Thừa tướng thì xuất thân cao quý hơn nhiều, trăm đem muội muội của ái khanh hứa gả cho Mặc Lan để xem sau này con ai dám cười nhạo sau lưng Dung gia cùng lệnh muội nữa.”

Lúc ấy, hắn nghe như vậy thì ngạc nhiên nói – “Hoàng thượng, Mặc Lan là Phụng vương Thế tử, sau này kế thừa tước vị của Phụng vương, lấy dung mạo của muội muội thần mà nói, không thích hợp trở thành thê tử của hắn.”

Mặc Lan không chỉ là Phụng vương Thế tử, đồng thời còn kiêm linh chức Ngự sử đại nhân, nhưng khi hắn diệt trừ những kẻ đối đầu với mình lại tâm ngoan thủ lạt, bởi vì Hoàng thượng mới đăng cơ vài năm, muốn mượn tay Mặc Lan loại bỏ một số quan viên kết bè kết phái trong triều đình.

Mặc dù biết Mặc Lan là do phụng mệnh Hoàng thượng mà làm việc, nhưng hắn vẫn không ưa cách thức làm việc của Mặc Lan. Vì vậy mà hắn cũng không đồng ý gả muội muội cho Mặc Lan, nhưng thánh chỉ đã hạ xuống, thì không thể thu hồi.

Cuối cùng Hoàng thượng còn nói – “Cưới vợ phải cưới hiền, dung mạo chỉ là thứ yếu, mà hôn sự này chính quốc sư nói với trẫm, lệnh muội cùng Mặc Lan có nhân duyên ba kiếp, là do ông trời tác hợp cho, trẫm mới làm chủ gả muội muội của ái khanh cho Mặc Lan.”

Ông trời tác hợp cho? Nếu quốc sư đã nói như vậy, hắn chỉ có thể tạm thời nghe ngóng quan sát.

Mặc Lan cũng không vì Dung Tĩnh cảnh cáo mà tức giận, trịnh trọng mở miệng bày tỏ - “Hôm nay trước mặt nhạc phụ cùng anh vợ, Mặc Lan ta lấy tính mạng thề, kiếp này tuyệt đối sẽ không cô phụ Tri Hạ.”

Nghe chính miệng hắn lập lời thề, phụ tử Dung gia đều thực vừa lòng, chỉ có Dung Tri Hạ ôm một bụng nghi ngờ nhìn về phía Mặc Lan.

Sự việc càng lúc càng ly kỳ, kiếp trước Mặc Lan không chỉ chưa từng đưa nàng quay về Dung phủ, càng không thể nào nói ra lời thề như thế trước mặt phụ thân và huynh trưởng.

Vì không để phụ huynh (cha + anh) lo lắng, nàng vẫn giấu diếm cảnh ngộ của nàng ở Phụng vương phủ, ngay cả việc Mặc Lan không về lại mặt cùng nàng, nàng cũng tìm lý do giải vây giúp hắn. Tận đến lúc chết, nàng cũng chưa bao giờ được hắn liếc mắt thương tiếc một cái.

Nàng hoài nghi thầm nghĩ, cuộc đời hắn có chuyển biến lớn như bây giờ, chẳng lẽ là do trời xanh thương tiếc nàng kiếp trước bị chết oan uổng, nay bồi thường cho nàng hay sao?

Nhưng mà nàng không cần.

Sau giữa trưa, ngoài trời lất phất mưa xuân.

Ngọc Hà ngồi trong phòng Vương phi Trần thị, uất ức oán giận nói với bà – “Không phải Ngọc Hà tham tiền tiêu hàng tháng kia, nhưng mà đem toàn bộ tiền tiêu hàng tháng của Ngọc Hà cấp cho Thế tử phi thì thật không công bằng với Ngọc Hà, Thế tử phi xuất thân cao quý như vậy, chắc hắn cũng không để chút tiền đó vào trong mắt, cần gì phải cứng rắn đoạt đi chút ít đó của Ngọc Hà chứ?”

Trong lòng Trần thị hừ lạnh một tiếng, nàng ta làm sao lại thiếu chút tiền tiêu hàng tháng chứ, lúc trước khi Mặc Lan sủng ái nàng, tiền tiêu hàng tháng của nàng ta so với Vương phi bà đây chỉ thiếu hai phần, tiền nàng ta lĩnh chính là phân ngạch của chính thê Mặc Lan.

Trong Vương phủ, tiền tiêu hàng tháng của mỗi người đều có phân ngạch nhất định, chính thê, sủng phi và thị thiếp không giống nhau, nàng ta chỉ là một thị thiếp, nếu không phải do Mặc Lan thiên vị cưng chiều, rõ ràng trước đó chưa cưới chính thê, lại yêu cầu đem mức tiền tiêu hàng tháng dành cho chính thê cấp cho nàng ta.

Việc này trái với quy củ trong phủ, tất nhiên bà không đồng ý, nhưng không nghĩ đến hắn lại đem chuyện những năm qua Mặc Thụy lấy ngân lượng trong kho phòng để chi tiêu ra bịt miệng bà, bà đành phải im lặng đồng ý, để mặc ột tiểu thiếp lĩnh tiền tiêu hàng tháng của Thế tử phi.

Bây giờ Mặc Lan đã cưới Dung Tri Hạ, xem ra cũng có chút coi trọng Dung Tri Hạ, dĩ nhiên muốn trả lại phần tiền này cho nàng, sao còn cho phép nàng ta chiếm lấy nữa, nhưng những lời này bà chỉ nghĩ trong lòng không thể hiện ra mặt.

“Ngọc Hà à, không phải ta không giúp người, việc này người nói với ta cũng vô dụng, đây là ý của Mặc Lan, vả lại lúc trước tiền tiêu hàng tháng mà người lĩnh vốn là phân ngạch thuộc về Thế tử phi, nay Mặc Lan

muốn cấp cho Thế tử phi, cũng không có gì là không ổn.” – Hai năm qua, biết nàng ta là ái thiếp của Mặc Lan, Trần thị đối xử với nàng cũng không tệ, nay thấy nàng có vẻ đã bị thất sủng, bà cũng chưa bỏ đá xuống giếng ngay, bởi vì Trần thị còn chưa xác định được, Mặc Lan có thực sự cho nàng ta thất sủng hay không, hay chỉ là tạm thời lạnh nhạt thôi.

Hiện giờ Mặc Lan được Hoàng thượng vô cùng coi trọng, bởi vậy việc lớn nhỏ trong Vương phủ tuy là do chính bà làm chủ, nhưng có rất nhiều chuyện nàng vẫn tôn trọng ý của Mặc Lan, không muốn công khai khiến hấn mất hứng.

Từ trước đến nay, bà làm việc quyết đoán, không làm thì thôi, một khi đã ra tay, nhất định phải một kích mà trúng, nếu không nắm chắc, bà sẽ án binh bất động, cho nên trước mắt tuyệt đối bà sẽ không đi tác động Mặc Lan.

Ngọc Hà cũng không phải kẻ lù đù, vừa nghe ý Trần thị, đã biết bà sẽ không giúp mình, lập tức thay thế bằng vẻ mặt biết lỗi.

“Lúc trước được Thế tử sủng ái, quả thật Ngọc Hà đã quên mất tiền tiêu hàng tháng trước kia là phân ngạch của Thế tử phi, bây giờ nghe Vương phi nhắc nhở mới nhớ tới việc này, trái lại là Ngọc Hà không biết điều, sau này tiền tiêu hàng tháng đều cấp cho Thế tử phi, Ngọc Hà cũng không dám oán hận điều gì.”

Trần thị giống như vui mừng gật đầu – “Người có thể hiểu được lý lẽ như thế là tốt.”

6. Chương 6: Chương 3.2

“Chỉ là Ngọc Hà có chút không rõ, trước ngày đại hôn, rõ ràng Thế tử còn rất bất mãn với việc cưới Thế tử phi, còn chính mồm hứa hẹn với Ngọc Hà, đêm động phòng sẽ không vào hỉ phòng, để đến làm bạn với Ngọc Hà, vậy mà trong nháy mắt tâm ý liền thay đổi? Nếu như nói Thế tử phi thường ngày đẹp như thiên tiên, Ngọc Hà cũng không thấy kỳ quái, nhưng Thế tử phi kia bộ dáng.....Thật là khiến Ngọc Hà trăm mối không được giải đáp. Nhưng đến hôm nay Ngọc Hà mới giật mình tỉnh ngộ, vì sao Thế tử lại như thế.” – Nói đến đây nàng cố ý dừng lại.

“A, đây là vì sao” – Trần thị cũng muốn biết nguyên do.

“Ngọc Hà nghĩ, nhất định là Thế tử nhìn trúng phụ thân của Thế tử phi, thân phận Vệ quốc Đại tướng quân, có ý muốn lôi kéo ông ấy, vì vậy mới gần gũi Thế tử phi, hôm qua hấn còn cùng Thế tử phi về lại mặt.” – Nếu mẹ con Trần thị mơ ước tước vị Thế tử, nhất định sẽ không vui khi thấy hấn lôi kéo Vệ quốc Đại tướng quân làm chỗ dựa vững chắc.

“Người quá đa tâm rồi, bọn họ vốn là cha vợ con rể, Thế tử cần gì phải có ý lôi kéo” – Trần thị ngoài miệng thì nói thế, nhưng tâm tư lại rối như tơ vò, nếu Mặc Lan có được sự trợ giúp mạnh mẽ từ Vệ quốc Đại tướng quân thì quả thật sẽ gây bất lợi cho việc nhi tử mưu đoạt vị trí Thế tử.

Mà ngay cả bà lúc trước cũng nghĩ rằng Mặc Lan không ưng hôn sự này, hơn nữa Dung Tri Hạ bị huy dụng, hấn sẽ không muốn nhìn thấy nàng. Không ngờ lại ngoài dự liệu của mọi người, hấn vô cùng thương yêu cưng chiều Dung Tri Hạ, bởi thế mà vắng vẻ Ngọc Hà, vốn là ái thiếp mà hấn sủng ái có thừa. Có lẽ quả thật hấn đã nhìn trúng thế lực của Dung gia nên cố ý lấy lòng Dung Tri Hạ.

Việc này bà sẽ phải tính toán thật cẩn thận xem phải làm thế nào để ly gián Mặc Lan và Dung gia, khơi mào tranh chấp, sau đó nhân lúc thần không biết quỷ không hay diệt trừ hấn.

Mưa xuân tí tách rơi mấy ngày liền

Dung Tri Hạ nằm trên giường, nghe tiếng mưa rơi mà ngủ, trên giường chỉ có một mình nàng, không thấy Mặc Lan – người đã ngủ bên cạnh nàng mấy ngày nay.

Cuối cùng hấn vẫn không nhịn được mà tới chỗ Ngọc Hà.

Nàng vốn tưởng rằng chính mình sẽ hồn nhiên không thêm để ý, nhưng bây giờ khi hấn đi thật, đáy lòng lại dâng lên cảm xúc không thể nói rõ.

Nàng chỉ có thể tự nói với mình, người nợ không đáng để mình tiêu phí bất kỳ phần tâm tư nào, hấn muốn làm gì đều không phải chuyện của nàng, muốn cưng chiều ai yêu ai cũng không có quan hệ gì với nàng, cả đời này nàng chỉ cần sống vui tươi từng ngày, không để cho phụ thân và đại ca phải lo lắng là đủ rồi.

Đúng lúc nàng đang nhắc nhở chính mình như vậy thì mí mắt cũng nặng dần, sắp say sưa ngủ, lại cảm thấy có người lên giường, nàng lập tức cảnh giác mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn lại.

“Đánh thức nàng?” – Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Mặc Lan.

“Đã khuya lắm rồi, sao chàng lại đến đây giờ này?” – Nàng chất vấn.

“Trong triều có một số việc, ta bận đến mức giờ mới về được, vốn không muốn đánh thức nàng, nhưng không ngờ vẫn quấy rầy nàng.....” – Nói đến đây hấn dừng lại một chút, khẽ cười rồi nói – “Hay là nàng đang đợi vi phu?”

“Ta đã ngủ rồi” – Ý tứ chính là nàng không có chờ hấn.

Hấn cởi ra ngoại bào, để lên trên tháp, không quên dịch chăn đệm cho nàng – “Bên ngoài rét lắm, cài chặt một chút đừng để bị lạnh.”

Dung Tri Hạ thản nhiên mở miệng – “Không còn sớm nữa, chàng cũng đi ngủ đi.”

“Ừ.” – Nghe thấy trong lời nói của nàng lộ ra chút quan tâm, khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Lan có chút ý cười, nằm xuống bên cạnh nàng, yên lặng giây lát, hấn từ từ lên tiếng – “Nhi tử của Vương Thừa tướng tối nay gặp chuyện không may, giờ đang bị thương nặng, tính mạng đe dọa.”

Sở dĩ hấn nhắc đến người này là bởi vì trước kia hấn ta và Dung Tri Hạ đã bàn đến chuyện kết hôn.

Dung Tri Hạ ngẩn người, nhớ tới kiếp trước hình như có chuyện này, nhưng mà hấn mạng lớn, trước Quỷ môn quan may mắn nhất về được cái mạng. Ít nhất ở kiếp trước, trước khi nàng chết hấn vẫn còn sống.

Mặc Lan nói tiếp – “Thương thế của hấn rất nặng, không biết có sống được hay không.”

Nghe vậy, nàng không kịp nghĩ đã trả lời – “Hấn sẽ không chết” – Lời vừa ra khỏi miệng nàng không khỏi có chút hối hận, không nên nhất thời nhanh miệng.

Trong phòng u ám yên lặng giây lát, giọng nói Mặc Lan mới truyền đến – “Làm thế nào mà nàng lại biết hấn sẽ không chết?” – Hấn ổn định nỗi lòng, tránh cho giờ phút này tiết lộ cảm xúc kích động

“Ta.....” – Nàng bị hấn hỏi đến mức cứng họng, nhưng rất nhanh tìm được lý do qua loa hấn – “Không phải thường nói người tốt sống không lâu, tai họa lưu ngàn năm hay sao? Mà con Thừa tướng xem ra cũng không phải là loại người tốt đẹp gì, cho nên ta đoán hấn sẽ không chết nhanh như vậy.”

Nghe nàng giải thích xong, hấn cười nhẹ - “Theo như nàng nói, chẳng lẽ những ai sống lâu đều không phải là người tốt hay sao?”

“Ách, cũng không hẳn là như vậy, ý của ta là.....Con thừa tướng thoát nhìn cũng không phải là người đoản mệnh.”

Mặc Lan trên mặt mang ý cười – “Cho dù hấn không phải người đoản mệnh, thì cũng là một người không có phúc, bởi vì hấn không thấy được điểm tốt đẹp của nàng, có mắt không trông mới hủy hôn, thế nên vi phu mới may mắn có thể cưới nàng làm vợ.”

Dung Tri Hạ kinh ngạc liếc nhìn hấn, muốn xem những lời này của hấn có phải xuất phát từ chân tâm hay không.

Kiếp trước với kiếp này, thái độ đối xử của hấn với nàng hoàn toàn bất đồng, kiếp trước hấn đối xử với nàng lãnh mạc vô tình, mà đời này lại tìm mọi cách lấy lòng yêu thương cưng chiều, tóm lại là vì sao? Điều nghi hoặc này trong lòng nàng càng kết càng sâu.

Không ngờ ngay sau đó, hấn liền giải đáp những điều khả nghi, hoang mang lâu nay của nàng.

“Nàng có biết vì sao lúc trước ta sủng ái Ngọc Hà như vậy không?”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, cái này sao mà nàng biết được chứ?

“Nàng có nhớ đêm động phòng ta đã hỏi nàng, khi còn nhỏ có phải từng cứu một đứa bé ra khỏi hầm băng ở phủ Tổng đại nhân hay không?”

“Vâng.” – Dung Tri Hạ gật đầu, có chút buồn bực, tại sao hắn lại đột nhiên đề cập đến chuyện này.

“Hài tử năm đó chính là ta.” – Năm ấy nếu không có nàng cứu hắn, thì hắn khi mười tuổi đã chết non, hôm nay cũng không biết đã chôn xương ở nơi nào.

Năm đó, khi hắn đến phủ ngoại tổ phụ Tô Tuệ Viễn chúc tết, bị một kẻ lấy danh nghĩa đại ca, dụ hắn đến hầm băng.

Lúc ấy mặc dù trong lòng hắn nghi ngờ, tại sao đại ca lại hẹn gặp hắn trong hầm băng nhà ngoại tổ phụ, nhưng vì người kia nói đại ca chuẩn bị cho hắn một món quà, phải xem trong hầm băng nếu không sẽ bị tan chảy.

Hắn và huynh trưởng tình cảm luôn luôn tốt, trước đó không lâu hắn mới nghe nói huynh trưởng am hiểu điêu khắc muốn tìm một khối băng để điêu khắc thử xem, nên không nghi ngờ gì nữa.

Nào biết sau khi hắn vừa vào hầm băng, người hầu kia lại xoay người chạy ra nhanh như bay, rồi sau đó khóa cửa lại.

Lúc này hắn có ngu cũng biết mình đã bị lừa, dùng sức đập ván cửa, muốn người hầu kia thả hắn ra ngoài, nhưng bất luận hắn hét to cỡ nào, ván cửa đều khóa chặt, từ đầu đến cuối cũng không mở ra.

Vì để tích trữ băng, hầm băng được xây dưới lòng đất, mà trời lại lạnh, nên sẽ không có ai tới chỗ này, cuối cùng hắn kêu đến mức khản giọng, khí lực cũng dùng hết, cả người bị đông lạnh cứng ngắc, ngay cả tri giác cũng dần dần chết lặng, hai chân cũng không đứng vững nữa, cả người ngã xuống.

Ngay tại lúc hắn sắp mất đi ý thức, thì ván cửa đang đóng chặt được mở ra, hắn cố hết sức ghi nhớ khuôn mặt nhỏ nhỏ xuất hiện trước mắt.

Sau khi được mang ra khỏi hầm băng, rốt cuộc hắn đã không chịu đựng được mà hôn mê bất tỉnh, sau đó sốt cao không ngừng, tận đến mấy ngày sau mới tỉnh.

Sau khi biết được việc này, Tổng Tuệ Viễn tức giận, gọi tất cả nô bộc trong phủ ra, muốn hắn chỉ ra và xác nhận xem người nào đã lừa hắn vào hầm băng, hắn nhìn kỹ từng người một cũng không thấy được người đã lừa hắn lúc trước. Tổng Tuệ Viễn lại sai người tra rõ, mới biết người nổi danh trong phủ mà ngày đó cứu hắn không biết đã đi đâu.

Sau đó Mặc Lan lại hỏi mọi người trong Tổng phủ, cũng không ai biết tiểu cô nương cứu hắn là ai.

Tận đến khi Ngọc Hà bị bán vào Phụng vương phủ làm nô tỳ, cố ý tìm cơ hội ở trước mặt hắn nói rằng khi còn bé trong lúc vô tình đã cứu một người ra khỏi hầm băng, nàng miêu tả cũng không khác lắm so với tình cảnh năm đó, mà tuổi tác nàng cũng xấp xỉ, hơn nữa lúc đó nàng vẫn là thiên kim nhà quan, theo cha nàng đến nhà ngoại tổ phụ chúc tết cũng hợp tình hợp lý, bởi vậy hắn tin lời nàng nói, tin tưởng nàng chính là tiểu cô nương năm đó đã cứu hắn.

Nghe hắn nói, Dung Tri Hạ thực kinh ngạc, nàng không nghĩ tới, đứa nhỏ mà nàng vô tình cứu lại chính là hắn.

Mặc Lan nói tiếp – “Sở dĩ ta sủng ái Ngọc Hà là vì tin lầm nàng ta, nghĩ nàng ta là cô bé mà năm đó đã cứu ta ra khỏi hầm băng. Vì báo đáp ân cứu mạng của nàng, ta nạp nàng làm thiếp, cưng chiều nàng vô cùng.”

Lại thêm chuyện cha nàng bởi hắn tố giác mà bị Hoàng thượng vấn trảm, nên tâm hắn sinh áy náy, có ý muốn bồi thường nàng, cho nên phá lệ dung túng nàng, không nghĩ tới ngay từ đầu, chuyện này chỉ là một âm mưu.

Không thể ngờ được đây là nguyên nhân mà hấn sủng ái Ngọc Hà, sau khi Dung Tri Hạ kinh ngạc, nghi hoặc hỏi – “Vậy làm sao chàng biết nàng ta lừa chàng?”

“Thật khéo bởi vì một cơ duyên mà ta biết được nàng mới thực sự là tiểu cô nương năm đó đã cứu ta.”

Nhưng vì sao mà biết được việc này thì hấn không thể nói với nàng, hấn chỉ mong sau khi biết được chân tướng sẽ hóa giải được sự xa cách và kháng cự của nàng đối với hấn.

Dung Tri Hạ nhớ đến kiếp trước, sau khi nàng gả đến Phụng Vương phủ thì có đủ loại cảnh ngộ, nàng từng chờ mong trượng phu tới vô số đêm, nàng từng vô cùng hâm mộ ghen tị khi Ngọc Hà được hấn sủng ái, nàng từng thương tâm bởi vì hấn coi thường, nàng từng không chỉ một lần hốt hoảng bất lực, dùng ánh mắt cầu xin, hi vọng hấn có thể vươn tay ra giúp đỡ nàng.

Mà nay, hấn nói tất cả chỉ là do hấn tin lầm người.

Bất luận có phải hấn tin lầm người hay không, hấn cũng không nên vì sủng ái Ngọc Hà mà không hỏi đúng sai thị phi, thờ ơ lạnh nhạt, mặc kệ nàng ta khi dễ thê tử vô tội là nàng.

Hấn thân là trượng phu của nàng nhưng lại chưa bao giờ hoàn thành một phần trách nhiệm với nàng, mặc kệ nàng bị người ta nhục nhã ở Vương phủ, cuối cùng còn chết không minh bạch.

Nghĩ đến kiếp trước nàng bị chịu đủ loại nhục nhã và bạc đãi thì không thể tha thứ cho hấn, không phải vì một câu tin sai người của hấn thì có thể lau sạch.

Kiếp trước, thậm chí vì sao mình chết nàng cũng không biết, trí nhớ của nàng vào ngày nàng chết đi cũng rất mơ hồ, nàng không nhớ rõ bản thân chết như thế nào, và người nào hại nàng chết.

Có lẽ nàng nên cảm tạ tên hung thủ đã sát hại nàng, vì nếu không có hấn, nàng cũng không có cơ hội sống lại lần nữa. Nếu nàng không chết, thì có lẽ giờ phút này vẫn sống uất ức tự ti như thế.

“Nay ta đã biết hết toàn bộ chân tướng, biết được nàng mới là người năm đó đã cứu ta, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng, chúng ta.....”

Hấn còn chưa dứt lời liền nghe Dung Tri Hạ hồ hững nói – “Ta mệt nhọc.”

Nói xong nàng liền xoay người, đưa lưng về phía hấn, biểu lộ không muốn cùng hấn nói chuyện nữa.

Hấn sững sốt, không nghĩ tới sau khi hấn kể ngọn nguồn của sự tình cho nàng, nàng vẫn xa cách đạm mạc với hấn như vậy, nghĩ muốn nói chút gì đó, nhưng cuối cùng tất cả đều hóa thành một cái thở dài không tiếng động, hấn nén xuống, rồi ôn thanh nói – “Vậy nàng mau ngủ đi.”

7. Chương 7: Chương 4.1

Ký ức lúc bị giết hại ở kiếp trước của Dung Tri Hạ luôn mơ hồ, không rõ. Nàng đi lên một đoạn hành lang đã từng đi qua, cố gắng nhớ lại trước lúc bị giết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, kẻ giết hại nàng là ai.

Tuy rằng vì bị người này giết, nàng mới có cơ hội trọng sinh, nhưng nếu không tìm ra hung thủ, kiếp này có thể lại bị kẻ đó giết.

Đi vào một cái cổng vòm, nàng dừng lại cước bộ.

“Tiểu thư, người đang làm gì thế?” – Thấy nàng đi đường chốc chốc lại ngừng, khi thì ngẩng đầu nhìn xung quanh, khi thì cúi đầu trầm tư, nha hoàn Hiểu Trúc bên cạnh không kiềm chế được nghi ngờ hỏi.

“Ta đang tìm một đoạn ký ức.” – Dung Tri Hạ nhìn phía bên kia cổng vòm, nàng nhớ rõ đi đến cuối là thông tới một mảnh rừng hoa đào, có một cái gì đó mơ hồ nhoáng lên trước mắt nàng, nàng cố gắng thử bắt giữ hình ảnh chợt lóe rồi biến mất kia, nhưng đáng tiếc vẫn không nhớ được gì như cũ.

“Ký ức gì cơ?” – Hiểu Trúc không rõ nên hỏi.

“Không có gì.” - Dung Tri Hạ lắc đầu không nói thêm gì nữa, vì không muốn đời này lại bị giết chết, nàng phải mau chóng nhớ lại đoạn trí nhớ bị mất này, tìm ra người hành hung, mới có thể tránh được một kiếp này.

Cúc Nhi im lặng đứng hầu bên cạnh người nàng không hỏi nhiều, nàng nhận ra tiểu thư có tâm sự, nhưng nàng không muốn nói, thân là hạ nhân, các nàng cũng không tiện truy vấn, lúc này nàng ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy mấy người đang đi đến ở phía trước, vội vàng thấp giọng nhắc nhở - “Tiểu thư, tam thiếu gia đến đây.”

Nghe vậy, Dung Tri Hạ nâng mắt nhìn, đầu tiên muốn tránh ra nhường cho Mặc Thụy đi trước, nhưng nghĩ lại nàng đã không còn là Dung Tri Hạ hay sợ hãi rụt rè kiếp trước, không cần phải sống hèn mọn như vậy, hơn nữa lấy thân phận hai người mà nói, nàng là tẩu tử của hắn, càng không có lý do gì phải tránh né.

Bởi vậy khi Mặc Thụy dẫn theo mấy tên nô tài đi tới thì hai bên liền đụng nhau ở hành lang.

“A, các người nhìn xem ai đây, bộ dạng giống như quỷ mà còn dám ban ngày ban mặt ra ngoài dọa người, cũng không sợ dọa người ta mất mật.” - Mặc Thụy đi về phía nàng, ngôn ngữ tràn ngập trào phúng và cười nhạo, trương ra khuôn mặt anh tuấn có ba phần giống Trần thị, ngả ngớn ôm lấy khóe miệng.

Ngọc Hà vừa mới tìm hắn khóc lóc kể lể, nói nàng bị khi dễ ở chỗ Dung Tri Hạ, ý vào mình là nhi nữ của Vệ quốc Đại tướng quân, tìm mọi cách làm khó dễ nàng.

Xưa nay hắn tham lam sắc đẹp, Ngọc Hà vừa khóc hoa lê đài vũ, diễm đam đáng yêu, đã kích thích lòng thương tiếc của hắn nổi lên, lại nói Ngọc Hà coi như là hắn nhìn trúng trước, hắn vốn có ý thu nàng vào phòng để hầu hạ mình, nào biết được lại bị Mặc Lan giành trước một bước.

Hắn vẫn ghen cơn tức này trong lòng mà không có chỗ phát, sau khi Ngọc Hà tìm đến hắn, cơn tức kia giống như tìm được lối ra, chuẩn bị phát tiết trên người Dung Tri Hạ.

Mặc Lan tạm thời hắn không thể chọc vào, nhưng vị Thế tử phi này hắn cũng không e ngại, vả lại bất nạt nàng cũng giống như đánh vào mặt Mặc Lan, khiến hắn càng thêm nóng lòng muốn thử, cho nên khi hắn vừa biết được nàng đang ở đây, liền kích động mang người đến.

Liếc hắn một cái, Dung Tri Hạ bất động thanh sắc quay đầu lại hỏi Cúc Nhi - “Kẻ vô lễ lỗ mãng này là ai?”

Thấy chủ tử hình như có ý tưởng khác, Cúc Nhi cung kính bẩm - “Bẩm Thế tử phi, hắn là tam thiếu gia.”

“Hắn là tam thiếu gia? Làm sao có thể, người không nhầm chứ?” - Dung Tri Hạ hoài nghi đánh giá Mặc Thụy.

“Bổn thiếu gia đúng là tam gia nhà người.” - Mặc Thụy ngẩng mặt lên, dùng ánh mắt khinh miệt hèn mọn liếc nhìn nàng.

“Người không phải là giả mạo chứ?” - Dung Tri Hạ giống như không tin, lại hỏi một lần nữa.

“Kẻ nào có lá gan dám giả mạo bổn đại gia?”

“Nếu người thật sự là tam thiếu gia, tại sao lại thô lỗ ngang ngược, không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy? Trước mặt chị dâu lại nói ra lời thô bỉ như thế, nếu để Phụ vương và mẫu phi biết, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?” - Về mặt nàng nghiêm nghị trách mắng - “Nếu bị người khác truyền ra ngoài, nói tam thiếu gia Phụng Vương phủ không chỉ bất kính với chị dâu, còn dùng lời lẽ chua ngoa khi nhục chị dâu, chẳng phải làm bôi nhọ thanh danh Phụng vương phủ hay sao? Lại nói việc tam thiếu gia bôi nhọ chị dâu đến tai Hoàng thượng, vạn nhất Hoàng thượng trách tội, tam thiếu gia gánh chịu nổi tội danh này hay sao?”

Vốn Mặc Thụy đã tính toán sẽ nhục nhã nàng một phen, nhưng nháy mắt bị chặn họng nói không nên lời, chỉ có thể trộn to hai mắt ngoan độc trừng nàng, một lát sau mới thô thanh nói - “Người đang nói hươu nói vượn cái gì thế, người mang Hoàng thượng ra dọa ta à.”

“Ý của tam thiếu gia là nghi ngờ hôn sự của ta và Thế tử không phải do Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, tất cả đều là do ta nói hươu nói vượn?”

“Ta không nói như vậy.”

“Nhưng mà chính tai ta nghe thấy tam thiếu gia vừa mới chỉ trích ta nói hươu nói vượn, mấy người phía sau người.....đám tùy tùng kia chắc cũng nghe thấy đi?”

Mặc Thụy nhất thời thẹn quá hóa giận, gầm nhẹ - “Được lắm, xấu phụ nhà ngươi mồm miệng xem ra rất lợi hại.”

Dung Tri Hạ quét mắt liếc nhìn hắn, thản nhiên mở miệng hỏi - “Cúc Nhi, tam thiếu gia vừa rồi khi thấy chị dâu là ta đây đã nói thế nào?”

Cúc Nhi nhanh nhẹn đáp - “Tam thiếu gia vừa mới phê bình Thế tử phi bộ dạng giống quỷ còn dám ban ngày ban mặt đi dọa người, cũng không sợ dọa người ta mất mặt.”

“Con tiện nha đầu này, nơi này đến lượt ngươi lên tiếng hay sao?” - Mặc Thụy giận dữ mắng mỏ, giờ tay tát nàng một cái.

Cúc Nhi bị đánh lao đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Dung Tri Hạ nháy mắt giận tái mặt, thanh âm lạnh lùng nói - “Đánh thị tỳ của ta ở trước mặt ta, trong mắt tam thiếu gia còn có chị dâu này hay sao? Ngươi vũ nhục ta đã đành, còn dám đánh người trước mặt ta? Cúc Nhi, Hiểu Trúc, chúng ta đi, đến chỗ Vương gia cầu lão nhân gia ông phân xử, xem Vương phủ có đạo lý con trai của vợ bé khi nhục chị dâu hay không?” - Nàng nói xong liền cất bước muốn đi.

Nghe vậy, Mặc Thụy sợ tới mức chạy nhanh tới ngăn nàng lại, sợ chuyện phiền phức này náo loạn đến tai phụ vương, sẽ bị phụ vương trách phạt, hắn vội vàng trưng ra nụ cười lấy lòng.

“Ai, tẩu tử, mới vừa rồi là ta nhất thời xúc động, ta xin lỗi ngươi, ngươi đừng để lời hồ đồ ta vừa nói ở trong lòng, do đầu óc ta mơ màng mới có thể hồ ngôn loạn ngữ như vậy.”

Dung Tri Hạ mặt không chút thay đổi nhìn hắn - “Bất tam thiếu gia phải đối diện với gương mặt xấu xí của ta, thật sự là ủy khuất, không dọa tam thiếu gia mất mặt chứ?”

“Ngươi xem, ta vừa há mồm liền nói hươu nói vượn, ngươi đừng để bụng. Trên mặt tẩu tử dù có bị thương cũng không giấu được phong thái xinh đẹp, ngươi đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta.”

Khiến hắn phải ăn nói khép nép xin lỗi, nàng cũng cảm thấy đủ, có thể dừng lại được rồi - “Lần này ta niệm tình tam thiếu gia vi phạm lần đầu, lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, tạm thời tha thứ cho ngươi, mong tam thiếu gia nhớ kỹ, hôn sự của ta và Thế tử là được Hoàng thượng ban tặng, nếu ngươi còn nhục nhã ta, không khác gì nhục nhã hôn sự mà Hoàng thượng đã ban thưởng, đến lúc đó nếu rơi vào tai Hoàng thượng, cẩn thận sẽ bị nghiêm trị vì tội bất kính.” - Nàng cảnh cáo xong liền mang theo hai nha hoàn rời đi, lưu lại Mặc Thụy sắc mặt âm tình bất định, hung tợn trừng mắt nhìn bóng lưng của nàng, mắng chửi một tiếng - “Phi.”

Một tên Mặc Lan đè ép trên đầu hắn đã đành, ngay cả xấu nữ kia cũng dám bức hắn, hắn giận chó đánh mèo đạp tên tùy tùng một cước.

Hắn sẽ không để cho nữ nhân xấu xí này đắc ý lâu đâu, thù này chắc chắn hắn sẽ báo.

Biết được Mặc Thụy bị Dung Tri Hạ mắng ặt mày xám tro, Ngọc Hà tới đây nhìn hắn.

“Không ngờ nàng lại liều lĩnh, ngang ngược như thế, ngay cả tam thiếu gia cũng chưa từng để vào mắt, chẳng lẽ sau này ở trong Vương phủ, chúng ta chỉ có thể mặc kệ nàng ngang ngược, hoành hành, khi nhục hay sao?” - Giống như chạm phải điều thương tâm, nàng sụt sùi khóc lên.

Bị nàng ta xúi bẩy như thế, sắc mặt Mặc Thụy nhất thời trở nên âm lãnh - “Ngươi yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng xuống cuồng cũng không được mấy ngày nữa đâu.”

Ngọc Hà mảnh mai lau nước mắt nói - “Nhưng nàng là Thế tử phi nha, chúng ta có thể làm gì nàng đây? Vạn nhất đắc tội nàng sẽ không ổn, tam thiếu gia đừng nên gây sự với nàng.” - Nàng ta giả vờ khuyên nhủ, kỳ thực là âm thầm kích động hắn.

“Thế tử phi thì có là gì, các ngươi hãy xem, sớm muộn gì ta cũng trừng trị nàng.” - Trên mặt Mặc Thụy hiện lên chút ngoan lệ. Thấy mục đích đã đạt được, Ngọc Hà thản nhiên rời đi, lại không biết tất cả mọi

việc đều âm thầm rơi vào trong mắt và tai người đang giám thị nàng. Sau đó, hắn liền đem chuyện này bẩm báo chi tiết với Mặc Lan.

Nghe thuộc hạ bẩm báo xong, Mặc Lan cho đối phương lui ra, một bên vuốt ve nhẫn ngọc trên ngón cái một bên suy nghĩ. Hắn vốn không muốn ra tay với Mặc Thụy sớm như vậy, nhưng nếu hắn ta định gây bất lợi cho Dung Tri Hạ, như vậy không cần giữ lại nữa, mà sau lần này hắn cũng đã thấy rõ thủ đoạn của Ngọc Hà, hóa ra nàng ta rất có khả năng thâm ngồi ly gián.

Suy tư một lúc lâu, Mặc Lan trở lại phòng ngủ của Dung Tri Hạ.

Nàng đang đem hoa đào mới hái từ sau hoa viên cắm vào bình hoa, liếc thấy hắn tiến vào, nàng cũng không để ý nhiều hơn, tiếp tục động tác trong tay.

Hắn đến bên cạnh nàng, vừa lần lượt đưa cành đào giúp nàng vừa nói – “Mặc Thụy là một kẻ có thù tất báo, sáng nay nàng khiến hắn bị thiệt thòi, về sau ra vào phải cẩn thận một chút.”

“Hắn đâu có chịu thiệt, là ta chịu thiệt mới đúng.” – Dung Tri Hạ thản nhiên nói, nàng cũng không bất ngờ khi hắn biết việc này, dù sao thì Vương phủ cũng không thiếu hạ nhân lắm miêng.

“Bởi vì sau khi hắn nghe Ngọc Hà kích động mới tìm nàng gây chuyện, Vương phi rất cưng chiều hắn, nếu biết nhi tử của bà bị ức hiếp, tất nhiên sẽ âm thầm tranh chấp với nàng, đề phòng nhiều một chút vẫn tốt hơn.” – Mặc Lan lại nhắc nhở một lần nữa.

Sau khi biết được nàng làm như thế nào mà khiến Mặc Thụy phải chịu thua xin lỗi, trong lòng hắn âm thầm tán thưởng, nàng dũng cảm lại bạo dạn như thế, làm cho hắn càng lúc càng ngưỡng mộ. Sau khi cười nàng, hắn phát hiện nàng tự nhiên, không ngại đối mặt với ánh mắt khác thường của người khác, thần thái thông dong tự nhiên đó đã che mờ vết sẹo trên mặt nàng, làm toát ra vẻ đẹp chỉ thuộc về nàng, xinh đẹp tỏa sáng từ nội tâm, khiến hắn càng ngày càng không kiềm chế được muốn gần gũi nàng.

“Vâng.” – Nàng thoải mái đáp ứng, đem hoa đào đã cắm xong đặt lên một góc kỷ án.

Hắn đặt tay lên vai nàng, nàng lại lảng tránh lùi lại từng bước, kéo giãn khoảng cách hai người.

Con người Mặc Lan hiện lên một tia ảm đạm, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn lộ ý cười ảm áp, rục rịch, nói – “Ta sẽ phái người âm thầm bảo vệ bên cạnh nàng, nàng không cần quá lo lắng.”

“.....Cám ơn.” – Lúc đầu, Dung Tri Hạ muốn cự tuyệt, nhưng lại chần chờ, lo lắng vì tên hung thủ sát hại nàng vẫn chưa tìm được, vì lo lắng cho an toàn của bản thân, liền tiếp nhận ý tốt này của hắn.

“Đây là điều mà vi phu nên làm, nàng không cần khách khí như vậy. Nghe nói sau hoa viên hoa đào đang nở, chỉ bằng chúng ta đến ngắm một chút.” – Hắn thân thiện đề nghị.

Nàng bình thản trả lời – “Sáng nay ta đã đi rồi, mấy cành đào này là lấy từ đó về.”

Nghe vậy, khuôn mặt Mặc Lan không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, một lát sau mới mở miệng, yếu ớt lên tiếng – “Hóa ra nàng ghét bỏ vi phu ngu dốt.”

Dung Tri Hạ mù mịt nhìn hắn, không biết tại sao hắn lại nói như vậy.

Hắn tự giễu nói – “Vi phu thế mà lại đại dốt để tin lời Ngọc Hà.” – Hắn nghiêng mắt nhìn nàng, ánh mắt toát ra sự khát cầu.

Nàng sửng sốt, hắn đang muốn nàng an ủi hay sao? Nếu nàng không trải qua việc bị người ta dùng mọi cách nhục nhã ở kiếp trước, có lẽ nàng có thể nói hàng trăm câu để an ủi hắn, nhưng bây giờ một câu nàng cũng không muốn nói.

Hắn tin lắm Ngọc Hà, nhưng người bị hại vẫn là nàng, kiếp trước những sự việc kia vẫn rõ mồn một trước mắt khó có thể quên. Nói nàng lòng dạ hẹp hòi cũng được, nói nàng không độ lượng cũng được, nàng không có cách nào quên được kiếp trước, càng không thể tha thứ.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Dung Tri Hạ nhìn về phía hắn, hỏi – “Chàng luôn miêng nói Ngọc di nương lừa gạt mình, vậy chàng tính xử trí nàng ta thế nào?”

Ngọc Hà hiện nay vẫn bình an vô sự lưu lại Vương phủ, thậm chí còn có lòng dạ thanh thoi chạy đi xúi giục Mặc Thụy, là do hấn mặc kệ.

Bởi vì có hai năm tình cảm với nàng ta, nên cho dù có câu giận việc nàng ta lừa gạt mình, vẫn dung túng nàng ta hay sao? Nghĩ vậy, trong lòng nàng nhất thời lạnh lẽo, ánh mắt cũng trở nên lạnh theo.

Mặc Lan vừa bị nàng hỏi nhất thời trầm mặc, rồi đáp – “Ta giữ nàng ta lại tất có chỗ hữu dụng, nhưng ta đảm bảo một chuyện, chắc chắn sẽ giao nàng ta cho nàng xử lý.”

“Giao cho ta xử lý thì không cần, dù sao Ngọc di nương cũng là ái thiếp của chàng, chàng muốn xử lý thế nào thì cứ vậy mà làm.” – Thần sắc nàng hờ hững nói.

Ánh mắt Mặc Lan phức tạp, dò xét nàng, có một số chuyện hấn chưa thể nói rõ với nàng, chờ hấn điều tra rõ chân tướng, hấn sẽ nói toàn bộ sự tình với nàng, đến lúc đó hấn hi vọng có thể hóa giải khúc mắc của nàng, từ đó quên đi.

“Mẫu phi, từ trước tới nay chưa ai dám làm mất mặt con như vậy, người phải đòi lại thể diện cho nhi tử, khiến cho xấu phụ ác độc kia phải ân hận vì đã làm thế.” – Trong vườn nhỏ trước viện của Vương phi, vẻ mặt Mặc Thụy giận dữ mắng.

Trần thị từ ái vỗ tay nhi tử - “Mẫu phi biết, không phải muốn đòi lại mặt mũi cho con sao? Trước tiên con vào bên trong chờ đi, xem mẫu phi giúp con đòi lại như thế nào.” – Vốn bà còn chưa tính động đến Dung Tri Hạ, nhưng nàng lại không có mặt đi trêu chọc con bà, con trai bảo bối của bà há có thể để người ta khi dễ hay sao, kiềm chế mấy ngày, cơn tức này hôm nay bà sẽ thay nhi tử đòi lại.

“Vậy con vào trong nhà xem kịch vui.” – Mặc Thụy mang theo nụ cười đắc ý vào trong phòng. Hừ, dám can rõ trước mặt bổn thiếu gia, không chính chết người, bổn thiếu gia sẽ không phải tam thiếu gia Phụng vương phủ.

Lúc này trong vườn nhỏ, mấy tỷ nữ ra ra vào vào, vội vàng bố trí những thứ dùng để ngắm hoa là bàn ghế, trà thơm và trái cây.

Trần thị liếc nhìn sắc trời, hỏi người đã hầu hạ lâu năm bên mình Trần ma ma – “Lúc này lẽ ra phải đến rồi, Thế tử phi sao vẫn chưa thấy đâu?”

“Nô tỳ đã phái người đi thúc giục rồi.” – Trần ma ma là tâm phúc của Trần thị, hầu hạ bà đã hai mươi mấy năm, biết hôm nay Vương phi sẽ đối phó với Thế tử phi, bởi vậy cũng không dám sơ suất, sợ sẽ làm hỏng việc của Vương phi.

Bà vừa dứt lời, Dung Tri Hạ liền dẫn hai nha hoàn tùy thân khoan thai tới đây, đi cùng nàng còn có Ngọc hà vừa mới gặp ở nửa đường.

Hai người vừa đến, liền hành lễ với Trần thị - “Bái kiến mẫu phi.”

Trên mặt Trần thị tươi cười, tiếp đón các nàng – “Đều ngồi xuống đi, ta thấy hôm nay hoa trong vườn nở đặc biệt xinh đẹp, liền tìm các người ngắm hoa cùng ta, các người cũng đừng gò bó, cứ tùy ý là được rồi, chúng ta mẹ chồng con dâu cùng nói chuyện thường ngày thật vui vẻ.”

“Dạ, đa tạ mẫu phi.” – Dung Tri Hạ và Ngọc Hà cùng ngồi xuống hai bên tay bà.

8. Chương 8: Chương 4.2

“Tri Hạ, người gả vào Vương phủ cũng đã hơn một tháng, có chỗ nào không quen hay không?” – Trần thị thân thiết hỏi.

Dung Tri Hạ nghênh đón ánh mắt của bà, mỉm cười yếu ớt, trả lời – “Không ạ, hết thấy đều rất tốt, đa tạ mẫu phi quan tâm.”

Ngày đó đắc tội với Mặc Thụy, nàng vốn tưởng rằng Trần thị sẽ gọi nàng tới quở trách, không ngờ sau mấy ngày vắng gió êm sóng lặng, mà nhiều ngày qua khi nàng tới chỗ Trần thị thỉnh an bà cũng chưa hề đề cập đến sự việc kia như nó chưa từng xảy ra.

Nhưng nàng không tin Mặc Thụy không kể lại chuyện hôm đó cho Trần thị, lại càng không tin Trần thị bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy. Hôm nay đột nhiên lại mời nàng đến ngắm hoa, chỉ sợ là không có bữa tiệc tốt như vậy.

“Vậy là tốt rồi, sau này nếu người có chuyện gì, hãy nói cho ta biết. Thời gian này ở trong Vương phủ, ta sợ người tức giận chuyện không đâu, nên đã đặc biệt dặn dò hạ nhân không được phép nói linh tinh trước mặt người, nếu để ta phát hiện, nhất định sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua.” – Trần thị nói lời dễ nghe, nhưng lại cố tình đem vết thương của nàng bóc ra.

“Đúng vậy, Thế tử phi, Vương phi thật sự yêu thương Thế tử phi đó, e sợ Thế tử phi ở trong phủ của chúng ta không được thoải mái.” – Ngọc Hà cũng phụ họa nói.

Nghe hai người bọn họ kể tung người hứng, Dung Tri Hạ âm thầm cười lạnh, khiêm tốn đáp – “Tri Hạ đa tạ mẫu phi đã yêu thương, cũng cảm tạ Ngọc di nương đã bảo vệ.”

Trần thị cười tủm tỉm nói – “Ai, đều là người một nhà, khách khí như vậy làm gì, thật xa lạ, chúng ta cũng nhau thưởng hoa.” – Bà đứng dậy đi đến phía trước một khóm mẫu đơn đang nở diễm lệ, gọi hai người cùng đi qua. – “Khóm hoa này nở thật xinh đẹp, Tri Hạ, các người cũng lại đây ngắm đi.”

Hai người đứng dậy đi tới, thị tỳ cũng lần lượt theo hầu phía sau.

“Hoa mẫu đơn này nở thật duyên dáng, nhất định là được sinh trưởng trong vườn hoa của Vương phi, nhận lấy ơn trạch của Vương phi, mới có thể nở rực rỡ xinh đẹp như thế.” – Ngọc Hà cười duyên nịnh hót nói.

“Nhưng mà Ngọc di nương người còn yêu kiều hơn hoa, đứng cùng hoa mẫu đơn mà không thất sắc nửa phần.” – Trần thị cũng tán tụng nàng một phen, sau đó bà liếc nhìn Trần ma ma đang đứng hầu một bên, phân phó – “Ngắm hoa sao có thể thiếu trà, sai người ngâm mấy ly trà xuân đưa tới đây.”

“Vâng.” – Trần ma ma lập tức phân phó tỳ nữ pha trà mang đến.

Không lâu sau, ba tỳ nữ bưng ba ly trà tới, Trần ma ma tiếp nhận một chén bưng tới tay Trần thị, hai nữ tỳ khác chia nhau bưng trà cho Dung Tri Hạ và Ngọc Hà.

Dung Tri Hạ nhận lấy ly trà, mở hồ cảm thấy có chút kỳ quái, trà trong tay dường như không nóng lắm, không giống như vừa mới pha xong.

“Nào, các người cùng nếm thử trà này đi.” – Trần thị không dấu vết bước lên hai bước, đứng cách Dung Tri Hạ một bước chân.

Dung Tri Hạ vừa giơ cái chén lên, bất thành linh, phía sau có người đụng vào, làm tách trà trong tay nàng bay ra, nhất thời trà bên trong bị hắt lên người Trần thị.

Trần ma ma quá sợ hãi, kêu lên – “Ồi, Vương phi, ngài có bị bỏng hay không?”

Trần thị xoa tay trái, nhăn mày – “Tay ta bỏng rồi.”

Trần ma ma thật cẩn thận nâng tay chủ tử lên, trợn mắt trừng Dung Tri Hạ – “Nếu Thế tử phi có chỗ nào không hài lòng với Vương phi, cứ việc nói thẳng, vì sao phải hắt trà nóng vào người Vương phi?”

Trần thị dù chưa mở miệng trách cứ, nhưng cũng giận tái mặt, sắc mặt khó coi nhìn Dung Tri Hạ.

“Ta.....”

Dung Tri Hạ vừa mới há mồm định giải thích tình hình phía sau nàng vừa rồi, Cúc Nhi đã kinh hoàng luống cuống tiến lên, bùm một tiếng quỳ xuống, kinh hoàng run rẩy nói – “Là do nô tỳ không đúng, mới vừa rồi có người đẩy nô tỳ, khiến nô tỳ đứng không vững, đụng vào Thế tử phi, mới làm Thế tử phi không cẩn thận hắt trà lên người Vương phi, cầu xin Vương phi thứ tội, cầu xin Vương phi thứ tội!” – Nàng dùng sức đập đầu cầu xin tha thứ.

“Kẻ nào đụng phải tỳ nữ này?” – Vương phi trầm giọng chất vấn.

Tất cả tỳ nữ trong vườn nhỏ không ai dám lên tiếng trả lời, mà ngay cả Hiểu Trúc đang đứng một bên cũng sợ tới mức không nói ra lời. Nàng không nhìn thấy có ai đẩy Cúc Nhi hay không, nên không dám lên tiếng nói giùm Cúc Nhi.

Ngọc Hà ngồi một bên âm thầm thưởng thức kịch hay. Lúc trước, mặc dù nàng không biết vì sao Vương phi lại đột nhiên mời các nàng tới thưởng hoa, nhưng khi vừa mới nhìn thấy Dung Tri Hạ bị đụng, hắt trà nóng trong tay lên người Vương phi liền nhìn ra đây là vấn đề mà Vương phi đã bày sẵn.

Thần sắc Trần ma ma nghiêm khắc chỉ trích Cúc Nhi – “Rõ ràng chính nha đầu ngươi đụng vào Thế tử phi, còn muốn lấy cớ là người khác để thoát tội!”

“Thật sự là có người đã đẩy nô tỳ, nô tỳ không nói sai.” Cúc Nhi liếc mình giải thích.

“Người còn dám ngụy biện, người không chỉ va vào Thế tử phi, còn khiến trà nóng làm bỏng Vương phi, Vương phi thân phận tôn quý ra sao? Người nói xem người phải chịu tội gì?” – Trần ma ma giận dữ, nghiêm nghị trách mắng nàng, giống như nàng đã phạm phải tội tày trời.

Dung Tri Hạ cũng đã nhìn ra hết thấy là do Vương phi sắp xếp, cố ý mượn chuyện Cúc Nhi để giáo huấn nàng – “Mẫu phi.....”

Nào ngờ nàng vừa muốn mở miệng, liền bị Trần thị nghiêm mặt ngắt lời – “Người đâu, đem điều nô này kéo xuống đánh chết.”

Hai tỳ nữ lập tức tiến lên, muốn kéo Cúc Nhi đi, Dung Tri Hạ bước tới, che trước mặt Cúc Nhi không cho ai đụng vào nàng.

“Mẫu phi, Cúc Nhi là thị tỳ của con, vả lại ly trà từ tay con bay ra, hạ nhân làm sai chuyện đó là lỗi của chủ tử, nếu ngài muốn phạt thì hãy phạt con đi.” – Nàng biết sự việc ngày hôm nay sẽ không dễ dàng, chỉ có thể cầu mong giữ lại được Cúc Nhi, tránh cho việc nàng ấy trở thành người vô tội hi sinh.

Cúc Nhi cảm kích nhìn chủ tử đang bảo vệ mình, nàng biết chủ tử muốn bảo vệ mạng của nàng, cũng biết mình bị người ta hãm hại, mà chỉ sợ tất cả đều là do Vương phi sai khiến, Vương phi muốn giết con gà là nàng, để cảnh cáo chủ tử, giờ phút này sinh tử của nàng chỉ có thể tùy vào ý của Vương phi.

“Tri Hạ, ta biết người tâm địa tốt, nhưng ác nô này thật bất hảo không chịu nổi, không thể tha dễ dàng, nếu để nàng ta tiếp tục ở lại bên cạnh người, sẽ chỉ làm hại người.” – Trần thị bày ra bộ dáng vì muốn tốt cho nàng rồi nói.

Thần sắc Dung Tri Hạ kiên định như trước, bảo hộ trước người Cúc Nhi – “Là do Tri Hạ không dạy bảo hạ nhân cho tốt, mới khiến mẫu phi bị bỏng, Tri Hạ nguyện thay nàng chịu phạt.”

Lúc trước, nàng phát hiện tách trà vốn không nóng, nước trà bên trong sợ rằng một chút cũng không nóng, cho dù hắt lên người thì tuyệt đối không thể bị bỏng, nhưng việc này Vương Phi không muốn buông tha, mà nước trà cũng không còn sót lại, trước mắt nàng không có biện pháp nào, chỉ hi vọng dùng da thịt bị thương của mình để đổi lấy một mạng của Cúc Nhi, nàng tin rằng Vương phi cũng không có gan làm loạn thật sự giết Thế tử phi nàng.

“Không phải là ta nhất định muốn giết điều nô này, nhưng người phải biết rằng Vương phủ to như vậy sao có thể không làm theo quy củ, hạ nhân phạm sai lầm nếu không trừng trị, chẳng phải sẽ loạn hết sao?” – Trần thị vẫn dùng giọng điệu hiền lành trả lời Dung Tri Hạ, dường như việc bà sai người đánh chết Cúc Nhi là bất đắc dĩ.

Giờ phút này, Mặc Thụy nhìn rõ tình hình trong vườn nhỏ qua cửa sổ trong phòng, trên mặt lộ ra ý cười hưng phấn sáng khoái – “Nữ nhân xấu xí, xem người còn ngang ngược được không?”

Dung Tri Hạ hạ mình, tiếp tục cầu tình – “Cúc Nhi không phải cố ý, tội của nàng không đáng chết, đánh chết nàng là hình phạt quá nặng, xin mẫu phi nể tình nàng đã hầu hạ con từ nhỏ, không có công lao cũng có khổ lao, thỉnh ngài đại nhân đại lượng, mở ra một bên lưới để xử lý nhẹ, sau khi trở về con sẽ dạy bảo nàng ta thật tốt, không để nàng tái phạm nữa.”

“Thôi được, lần này nể mặt người ta sẽ tha chết cho nó, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, xem nó lấy tay nào đụng phải người, liền chặt cái tay đó đi, coi như là cảnh cáo nhẹ.” – Trần thị khoát tay, khoan

hồng độ lượng nói.

Chặt tay mà còn nói là trừng phạt nhẹ? Dung Tri Hạ cố nén oán giận, đưa tay trái ra, nhìn thẳng mắt bà nói – “Lúc trước là tại bàn tay này của con không giữ ly trà cho chặt, mới làm nước trà hắt vào ngài, nếu ngài khẳng khẳng muốn phạt, vậy thì mời ngài chặt tay của con đi.”

Nghe vậy, Trần thị giận tím mặt, “Ta vì ngươi đã dễ dàng tha cho điều nô kia, ngươi lại không biết tốt xấu, ngươi cho rằng ta không dám phạt ngươi sao?”

Dung Tri Hạ không hề sợ hãi nghênh đón sự phẫn nộ của bà – “Tri Hạ không nghĩ như vậy.” – Bà ta nếu không dám, thì đã không bày ra ván bài này, thiết kế nàng và Cúc Nhi.

“Được, được, đây là tự ngươi đòi phạt, không oán được ta, người đâu.....” – Trần thị há mồm muốn gọi người, bà không đến mức thực sự chặt tay nàng, nhưng muốn thừa dịp này đánh nàng nặng một chút, để nàng nhớ thật kỹ, ở Phụng Vương phủ ai mới là người làm chủ.

Đúng lúc này, có người lên tiếng – “Khoan đã.....”

“Lan nhi, sao con lại tới đây?” – Thấy Mặc Lan, Trần thị vô cùng bất ngờ, lúc trước bà biết được hần không có trong phủ, mới bày ra cục diện này để thu thập Dung Tri Hạ.

Gương mặt tuấn mỹ của hần thoáng cười, đáp – “Con vừa trở về thì nghe nói mẫu phi mời Thế tử phi và Ngọc di nương tới đây ngắm hoa uống trà, con nhất thời hứng trí, cũng muốn đến đây đòi ly trà để uống.

Hần liếc mắt, sắc mặt căng thẳng nhìn Dung Tri Hạ và Cúc Nhi đang quỳ dưới đất – “Có chuyện gì vậy? Sao lại chọc mẫu phi nổi giận như thế?”

Trần thị đưa ánh mắt, ý bảo Trần ma ma nói.

Trần ma ma hiểu ý, lập tức nói – “Thế tử, chuyện là thế này, hôm nay Vương phi thấy hoa nở đẹp, có ý tốt mời Thế tử phi đến ngắm hoa uống trà, không ngờ điều nô ngang ngược kia lại va vào Thế tử phi, làm ly trà nóng vừa mới pha trong tay Thế tử phi hắt vào Vương phi, làm tay Vương phi bị bỏng, Vương phi muốn trừng trị điều nô này, không ngờ Thế tử phi lại che chở ác nô ấy, nàng tình nguyện chịu phạt thay.”

Sau khi Mặc Lan nghe xong, nhìn về phía Dung Tri Hạ - “Là như vậy đúng không?”

Dung Tri Hạ chỉ nói – “Mẫu phi muốn chém tay Cúc Nhi, nàng đã hầu hạ thiếp nhiều năm, thiếp không đành lòng để nàng chịu tội như vậy.”

Hần quay đầu phân phó tùy tùng phía sau – “Đưa bội đao của ngươi cho ta.”

Tùy tùng một câu cũng không hỏi, tuân mệnh cưỡi bội đao bên hông xuống đưa cho hần.

Trần thị nghi ngờ hỏi – “Lan nhi, con lấy đao làm gì?”

Hần nhếch môi cười nói – “Mẫu phi đừng sợ, nếu nha đầu của Thế tử phi lỡ măng, hại ngài bị bỏng tay, tự con sẽ cho ngài một cái công đạo.” – Nói xong, hần rút đao ra, rạch một nhát vào mu bàn tay của chính mình, nhất thời máu chảy đầm đìa.

Sự tình chợt thay đổi, khiến tất cả hạ nhân trong lúc nhất thời đều cả kinh, mà ngay cả Trần thị cũng ngẩn người, chốc lát phản ứng không kịp.

Ngọc Hà ở một bên thấy hết thấy, thần sắc âm tình bất định, nàng thật không ngờ Mặc Lan lại vì giúp Dung Tri Hạ giải vây mà không tiếc cắt tay mình, thoáng chốc, trong lòng nàng trào lên cảm xúc vừa đổ kỵ vừa oán hận.

Dung Tri Hạ cũng kinh ngạc không kém Ngọc Hà, thấy vết thương trên tay hần vừa sâu vừa lớn, ngực nàng liền căng thẳng, nàng không nghĩ đến hần sẽ làm như vậy vì nàng.

Ánh mắt nàng phức tạp liếc nhìn hần một cái, lấy ra khăn tay đi tới, yên lặng băng bó giúp hần.

Mặc Lan đưa cho nàng một ánh mắt trấn an, rồi nâng mắt nhìn sang Trần thị, khuôn mặt tuấn mỹ cười tủm tỉm giống như người bị thương không phải hần – “Mẫu phi bị bỏng tay, con lấy máu này chịu phạt thay nha đầu kia, mẫu phi đã vừa lòng chưa?”

Đôi mắt sắc bén của hắn lộ ra vẻ rét lạnh, Trần thị nhìn mà cảm thấy run lên, lát sau, bà mới tập trung tinh thần, khoát tay nói – “Thôi, thôi, lần này nể mặt con, tạm thời bỏ qua cho điều nô này, con mau lui xuống bôi thuốc đi. Thế tử thân mình cao quý, về sau đừng lỗ mãng tự làm tổn thương mình như vậy.”

“Đa tạ mẫu phi, Tri Hạ, chúng ta đi.” – Mặc Lan khom người hành lễ với Trần thị, rồi dắt tay Dung Tri Hạ rời đi.

Hiếu Trúc cũng chạy nhanh tới nâng Cúc Nhi dậy, đi theo sau hai người.

Trở lại phòng ngủ, Dung Tri Hạ cẩn thận bôi thuốc lên bàn tay vừa bị thương của hắn, sau khi băng bó lần nữa, nàng nhìn chăm chăm vào hắn nói – “Vừa rồi cảm ơn chàng.” – Nàng biết nếu như hắn không kịp thời chạy tới, sử dụng khổ nhục kế tự làm mình bị thương, hôm nay sợ rằng nàng sẽ không thoát thân.

“Ta và nàng là phu thê, không cần phải nói cảm ơn.” – Mặc Lan cầm tay nàng, hai tròng mắt nâu hẹp dài lay động chút ôn nhu. Lần này dùng khổ nhục kế không chỉ để Trần thị xem, mà còn để nàng xem. Hắn muốn dựa vào chuyện này để chứng minh với nàng, hắn có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì.

Nhìn tay hắn đã băng bó ổn thỏa, nàng chịu đựng không rút tay về. Giờ phút này, trong lòng nàng hàng trăm tư vị, chua ngọt đắng chát tất cả đều lẫn lộn rối rắm với nhau, khiến lòng nàng rối loạn, không biết phải đối mặt với hắn như thế nào.

Hắn cũng không ép nàng, nàng nhu thuận cho hắn nắm tay như vậy đã là có tiến bộ, không thể một lần mà cưỡng cầu quá nhiều. Hắn đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh mình, trầm ngâm một lát mới mở miệng – “Nàng hãy kể lại sự việc đã trải qua ở chỗ Vương phi thật cặn kẽ cho ta biết.”

Nói đến chuyện này, Dung Tri Hạ ổn định tâm tình một chút, rủ rủ nói – “Cúc Nhi nói có người sau lưng đẩy nàng, nàng mới đụng vào ta, ngoài ra lúc ta tiếp nhận ly trà tỳ nữ bùng tới, phát hiện trà không nóng, rõ ràng không phải vừa pha, ta nghĩ tất cả mọi chuyện hôm nay, đều là do Vương phi cố ý bày ra, để dựa vào đó mà đối phó ta.”

“Xem ra đúng là như vậy, bà ta muốn trừng trị nàng thay Mặc Thụy. Chuyện ngày hôm nay không thành, bà ta nhất định sẽ không bỏ qua, sau này chúng ta càng phải đề ý nhiều hơn.” – Mặc Lan dặn dò.

“Vâng. Đúng rồi, sao chàng có thể đột nhiên đến đó?” – Nàng tò mò hỏi.

Hắn bỗng nhiên xuất hiện khiến Trần thị trở tay không kịp, thẳng thẩn mà nói sau khi nhìn thấy hắn, nàng bất giác thổ phào nhẹ nhõm, tâm cũng vì thế mà ổn định lại, sau đó hắn lại không tiếc cắt tay chính mình để giúp nàng thoát thân. Không phải nàng không cảm động, mà sự cảm động này so với những ủy khuất mà nàng phải chịu ở kiếp trước thật sự không đáng nói đến. Nàng không thể nào vì chuyện này liền quên hết ân oán trước kia.

“Hôm nay có hạ nhân đến bẩm báo với ta, nói Vương phi bỗng nhiên mời nàng ngắm hoa, ta cảm thấy có chút không bình thường, vì vậy mới quay về.” – Hắn bí mật sắp xếp thủ hạ tâm phúc của mình bảo vệ nàng bốn phía, chỉ cần xung quanh nàng có gió thổi cỏ lay, hắn sẽ lập tức nhận được tin tức. Cho nên hôm nay, hắn bất chấp việc đang xử lý công sự, lập tức chạy về.

Đối với việc hắn gấp gáp trở về giúp nàng, tâm lạnh như băng của Dung Tri Hạ thoáng tan chảy, đồng thời cũng hiểu được, những lời nàng nói với Mặc Thụy ngày hôm đó, đã hoàn toàn đắc tội mẹ con hắn, cuộc sống sau này chỉ sợ không thể yên ả được nữa.

Suy tư một chút, nàng nói – “Ta muốn mang Cúc Nhi và Hiếu Trúc quay về Dung phủ ở tạm một thời gian.” – Nàng sợ Trần thị sẽ tìm lý do trút giận lên người hai nàng ấy, nếu chuyện như hôm nay lại xảy ra một lần nữa, nàng không chắc còn có thể bảo vệ các nàng hay không.

Nghe vậy, Mặc Lan lập tức ngăn cản – “Nàng vừa gả vào Phụng vương phủ không lâu liền về nhà mẹ đẻ, truyền ra ngoài sẽ không tốt cho nàng và thanh danh của Dung phủ, nàng yên tâm, ta sẽ khiến cho hai mẹ con họ không rảnh để lại làm khó dễ nàng.” – Hắn sợ nàng lần này về đó sẽ không quay lại nữa, nên có lòng riêng muốn nàng ở lại Phụng Vương phủ.

Dung Tri Hạ cũng biết hắn nói không phải không có lý, mới không bao lâu đã về nhà mẹ đẻ. Nếu có thể không quay về nàng cũng sẽ không về, nàng không muốn phụ thân cùng huynh trưởng phải lo lắng.

Kiếp trước, cho dù nàng bị uất ức nhiều hơn, cũng chưa từng về nhà tổ khổ, mà bây giờ nàng cũng không còn là Dung Tri Hạ hèn nhát kia nữa. Nếu mẹ con Trần thị dám động thủ với nàng một lần nữa, cho dù phải trở mặt, nàng cũng sẽ không để bọn họ được như ý.

Trước kia, nàng không biết sử dụng tốt thân phận Thế tử phi mà Hoàng thượng ban cho, yên lặng chịu đựng thật nhiều nhục nhã. Giờ đây, nàng sẽ không để người khác trèo lên đầu nàng nữa.

Sau khi trò chuyện với nàng mấy câu nữa, Mặc Lan bày tỏ có chuyện phải xử lý nên rời đi trước, thế nhưng hẳn lại không đi đến thư phòng mà tới viện của phụ thân.

Vì sự an toàn của nàng, hẳn quyết định phải tăng tốc, mau chóng trừ bỏ quyền lực của Trần thị, hẳn không cho phép kẻ nào có ý đồ làm hại nàng.

9. Chương 9: Chương 5.1

“Hôm qua con mơ thấy mẫu thân, bà vẫn không yên tâm về phụ vương, tha thiết dặn dò, muốn con nhất định phải hiếu kính phụ vương.” – Mặc Lan đang ngồi trong phòng ngủ của phụ vương, cùng ông tán gẫu việc nhà.

Phụng vương nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp, biết trong lời nói của nhi tử đang ám chỉ mẹ đẻ Tống thị đã qua đời. Tống thị hiền tuệ, dịu dàng, xưa nay ông vẫn rất kính trọng, yêu thương vị Vương phi này. Đáng tiếc, không được vài năm (nguyên văn: thiên bất giả niên – Ta cũng ko biết nghĩa thực sự là gì nên chém thế kia), nàng không quá ba mươi tuổi đã bị bệnh qua đời. Nhớ tới nàng, ông thở dài thật sâu.

“Chớp mắt một cái, mẫu thân con cũng đã đi hơn mười năm, ta cũng vậy, vừa có bệnh lại đã già.”

Xưa nay tính tình Phụng vương cao ngạo, sao có thể chấp nhận được chuyện mình không thể đi lại tự nhiên như người bình thường, bởi vậy mà hầu hết thời gian ông đều nhốt mình trong phòng, không muốn ra ngoài, thậm chí còn phân phòng với Trần thị.

Mười mấy năm sớm tối tịch mịch đã mài mòn nhuệ khí của ông, hôm nay ông đã không còn là Phụng vương hăng hái kia nữa, ngược lại giống lão nhân tuổi xế chiều, luôn trầm lặng.

“Phụ vương vẫn còn tráng niên lắm, hà cớ gì nói lời không may như vậy, nếu mẫu thân dưới tuổi vàng có biết, bà chắc chắn sẽ đau lòng không thôi.”

Mặc Lan tiếp nhận ly trà sâm hạ nhân đưa tới, bưng đến trước mặt ông.

Phụng vương khoát tay không muốn uống – “Phụ vương đã già rồi, sớm đã không còn hùng tâm tráng chí như năm đó, có lẽ không lâu nữa sẽ đi theo mẫu thân con.”

Mặc Lan tạm để trà sâm lên kỷ án, sắc mặt không vui nói – “Phụ vương, người nói như vậy con không thích nghe, con còn muốn hiếu kính người đến trăm tuổi.”

“Thân thể của phụ vương chính bản thân ta biết rõ, có thể chống đỡ được mười mấy năm đã coi như sống lâu rồi, nếu không phải không yên lòng các người, ta đã sớm buông tay đi rồi, khụ khụ khụ.....” – Nói đến đây Phụng vương không nhịn được ho lên.

Mặc Lan vội vàng đưa tay vỗ ngực giúp ông, lát sau, đợi ông ngừng ho, hẳn lại bưng trà sâm tới miệng ông, khuyên nhủ - “Phụ vương vẫn nên uống chút trà sâm cho nhuận họng.”

Uống vài ngụm, Phụng vương nhìn về phía nhi tử - “Lan nhi, nay con đã được Hoàng thượng coi trọng, đã có thể tự mình đảm đương một phía, sau này Phụng vương phủ giao cho con ta cũng an tâm.” – Hơi dừng lại một chút, ông lại tiếp tục dặn dò – “Chỉ có điều sau này con có thể lực, cũng đừng làm khó mẫu phi cùng tam đệ quá, nếu có hiềm khích gì, đều là người một nhà cả sao có thể có thâm thù đại hận được chứ?”

Việc mẹ con Trần thị và Mặc Lan chỉ bằng mặt mà không bằng lòng, cũng không phải ông không biết, nhưng có gia đình vương hầu nào lại không có những chuyện đáu đá nhau như vậy? Chỉ cần bọn họ không âm ý quá phận, thì ông cũng mắt nhắm mắt mở tùy ý họ.

“Phụ thân quá lời rồi, con nào dám làm khó mẫu phi cùng tam đệ chứ, con ngay cả việc bảo vệ một thị tỳ bên người Thế tử phi cũng không có biện pháp, chỉ có thể dùng cánh tay này hoán đổi.” – Nói xong, thần sắc Mặc Lan tối tăm nâng lên cánh tay bị thương.

“Đây là có chuyện gì xảy ra?” – Thấy nhi tử cởi bỏ mảnh vải băng bó trên tay, lộ ra miệng vết thương, Phụng vương liền nhăn mày.

“Chuyện này trước hết phải nói đến việc mấy hôm trước Tam đệ cố ý nhục nhã cười nhạo Tri Hạ.” – Mặc Lan đem hết thấy mọi chuyện nói ra, thấy phụ thân càng nghe lời hần nói mày nhăn càng chặt, cuối cùng hần còn tỏ ra ủy khuất nói – “Mẫu phi khí thế bức người muốn trừng phạt Tri Hạ, nếu không phải con chạy tới kịp thời, không biết chừng Tri Hạ đã bị chặt một bàn tay. Cuối cùng con phải tự làm bị thương tay của mình, mới khiến ấu phi thoáng nguôi giận.”

Nghe vậy, Phụng vương giận dữ mắng mỏ - “Bà ấy không nghiêm khắc quản thúc Thụy nhi hơn, còn cứng chiều dung túng nhi tử, gây ra chuyện như vậy, thật là không có chừng mực. Dù nói thế nào thì Tri Hạ cũng là Thế tử phi mà Hoàng thượng đã ban hôn, lại còn là nữ nhi Vệ quốc Đại tướng quân, bà ta đang muốn khơi mào tranh chấp giữa Phụng vương phủ với Dung gia hay sao?”

Thấy phụ thân tức giận, Mặc Lan nhân cơ hội đó châm thêm lửa – “Phụ vương còn nhớ chuyện năm xưa con bị lừa vào hầm băng, suýt nữa bị đông chết không? Kỳ thật con đã sớm tra ra ai sai khiến tên nô bộc kia lừa con vào hầm băng để hại chết con, nhưng chỉ vì nể mặt Phụ vương, con mới giấu chuyện này không nói ra.”

Phụng vương bất chợt nghe nhi tử nói vậy, sau khi sửng sốt, mới nhớ ra chuyện này, hỏi – “Con nói, năm đó ai lừa con vào hầm băng?”

“Là mẫu phi sai người mua chuộc tên nô bộc nhà ngoại tổ phụ con, lấy danh nghĩa đại ca lừa con vào hầm băng muốn con chết rét,....nếu con chết, vị trí Thế tử này sẽ là của Mặc Thụy rồi.”

Phụng vương nghiêm túc hỏi lại – “Con nói lời này có chứng cứ hay không?” – Năm đó ông bị trọng thương, đang phải dưỡng thương, vì vậy mà sau này sự việc đó cũng không được điều tra rõ ràng.

“Cậu con mấy năm trước đã tìm được tên nô bộc năm đó, hần đã dâng hoàng nhận tội hết thấy rồi, nếu Phụ vương không tin, có thể tìm cậu đối chất. Bởi vì việc này liên lụy quá nhiều, sau khi cậu cùng con thương lượng, vì thanh danh Phụng vương phủ, cũng vì muốn phụ vương an tâm điều dưỡng thân thể, con mới quyết định giấu chuyện này không nói.”

Cậu hần bắt được tên nô bộc kia là thật, nhưng cũng không tra được từ miệng hần ta thân phận của kẻ đứng phía sau màn xui khiến. Tên nô bộc đó chỉ biết kẻ mua chuộc hần là một gã chừng ba mươi tuổi, còn lại hoàn toàn không biết. Nhưng hần đem việc này tính lên đầu Trần thị cũng không oan cho bà ta, dù sao bà ta là kẻ bị tình nghi lớn nhất.

Mà chuyện này phải nói ra vào thời cơ thích hợp nhất, mới có thể thật sự đả kích Trần thị, tựa như bây giờ. Mặc kệ phụ vương có tin hay không, nhưng trong lòng ông nhất định đã ghi nhớ Trần thị.

Nghe xong, Phụng vương trầm giọng quát – “Trương Tùng, sai người gọi Vương phi tới đây.”

Trương Tùng là tổng quản của Vương phủ, vóc người cao lớn khôi ngô, tuổi chừng năm mươi, mặt mũi chính trực, bình thường không nói nhiều lắm, rất được Phụng vương tin tưởng, thường xuyên theo hầu bên người.

Nghe vậy, hần đáp một tiếng – “Dạ”, liền muốn gọi người thỉnh Vương phi tới.

Mặc Lan lại ngăn cản nói – “Phụ vương, chuyện này mẫu phi sẽ tuyệt đối không chịu thừa nhận, con may mắn thoát chết, mà sự việc đã qua nhiều năm như vậy, cũng không muốn truy cứu nữa. Lần này sở dĩ con nói ra, chỉ muốn khiến người biết rằng, mẫu phi thời khắc nhớ thương Thế tử vị của con, con cũng không phải là không thể nhường cho Thụy đệ, chỉ là con muốn bà đừng làm khó Tri Hạ nữa.”

Vợ con không hợp, gia đình không yên, làm cho sắc mặt Phụng vương vốn ốm yếu trong nháy mắt dường như đã già đi vài phần. Ông trầm mặc một lúc lâu mới vô lực khoát tay nói – “Thôi, việc này trong lòng ta đã có cân nhắc, con đi xuống đi.”

Trước khi rời đi, Mặc Lan lại nói – “Phụ vương, con hy vọng mẫu phi đừng làm khó dễ Tri Hạ nữa, bà ấy cho dù không muốn nhìn mặt mũi của con, cũng phải nể mặt Hoàng thượng.”

Nói xong hần mới khom người cáo lui.

Sắc mặt Phụng vương lộ vẻ mệt mỏi thở dài, Trương Tùng đứng hầu bên cạnh tháp cái gì cũng không hỏi nhiều, chỉ nói – “Vương gia nếu mệt mỏi, để nô tài đưa Vương gia trở về phòng nghỉ ngơi.” – Thân là hạ nhân, hần biết rõ cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi nhiều, không nên nói thì đừng nhiều lời, không nên nghe cũng đừng nghe nhiều.

Phụng vương gật đầu, vươn tay để cho Trương Tùng đỡ thân thể ông vào chiếc xe lăn bằng gỗ, giúp ông trở lại tẩm phòng.

“Lan đệ, ta nghe nói đệ bị thương, phải băng bó?” – Nét mặt Mặc Dục lộ vẻ ân cần.

Lúc Mặc Lan rời khỏi viện của Phụng Vương, Mặc Dục cũng nghe tin Mặc Lan bị thương nên đặc biệt tới thăm, vì vậy mà hai người gặp nhau trên đường.

“Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.” – Thấy sắc mặt hần tái nhợt, Mặc Lan lo lắng hần bị lạnh nói – “Bên ngoài gió lớn, tới thư phòng đệ nói chuyện.” – Nơi này cách thư phòng của hần cũng không xa.

“Được.”

Không lâu sau, khi hai người vào thư phòng, Mặc Dục hỏi đến chuyện hần bị thương, Mặc Lan đem sự việc kể lại qua loa một lần.

Nghe xong Mặc Dục than nhẹ một tiếng, lo lắng nhắc nhở

“Không ngờ Vương phi lại làm khó đệ muội như vậy, nàng đắc tội Mặc Thụy, chỉ sợ chuyện này nhất thời không thể nào tốt được, đệ và đệ muội nên cẩn thận một chút.”

“Đại ca yên tâm, mẹ con bọn họ cũng không đắc ý được bao lâu nữa đâu” – Hần tin Phụ vương tuyệt đối sẽ không thờ ơ nữa, vả lại hần còn an bài chuyện khác, bất kể cuối cùng phụ vương quyết định xử trí mẹ con Trần thị như thế nào, hần cũng sẽ khiến bọn họ không thể dung thân ở Phụng Vương phủ.

Mặc Dục kinh ngạc – “Ý của đệ là.....đệ muốn động thủ đối phó bọn họ?” – Huynh đệ hai người tình cảm thân mật từ thuở nhỏ, vì vậy mà Mặc Dục cũng ít nhiều biết được một chút tính toán của Mặc Lan.

“Vì an toàn của Tri Hạ, đệ không thể để mặc ẹ con bọn họ ở lại Phụng Vương phủ nữa” – Chỉ có mau chóng tiêu diệt những thứ sẽ làm tổn hại đến nàng, nàng mới có thể an tâm, yên ổn ở lại Phụng Vương phủ.

Mặc Dục suy nghĩ một chút mới cân nhắc nói – “Ta nghĩ Vương phi còn chưa đến mức sẽ thật sự làm hại đệ muội, dù thế nào đi nữa thì nàng cũng là Thế tử phi mà Hoàng thượng ban hôn cho đệ. Nếu bà ta không để ý đến thể diện của đệ thì cũng phải nể mặt Hoàng thượng. Hơn nữa thân thể phụ vương không tốt, chuyện này đừng nên làm âm ỷ quá, tránh làm quấy nhiễu phụ vương.”

“Chuyện hầm băng năm đó đệ đã bẩm báo với phụ vương.” – Nghe huynh trưởng cư nhiên khuyên nhủ mình dàn xếp ổn thỏa, Mặc Lan nhìn hần một cái như có điều suy nghĩ.

“Đệ nói với phụ vương?” – Mặc Dục ngăn ra, hỏi tiếp – “Vậy phụ vương nói sao?”

Hần biết, nhiều năm qua Lan đệ vẫn hoài nghi chuyện hần bị nhốt trong hầm băng năm đó là do Trần thị âm thầm sai khiến người khác làm.

“Ông không nói gì.”

Mặc Dục khẽ thở dài – “Các ngươi một người là nhi tử mà ông thương yêu, một người là thê tử đã chiếu cố ông nhiều năm, âm ỷ đến mức không thể can được như vậy, sợ là giờ phút này, trong lòng phụ vương cũng đang ở thế khó xử.”

“Ý phụ vương thế nào đệ cũng không tiện suy đoán, chuyện cũng đã nói ra rồi, thì cứ xem phụ vương xử lý thế nào.” – Mặc Lan cũng không muốn nói thêm nhiều về chuyện này nữa.

Suy nghĩ một chút, Mặc Dục lại không nhận được khuyên nhủ - “Lan đệ, ta biết lời này đệ không thích nghe, nhưng vì huynh không thể không nói, mặc dù Vương phi đối xử không tốt với huynh đệ chúng ta, nhưng mà chung quy lại thì bà ấy cũng là người của Phụng vương phủ, lại chăm sóc phụ vương nhiều năm như vậy, nhớ đến phần tình cảm này, đệ cũng đừng so đo với bà ấy quá, hãy để cho phụ vương an tâm tĩnh dưỡng.”

Lông mày Mặc Lan chau lại - “Hôm nay đại ca sao thế nhỉ, là đặc biệt đảm đương thuyết khách cho bà ta ư, vì sao lại một mực nói giúp bà ta?”

“Ta chỉ hi vọng trong phủ chúng ta gia đình yên bình, đừng đấu tới đấu lui như vậy nữa.” - Giọng điệu của hắn chứa đựng một mảnh chân thành. Mặc Lan giận tái mặt, trả lời - “Nhưng mà đại ca khuyên can lắm người rồi, từ trước tới giờ, chính bà ta là người không muốn để cho nhà chúng ta được an bình. Nếu không thì đại ca đi khuyên bà đi, để về sau bà ta đừng để tâm đùa bỡn chúng ta như vậy nữa, an phận thủ thường sống qua ngày.”

Mặc Dục cười khỏ, nói - “Vi huynh sao có thể khuyên can được bà.”

“Vậy thì đại ca đừng nói lời như vậy nữa.”

Hai huynh đệ chưa bao giờ âm ỹ đến mức không vui như vậy, hai người đều không nhiều lời nữa, lung túng kéo dài một lúc nữa, Mặc Dục liền ho nhẹ một tiếng, bày tỏ muốn về thăm phòng nghỉ ngơi.

Đợi sau khi Mặc Dục rời đi, Mặc Lan vuốt ve nhẫn ngọc đeo trên ngón tay cái, suy tư xem nguyên nhân gì khiến đại ca vừa rồi năm lần bảy lượt khuyên can hắn đừng đi đối phó mẹ con Trần thị, đúng như hắn nói, không muốn quấy nhiễu phụ vương sao?

Hắn lại nhớ tới ngày trước thủ hạ từng bẩm báo một chuyện — ——

Năm đó, người an bài Ngọc Hà vào phủ là tú đại nương, là nàng tìm người môi giới bán người, dẫn dắt Ngọc Hà, để nàng bán mình vào Vương phủ, mà tú đại nương từng là bà vú của Mặc Dục.

Lúc ấy mặc dù hắn kinh ngạc, nhưng không nghi ngờ nhiều, nghĩ rằng có lẽ chuyện này chẳng qua chỉ là trùng hợp, bởi vì tú đại nương đã rời Vương phủ nhiều năm, nhưng xem ra hôm nay, có lẽ việc này là do có người cố tình chi phối.

Nghĩ đến đây, hắn nheo lại con ngươi đang lộ vẻ tà ác.

Trước khi đi ngủ, Dung Tri Hạ nhìn về phía Mặc Lan đang đứng trước chậu chuẩn bị rửa mặt, do dự một chút, nàng tiến lên nói - “Trên mu bàn tay chàng có thương tích, đừng để dính nước, để ta giúp chàng.” - Nàng nhận lấy khăn rửa mặt hắn cầm trong tay, bỏ vào chậu rửa mặt, làm ướt rồi lại vắt khô, đưa cho hắn.

Trên thực tế, chuyện như vậy nên phân phó tỳ nữ hầu hạ hắn, nhưng sau khi hắn vào phòng đã lệnh cho tỳ nữ đi ra ngoài, nàng nghĩ thâm đây chỉ là chuyện nhỏ, cũng không cần thiết phải gọi tỳ nữ vào lần nữa.

“Đa tạ nương tử, tay ta đang đau đến thất vào đây.” - Mi tâm Mặc Lan nhíu lại, miễn cưỡng cười một tiếng, giống như đang cố chịu đựng đau đớn trên tay.

Về mặt nàng trì hoãn, nhẹ giọng nói - “Đợi ta giúp chàng bôi thuốc.”

“Được” - Cái tay bị thương của hắn rũ xuống bên người, hắn dùng tay không bị thương cầm khăn rửa mặt, động tác cố ý chậm chạp mà vụng về.

Dung Tri Hạ nhìn không được, dứt khoát lấy cái khăn - “Để ta làm.” - Động tác nàng êm ái, cẩn thận lau mặt giúp hắn.

Mặc Lan nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khóe miệng hơi nhếch lên, không che giấu được vui sướng ở khóe mắt đuôi mày càng lúc càng lan ra.

Lúc trước, ngay cả đến gần hắn nàng cũng không chịu, bây giờ lại chịu giúp hắn, gần gũi như vậy, kế tiếp chỉ cần hắn bỏ ra công sức nhiều hơn một chút, sớm muộn gì cũng nhất định lay động được nàng, để nàng không xa cách bài xích hắn nữa.

Giúp hắn rửa mặt xong, nàng lấy kim sang được, kéo hắn ngồi xuống giường, tỉ mỉ bôi thuốc, băng bó cho hắn. Ánh mắt của hắn nhu hòa nhìn nàng. “Tri Hạ, nàng nhẫn nhịn một chút, ta đảm bảo không quá một tháng, mẹ con Mặc Thụy sẽ không thể làm hại nàng được nữa.”

10. Chương 10: Chương 5.2

Nghe vậy, Dung Tri Hạ vô cùng kinh ngạc, ngược mắt – “Chàng muốn đổi phò bộ họ?” – Nàng gỡ cây trâm trên tóc xuống, tóc đen mềm như tơ lụa rủ xuống hai vai.

“Đợi sau khi chuyện này thành công rồi nàng sẽ biết, từ nay về sau, trong vương phủ, không ai có thể khi dễ nàng được nữa.” – Hắn cứng chiều cười một tiếng, đưa tay lên muốn chạm vào gương mặt nàng, lại bị nàng gạt ra.

“Chàng làm gì thế?” – Nàng nhìn chằm chằm hắn đề phòng.

“A.” – Hắn hít vào một hơi khí lạnh, vô tội giơ lên bàn tay bị thương, giọng nói có chút u oán – “Vi phu chỉ muốn gạt lọn tóc trên mặt giúp nàng thôi, không định làm gì.”

Biết mình hiểu lầm hắn, Dung Tri Hạ lúng túng không nói nữa, tự mình chui vào bên cạnh giường, rúc vào trong chăn đệm.

Mặc Lan nhìn nàng, trong mắt lướt qua ý cười, cố tình tỏ ra yếu thế nói – “Tri Hạ, tay ta vừa này bị nàng gạt ra, bây giờ thấy hơi đau, nàng xem giúp ta có phải chảy máu rồi hay không?”

Nghe hắn nói vậy, nàng nhanh chóng lật người bò dậy, cởi bỏ mảnh vải đã được băng bó kỹ càng vừa rồi, cẩn thận xem xét vết thương của hắn, xác định không chảy máu nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không bị chảy máu.”

“Nhưng ta thấy hơi đau.” – Hắn nhăn mày, uất ức nhìn nàng.

“Có thể là do vừa rồi đụng vào vết thương.” – Dung Tri Hạ rũ mắt, lại băng bó kỹ càng giúp hắn một lần nữa. Mặc dù nàng có chút áy náy, nhưng cổ ngạo khí trong lòng không cho phép nàng nói lời xin lỗi.

Mặc Lan thấy thái độ của nàng dường như đã mềm mỏng hơn một chút, dè dặt yêu cầu – “Vừa rồi nàng bôi thuốc cho ta, lúc nắm tay ta, cảm giác thật thoải mái, hay là nàng nắm tay ta đi, có lẽ sẽ không bị đau nữa.”

“Người.....” – Nàng tức giận trừng hắn, rõ ràng là hắn muốn chiếm tiện nghi mà.

Hắn lập tức đổi giọng – “Được rồi, nếu nương tử không muốn thì thôi vậy, ta chịu đựng một chút là được.”

Nàng vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng nhìn biểu tình của hắn giống như thật sự rất đau, lại nhớ đến bởi vì nàng mà hắn mới bị thương thế này, trong lòng nàng mềm nhũn, đưa tay cầm lấy bàn tay bị thương của hắn.

Nhìn bàn tay nàng trắng nõn mềm mại cầm tay mình, tim Mặc Lan nóng lên, suy nghĩ trong lòng bất chợt ầm lên, hắn đưa tay nàng về phía trái tim đang đập của mình, trịnh trọng hứa hẹn với nàng – “Từ nay về sau, nơi này của ta chỉ thuộc về một mình nương tử.”

Dung Tri Hạ liếc hắn một cái, buông mắt rút tay về, chui vào chăn đệm không nói một lời, mặt cũng vùi vào bên trong.

Trong lòng nàng rất mâu thuẫn, dường như có hai tiểu nhân nhi tranh chấp không ngừng nghỉ trong đó —

Một bên nói – “Nhìn hắn đối xử với người thật lòng thành ý như vậy, người hãy tha thứ cho hắn đi.”

Bên kia lại nói – “Chẳng lẽ người đã quên kiếp trước đã chịu nhục nhã như thế nào hay sao? Người đã quên hắn đối xử lạnh lùng vô tình với người như thế nào hay sao? Khi người bị phạt quỳ gối ở từ đường, hắn biết rõ ái thiếp của hắn làm hại người, nhưng ngay cả một câu cũng không nói giúp người, để mặc người quỳ một ngày đêm.”

Tiểu nhân nhi vừa rồi lại nói – “Nhưng những chuyện đó đều ở kiếp trước, là do hấn bị Ngọc Hà lừa gạt, nên mới đối xử với người như vậy. Nếu hấn đã biết rõ bộ mặt thật của Ngọc Hà rồi, sẽ không đối đãi với người như thế nữa, huống chi hiện tại hấn đối xử với người không phải là không tốt.”

Một thanh âm khác bác bỏ - “Bất kể có phải hấn bị lừa gạt hay không, một trượng phu không có lý do gì đối xử bạc tình với thê tử của mình như vậy.”

Những thứ kia tranh chấp kịch liệt ồn ào trong suy nghĩ, khiến nàng đau đầu, nàng lắc đầu một cái, chán ghét không muốn suy nghĩ nữa.

Nhìn thê tử đang tự cuốn mình thành cái kén, Mặc Lan vừa buồn cười lại vừa thương yêu.

Hắn thổi tắt nến, nằm xuống cạnh người nàng, một lát sau, trong căn phòng yên tĩnh vang lên giọng nói nhàn nhạt của hấn.

“Năm ta bảy tuổi, mẫu thân bị bệnh qua đời, nửa năm sau, phụ vương nâng trắc phi Trần thị lên làm Vương phi, ngoài mặt thì bà ta đối xử rất tốt với ta, quan ái có thêm, nhưng chỉ là ở trước mặt mọi người, tất cả chỉ để cho phụ vương nhìn thấy, rồi tranh thủ sự tín nhiệm của phụ vương mà vụng trộm ngáng chân ta rất nhiều lần, khiến phụ vương cho rằng ta ngang bướng bất trị.”

Trong chăn đệm, Dung Tri Hạ an tĩnh lắng nghe.

“Hai năm sau, phụ vương gặp chuyện, bị trọng thương, rồi dần dần không còn quá trông nom chuyện trong phủ. Tới lễ mừng năm mới, ta tới nhà ông ngoại Tống Tuệ Viễn chúc tết, bị người ta lừa gạt vào hầm băng, khóa ở bên trong, bất luận ta kêu gọi thế nào cũng không có người tới cứu ta. Ta bị đông cứng, toàn thân rét run, lúc ta cho rằng mình sắp chết rét, thì cánh cửa vốn khóa chặt kia đột nhiên cũng được mở ra. Trước khi hôn mê, ta nhìn thấy một tiểu nữ hài mặc áo màu hồng sát nách. Một sát na kia, ta ngỡ rằng nàng là tiểu tiên nữ hạ phàm.”

Nàng khẽ hừ một tiếng, khi biết được chân chính cứu hấn là một người đã bị hủy dung như nàng, nhất định là hấn rất thất vọng đi?

Hấn nhẹ nhàng, chậm chạp nói tiếp – “Sau khi ta tỉnh lại, đã tìm tiểu nữ hài đó thật lâu, nhưng vẫn không tìm được. Chuyện nàng cứu ta một mạng, ta vẫn nhớ như in. Nhiều năm sau, khi Ngọc Hà xuất hiện nói với ta rằng chính nàng ta là tiểu cô nương năm đó đã cứu ta, vì báo đáp ân cứu mạng này, ta mới dành tất cả sủng ái cho nàng ta.”

“Ban đầu, ta tin lầm nàng ta, sau lại phát hiện, phụ thân nàng ta do ta tố giác mà bị Hoàng thượng vấn trảm, ta ôm tâm tư muốn bồi thường nàng ta nên mới dung túng cho nàng ta như vậy.

Dung Tri Hạ há miệng, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Chuyện nàng từng bị nam nhân này bạc đãi, tâm nàng từ đầu đến cuối vẫn tồn tại khúc mắc, không cách nào quên được.

Nàng dùng trầm mặc trả lời tất cả, hấn nhăn mày lại, tâm kết của nàng so với hấn đoán còn sâu hơn, nhưng mà hấn sẽ cố gắng hết sức, chờ đợi nàng nguyện ý mở lòng tiếp nhận hấn.

Mùng tám tháng tư là ngày Phụng vương phủ cúng tế tổ tiên.

Sáng sớm, tất cả mọi người trong Vương phủ đã tắm rửa sạch sẽ đi tới từ đường, ngay cả người ít lộ diện như Phụng Vương và Mặc Dục cũng đều đến, đứng ngay ngắn theo thứ tự được phân chia trong từ đường. Phụng vương hoạt động bất tiện, ngồi ở xe lăn gỗ, thấy đã đến giờ, phân phó người hầu bên người Trương Tùng – “Bắt đầu đi.”

“Dạ.” – Trương Tùng đáp một tiếng, đang muốn đi phân phó quan tư tế bắt đầu thì bị Trần thị gọi lại.

“Chờ một chút, Vương gia, Ngọc di nương còn chưa đến.” – Trần thị cố ý liếc nhìn Mặc Lan, ánh mắt như đang chỉ trích hấn không biết dạy dỗ tiểu thiếp, ngày trọng đại như thế, lại chậm chạp không đến.

Sắc mặt Phụng vương trầm xuống, neho mắt nhìn nhi tử, hỏi – “Không ai gọi nàng tới đây hay sao?”

Mặc Lan không nhanh không chậm trả lời – “Xin phụ vương bớt giận, trước đó hài nhi đã sai người báo cho nàng ta việc này rồi, giờ hài nhi sẽ sai người đi thúc giục nàng ta nữa.”

“Không cần, đã đến giờ rồi, chẳng lẽ phải chờ một mình nàng ta? Bắt đầu đi.” – Phụng Vương không vui nói.

Trương Tùng đi tới giao phó quan tư tế, chỉ chốc lát sau, quan tư tế cao giọng nói – “Đại lễ giỗ tổ Mặc thị bắt đầu, xin Phụng vương vào vị trí chủ tế.....”

Trương Tùng đẩy Phụng Vương đang ngồi trên xe lăn về phía vị trí chủ tế, dẫn đầu đám thân quyến dâng hương hành lễ, tiếp theo là hiến cung*, hai thứ đồ cúng thịnh soạn được mang lên bàn thờ.

(* - Hiến nôm na là dâng đồ cúng)

Hiến cung kết thúc, sau đó trưởng lão trong gia tộc kể về chiến tích huy hoàng của tổ tiên, cuối cùng là Phụng Vương nỗ lực giáo huấn hậu nhân trong gia tộc, một nửa canh giờ sau, nghi thức rườm rà cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc này, Ngọc Hà mới tới thì đã muộn, thần sắc hốt hoảng đi tới chỗ Mặc Lan.

Vừa nhìn thấy nàng, Mặc Lan mặt lạnh tức giận khiển trách – “Người biết bây giờ là giờ nào rồi không?”

Thanh âm trách cứ của hắn đưa tới sự chú ý của mọi người.

Ngọc Hà vội vã giải thích – “Không phải Ngọc Hà cố ý đến muộn, mà là lúc Ngọc Hà chuẩn bị ra khỏi cửa, bỗng nhiên có hạ nhân đưa một bó hoa tươi cho Ngọc Hà, nói là Vương phi tặng cho Ngọc Hà. Vương phi ban thưởng, tất nhiên Ngọc Hà vui mừng nhận lấy, nào ngờ không lâu sau lại bị ngắt đi, mãi đến vừa rồi mới tỉnh lại.”

Không đợi Trần thị mở miệng, thần sắc Mặc Lan lập tức nghiêm nghị, trách mắng – “Rõ ràng là người tham lười không muốn tới, còn dám bịa ra lý do hoang đường này vu hãm mẫu phi, mẫu phi có thân phận như thế nào, cần gì phải dùng tới thủ đoạn bỉ ổi như vậy đối phó người? Mà nếu người có bị bất tỉnh, tại sao không thấy tỷ nữ của người tới bẩm báo?”

“Các nàng cũng đều bị ngắt cả. Thế tử, những câu vừa rồi của Ngọc Hà đều là thật, tuyệt đối không dám vu oan Vương phi.” - Vừa mới dứt lời, chớp mắt một cái, đột nhiên nàng nghĩ đến gì đó – “Có lẽ, có lẽ hoa kia là do kẻ nào đó mượn danh nghĩa Vương phi đưa tới, mục đích muốn ngăn cản ta tham gia đại lễ Giỗ tổ.” – Vừa nói, nàng ta vừa đưa mắt về phía Dung Tri Hạ, rõ ràng hoài nghi chuyện này là do nàng gây nên.

Về mặt Dung Tri Hạ thản nhiên, đứng yên lặng. Trường hợp này vẫn chưa tới lượt nàng nói chuyện, mặc dù trong lòng nàng cũng rất nghi ngờ, vì sao Trần thị phải tặng hoa tới chúc mừng Ngọc Hà?

“Láo xược, người lại vì mình lười biếng mà ngụy biện, đầu tiên là vu hãm mẫu phi, bây giờ lại muốn chỉ điểm vu oan cho người khác, phẩm chất không đoan chính, phạt người quỳ gối trong từ đường suy nghĩ ba ngày, tự kiểm điểm cho tốt.” – Mặc Lan tự mình lên tiếng trừng phạt.

Ngọc Hà nghe vậy, vẻ mặt sững sốt – “Thế tử.....”

Hắn nghiêm khắc quát – “Cấm miệng, người thấy chưa đủ mất mặt hay sao? Còn không mau đi quỳ?”

Thấy hắn hầm hầm giận dữ, Ngọc Hà sợ đến mức im bật, không dám lên tiếng nữa, nhìn thấy xung quanh không ai lên tiếng nói giúp mình, lúc này mới không cam lòng quỳ xuống.

Sắc mặt Phụng Vương cực kỳ khó coi, liếc nhìn Trần thị, lệnh Trương Tùng gọi nàng tới.

Trần thị vừa đến bên cạnh ông, liền vội vàng giải thích – “Vương gia, chuyện của Ngọc di nương không liên quan gì đến thiếp.”

Lúc trước, chuyện bà cố ý ngăn chân Dung Tri Hạ lúc ngắm hoa, đã bị Vương gia khiển trách, bây giờ lại phát sinh chuyện Ngọc di nương bị hôn mê, nhất định sẽ khiến Vương gia nghĩ rằng bà coi thường cảnh cáo của ông, nhiều lần hạ thủ với thiếp của Mặc Lan.

Phụng Vương lạnh lùng trách mắng – “Người làm ta quá thất vọng.”

Trần thị kêu oan – “Vương gia, chuyện này thực sự không phải do thiếp gây nên, thiếp không có lý do gì hãm hại Ngọc Hà, chuyện này có lợi gì cho thiếp cơ chứ. Người tặng hoa cho nàng nhất định là đã mạo danh tên thiếp, muốn dựa vào chuyện này hãm hại thiếp, mong Vương gia minh xét.”

Đúng như Mặc Lan suy nghĩ, ngày đó hai cha con nói chuyện, đúng là ít nhiều đã tạo ảnh hưởng trong lòng Phụng Vương, chuyện hôm nay bất kể chân tướng thế nào, Trần thị có phải bị vu hãm hay không, cũng đã khiến ông rất bất mãn với Trần thị.

“Nếu như người đã không chú ý đến thân phận Vương phi của mình, vì tư oán mà làm ra chuyện hãm hại vãn bối, vậy thì chuyện Vương phủ cũng không cần người phải xen vào nữa.” – Lời này của ông đã nhấn mạnh, nói xong liền để cho Trương Tùng đẩy ông rời đi.

Sắc mặt Trần thị đen tối, đưa mắt nhìn ông rời đi, trong lòng âm thầm phẫn nộ, oán hận Ngọc Hà, nàng ta lại dám lớn mật vu hãm bà trước mặt mọi người, để đến nỗi Vương gia hiểu lầm bà, có lẽ người nàng ta muốn hại là Dung Tri Hạ, thế nhưng cũng không nên bắt bà chịu tội cùng.

Phụng Vương vừa đi, mọi người trong từ đường cũng rối rít rời đi.

Dung Tri Hạ dẫn Cúc Nhi cùng Hiểu Trúc rời đi, Mặc Lan thấy vậy bước nhanh đuổi theo. Hai người song vai đi, cũng không nói chuyện với nhau.

Dung Tri Hạ hoảng hốt nhớ tới, kiếp trước, bởi vì nàng bị Ngọc Hà hãm hại, mà bị phạt quỳ gối ở từ đường suốt một ngày một đêm, nhưng không ngờ kiếp này Ngọc Hà lại bị phạt quỳ ở từ đường ba ngày ba đêm.

Mặc Lan thấy nàng không biết đang suy nghĩ chuyện gì mà có chút thất thần, liền lặng lẽ cầm tay nàng, tiếp xúc thân mật bất thành linh đã kéo suy nghĩ của nàng về, nàng giãy dụa cổ tay muốn tránh thoát, nhưng hấn lại không có ý định buông tay. Nàng bất mãn trừng hấn một cái, thế nhưng hấn lại đưa cho nàng ánh mắt tranh công. Nàng sửng sốt một chút mới tỉnh ngộ, chẳng lẽ vừa rồi hấn cố ý trừng phạt Ngọc Hà?

Lo lắng bên cạnh còn có những người khác, Dung Tri Hạ không giãy dụa nữa, mặc hấn nắm tay, trong lòng yên lặng nghĩ ngợi, hấn không thể nào biết được chuyện kiếp trước nàng vì Ngọc Hà hãm hại mà bị phạt quỳ gối trong từ đường một ngày đêm, như vậy hôm nay vì sao hấn lại trừng phạt Ngọc Hà?

Đúng rồi, là bởi vì Ngọc Hà.....lừa hấn.

Kể từ sau đại hôn của bọn họ, hấn chưa từng qua đêm chỗ Ngọc Hà, trái lại càng ngày càng quan tâm cưng chiều nàng, dường như hấn đem toàn bộ sự sủng ái dành cho Ngọc Hà lúc trước chuyển cho nàng, cho dù nàng nhiều lần lạnh nhạt xa cách, hấn cũng chưa từng vì vậy mà không vui.

Tất cả chuyện này là bởi vì hấn biết nàng là người năm đó đã cứu hấn ư? Nàng nên khen ngợi hấn là một người tri ân báo đáp sao?

Nhưng vì chuyện này, kiếp trước nàng lại chịu nhiều đau khổ như vậy.

Nàng thật không biết nên tính toán món nợ này như thế nào, nên hận hấn, căm giận hấn hay là nên tha thứ cho hấn? Nàng sâu kín thở dài một tiếng trong lòng, không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa.

Thấy nàng nhu thuận mặc ỳnh nắm tay, trong mắt Mặc Lan lướt qua một mảnh nhu quang, cầm tay nàng càng chặt hơn. Lúc trước hấn sai người lấy danh nghĩa Trần thị tặng hoa cho Ngọc Hà, trong bó hoa kia trộn mê hương, chỉ cần ngửi sẽ bị hôn mê.

Sở dĩ hấn làm như vậy, thứ nhất muốn chứng tỏ với nàng, hấn đã ân đoạn tình tuyệt với Ngọc Hà, một nguyên nhân khác là muốn từ chuyện này thăm dò Ngọc Hà. Nếu ban đầu là do Trần thị vụng trộm an bài Ngọc Hà đến gần hấn, vậy thì hôm nay Ngọc Hà nhất định sẽ không khai ra bà ta. Nhưng nàng ta đã khai ra, như vậy có thể thấy được, Trần thị không phải là người bố trí nàng ta vào Phụng Vương phủ.

Như vậy, người bị tình nghi lớn nhất lập tức chỉ còn lại một người, một người mà hấn chưa bao giờ nghi ngờ.

11. Chương 11: Chương 6.1

Giờ phút này, trong triều đang tiến hành thảo luận, sau khi nghe ý kiến của chúng thần, Hoàng thượng hạ một đạo thánh chỉ — ——

“Lỗ Kim quốc khởi binh xâm chiếm vùng biên giới của chúng ta, sát hại bách tính, chiếm cứ đất đai, thật đáng hận. Nay trẫm ủy mệnh cho Đại tướng quân dẫn quân xuất chinh, mong ái khanh tiêu diệt quân giặc xâm phạm biên giới, dẹp yên biên thùy, chiến thắng trở về.” diendan .com

“Mặt tướng tuân chỉ.” – Dung Tu Đình mang vẻ hào khí bước ra khỏi hàng tiếp chỉ.

Sau khi Hoàng thượng phái thêm mấy vị tướng lĩnh đi theo, liền cho bãi triều.

Mặc Lan ra khỏi điện Minh Quang, đôi mắt nâu nhạt hẹp dài nặng nề nhìn về phía phụ tử Dung gia đang thảo luận cùng mấy vị tướng lĩnh về lần xuất chinh này, một lát sau nhìn thấy phụ tử Dung Tu Đình hào khí can vãn hăng giọng cười to, dường như rất tin tưởng sẽ chiến thắng trở về.

Sau khi yên lặng quan sát một lát, hần rừ mắt xuống như đang suy nghĩ chuyện gì, sau đó hần đi tìm thủ hạ tâm phúc của mình dặn dò một vài chuyện.

Tiếp theo, hần tự mình đi tới Binh bộ, gặp mấy quan viên có quen biết tìm hiểu xem lúc đó triều đình sẽ vẫn chuyển lương thực tới biên giới theo con đường nào, sau khi hỏi rõ hần mới trở lại quan thự (*).

(* - QT dịch là “văn phòng chính phủ”, ta nghĩ nó là nơi làm việc sau khi bãi triều, ta để theo phiên âm Hán Việt :D)

Đến lúc mặt trời lặn, Mặc Lan xách theo một cái giỏ quay về Phụng Vương phủ. Vừa mới bước vào trong phủ, hần liền bị Ngọc Hà vừa mới chịu xong phạt quỳ ba ngày ở từ đường ngăn lại.

Mắt nàng rưng rưng, vẻ mặt thống khổ, thút thít khóc – “Thế tử, đến tột cùng là Ngọc Hà đã làm sai chuyện gì, cầu xin ngài nói cho Ngọc Hà, đừng lạnh lùng hành hạ Ngọc Hà như vậy nữa. Mấy ngày nay, Ngọc Hà khổ sở nhớ nhung Thế tử, nhớ đến tan nát cõi lòng.” – Quỳ ba ngày xong, dung nhan nàng tiều tụy, đầu gối quỳ đến mức sưng lên, đứng cũng không vững, phải nhờ đến tỳ nữ dìu diendan .com

Nàng không thể để mặc mọi chuyện tiếp diễn như vậy, nếu thật sự nàng bị thất sủng, kế hoạch của bọn họ sẽ không có cách nào thành công được, đại thù của nàng cũng không thể báo. Bây giờ điều quan trọng nhất trước mắt là phải cầu xin được Mặc Lan sủng ái lần nữa.

“Người vẫn không biết mình phạm vào chuyện gì hay sao?” – Mặc Lan nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao.

Nàng bị ánh mắt kia của hần nhìn đến mức tim cũng run lên – “Ngọc Hà quả thật không biết, cầu xin Thế tử làm sáng tỏ.” – Nói xong, nàng lao đảo, yếu ớt ngã vào trong ngực hần.

Mặc Lan chán ghét đẩy nàng ta ra, mặc cho nàng ta ngã trên mặt đất.

Ngọc Hà không dám tin Mặc Lan trước kia từng cưng chiều nàng hết thảy sẽ đối xử với nàng nhẫn tâm như thế, nàng cảm thấy vừa kinh ngạc vừa khó chịu.

Hần rừ mắt xuống nhìn nàng, chậm rãi nói – “Người nói lại một lần nữa, người đã cứu ta ra khỏi hầm băng năm đó, thật sự là người sao?”

Hần bỗng nhiên hỏi như vậy, khiến trong lòng Ngọc Hà giật mình, chẳng lẽ hần đã biết chuyện nàng lừa hần? Nhưng nàng vẫn cố giữ bình tĩnh, trả lời một cách chắc chắn – “Dĩ nhiên là Ngọc Hà.”

“Vậy người nói xem, hôm đó ta mặc áo màu gì.”

“Hôm đó.....hôm đó quá vội vàng, Ngọc Hà không nhìn rõ.”

Mặc Lan đưa ra ngón tay dài nâng cằm nàng, khẩu khí lạnh như băng – “Là không thấy rõ, hay là căn bản người chưa từng nhìn thấy ta?”

Trong mắt nàng toát ra vẻ kinh hoàng, chẳng lẽ hần đã biết chính xác rằng nàng lừa hần.

Nhưng ngay cả như thế, nàng vẫn chết không chịu thừa nhận - “Thật sự là Ngọc Hà không nhìn rõ, Thế tử sẽ không bởi vì vậy mà cho rằng Ngọc Hà nói dối chứ?”

Hắn chợt nở nụ cười, thế nhưng trong tươi cười lại có lạnh lẽo khiến nàng run như cây sậy.[diendan .com](http://diendan.com)

“Lá gan của người cũng thật là lớn.” – Nói xong câu này, hắn cũng không thèm liếc nhìn nàng nữa, phát tay áo rời đi.

Hiện giờ chưa phải là lúc trừng trị nàng ta, hắn chỉ muốn dọa nàng một chút, để cho nàng phải kinh hoàng, nghi thần nghi quỷ sống qua ngày, chờ xử lý xong chuyện của mẹ con Trần thị, hắn sẽ quay lại giải quyết chuyện nàng ta.

Sau khi hắn đi, Ngọc Hà được tỳ nữ đỡ lên, bỗng nhiên một cơn gió nhẹ thổi qua mặt, Ngọc Hà không nhận được rùng mình một cái, sống lưng chợt lạnh toát.

Lòng nàng có chút rối loạn, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ, ngay sau đó nghĩ đến một chuyện, nàng vội vã chạy về viện của mình, phân phó thị tỳ - “Người đi bảo phòng bếp làm một phần bánh mè mang tới.”

Giao phó xong nàng liền trốn vào trong phòng, nhắc bút viết lên giấy hoa tiên, giấu vào trong một viên thuốc sáp, cất trong ống tay áo.

Đợi bánh mè được mang tới, nàng vội vàng ăn hai khối, rồi trốn tránh tỳ nữ, giấu viên thuốc sáp dưới giỏ thức ăn, sai tỳ nữ đưa về phòng bếp.

Đây là ám hiệu liên lạc giữa nàng và ân nhân, một khi có chuyện, liền viết thư giấu ở phía dưới giỏ thức ăn mà phòng bếp mang tới, đợi sau khi tỳ nữ mang đến phòng bếp, sẽ có người âm thầm mang viên thuốc sáp đi, khi trở về sẽ lên lút đưa tin cho nàng.

Ân nhân ẩn thân phía sau màn chỉ điểm cho nàng, hai người không cần gặp mặt, [sailemsmallddldqd](http://sailemsmallddldqd.com) tránh cho người khác hoài nghi.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Mặc Lan chậm trễ không tra ra được kẻ đồng lõa với nàng.

Trong lúc đợi hồi âm, Ngọc Hà tâm thần không yên đi qua đi lại ở trong phòng.

Tận đến bữa cơm tối, nàng lặng lẽ lấy ra viên thuốc dưới giỏ thức ăn giấu vào ống tay áo, đợi dùng xong bữa tối, khi nàng về phòng, mới mở viên thuốc ra lấy thư bên trong, trong thư chỉ vắn vện mấy chữ.

“Án binh bất động, yên lặng theo dõi biến hóa.” [diendan .com](http://diendan.com)

— — —
“Lại đây, mở ra xem đi.” – Trở lại phòng, Mặc Lan đưa chiếc giỏ cho Dung Tri Hạ, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười cứng chiều.

“Đây là cái gì?” – Trông thấy nụ cười lấy lòng trên gương mặt hắn, Dung Tri Hạ hồ nghi nhận lấy giỏ, vén nắp lên, đợi sau khi thấy rõ, nàng giật mình mở to mắt, hóa ra ở bên trong là một chú chó nhỏ màu trắng, đang mở đôi mắt tròn đen bóng, chớp chớp nhìn nàng, bộ dáng kia vừa vô tội vừa đáng yêu, trong phút chốc khiến lòng nàng bị hòa tan.

Hắn không quên chú ý đến vẻ mặt vừa mừng vừa sợ của nàng, nụ cười nơi khóe miệng lại sâu thêm mấy phần - “Thích không?”

“Đây là.....cho ta sao?” – Thấy con chó nhỏ nhấc móng vuốt lên mép giỏ, chớp mũi ẩm ướt ngửi tay nàng, nàng không nhận được ôm lấy nó, yêu thích vuốt ve không buông tay bộ lông mềm mịn trắng bóng.

Mặc Lan gật đầu một cái, cười nói - “Ta thấy con chó này đáng yêu, nên đặc biệt mang về tặng nàng.” – Thấy nàng ôm con chó con vào ngực cưng chiều thương yêu, hắn hơi nheo mắt lại, lạnh lùng liếc con chó kia một cái. [sailemsmallddldqd](http://sailemsmallddldqd.com)

Hắn chợt có chút ghen tỵ khi nó thoải mái vui trong ngực nàng, đến bây giờ hắn cũng chưa có cơ hội hưởng thụ cảm giác được nàng ôm trong ngực, thật là tiện nghi cho súc sinh kia mà. Nhưng mà thật may là khi mang về hắn đã kiểm tra, đây là con chó cái.

Chú chó nhỏ dường như cảm nhận được ánh mắt bất thiện của hắn, kêu ư ử trong ngực Dung Tri Hạ, càng vùi sâu vào ngực nàng hơn.

Thấy chú chó thân thiết với mình như thế, Dung Tri Hạ càng yêu mến nó thêm mấy phần, nhẹ nhàng cọ mặt vào nó.

“Nếu nàng thích, thì đặt cho nó một cái tên đi.” – Mắt hắn không chớp, nhìn chăm chú vào vẻ mặt dịu dàng thương yêu cưng chiều của nàng, ngón tay giật giật, khắc chế dục vọng muốn ôm nàng vào ngực.
diendan .com

Dung Tri Hạ hơi ngẩn ra, nàng nhớ tới kiếp trước, hắn cũng từng tặng một con chó trắng cho Ngọc Hà.

Về sau có một hôm, con chó nhỏ ấy lại chạy tới chỗ của nàng, nàng thấy nó dễ thương, không nhịn được chơi với nó một lúc, lại bị Ngọc Hà lúc ấy đang đi tìm chó nhìn thấy, liền vu cho nàng trộm chó của nàng ta, sau đấy Ngọc Hà còn không bỏ qua, chạy đi tìm Vương phi tố cáo, khiến nàng bị gọi đến khiển trách một lúc, còn làm liên lụy Cúc Nhi và Hiểu Trúc bị phạt đánh hai mươi đại bản.

Sau khi chuyện đó xảy ra được mấy ngày, thì nàng nghe nói vì con chó nhỏ kia cắn Ngọc Hà một nhát, nên bị nàng ta đánh chết.

Nàng còn nhớ rõ, khi đó Ngọc Hà đặt tên con chó trắng ấy là Bạch Vân cao. salemsmallddldqđ

Kéo suy nghĩ đã bay đi hơi xa trở về, Dung Tri Hạ buông mắt nhìn con chó, thương tiếc vuốt ve bộ lông trắng của nó, ngược mắt hỏi ý kiến Mặc Lan – “Theo chàng thì nên đặt tên cho nó là gì?”

Mặc Lan cân nhắc một chút rồi nói – “Hay gọi nó là Hối Chi * ?”

(* - Hối hận)

“Hối Chi?” – Lòng mày nàng nhăn lại – “Tên này có nghiêm túc quá hay không?”

“Tên này quả thật là không thích hợp với nó, vậy nàng lấy tên khác đi.” diendan .com

Hối Chi đại biểu cho tâm ý của hắn, nhưng trước khi tra rõ hết thấy chân tướng, hắn không có cách nào thổ lộ từng câu từng chữ với nàng.

Dung Tri Hạ suy tư một chút, một lát sau ánh mắt sáng lên – “Vậy thì gọi là Giáng Phúc đi.”

Nàng hi vọng kiếp này nó sẽ có phúc khí và được bảo vệ mỗi ngày, salemsmallddldqđ đừng bị thảm như kiếp trước, chưa kịp lớn lên đã bị đánh chết.

Mặc Lan khen ngợi – “Giáng Phúc..... Cái tên này rất hay.” – Hắn vuốt ve con chó con, nói với nó như đang dặn dò – “Giáng Phúc, sau này người hãy mang phúc khí đến cho chủ tử của người, cũng phải che chở cho chủ tử của người để cả đời nàng được bình an.”

Nàng kinh ngạc nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt lộ ra tâm tư yếu ớt khó có thể nhận ra. Nàng vì con chó nhỏ mới đặt tên nó là Giáng Phúc, salemsmallddldqđ không phải vì chính nàng. Hắn lại hi vọng khi con chó mang tên này, về sau có thể mang lại phúc khí cho nàng.

Đúng lúc này hắn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt phức tạp của nàng, không hiểu ra sao hỏi – “Làm sao vậy? Vì sao lại nhìn ta như thế?”

“Năm đó ta cứu chàng, chẳng qua là vì vô tình đi vào hầm băng kia, nên mới tìm người giúp chàng ra ngoài, đây chỉ là một cái nhắc tay thôi, chàng không cần phải báo đáp ta như vậy.”

Từ khi nàng trọng sinh tới nay, hắn che chở nàng rất cẩn thận, hắn chuyển dời tất cả súng ai mà ngày xưa dành cho Ngọc Hà qua nàng, điều này khiến nàng có chút.....không tiếp thu nổi.

Hắn đối xử với nàng càng tốt, trong lòng nàng càng mâu thuẫn, không phải là nàng không muốn tha thứ cho hắn, mà nàng không có cách nào buông xuống chuyện của kiếp trước. diendan .com

Có lúc nàng tỉnh lại lúc nửa đêm, đột nhiên nhìn thấy hắn ngủ bên cạnh, sẽ không thể kiềm chế được mà nhớ tới chuyện kiếp trước hắn đã đối xử với nàng lạnh nhạt vô tình, tiếp đến sẽ ức chế oán giận hắn, tâm kết buộc chặt như vậy, salemsmallddldqđ không thể nào dùng vài ba lời nói là có thể hóa giải.

“Mặc dù nàng cảm thấy chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay, nhưng năm đó nếu không có nàng, thì bây giờ cỏ trên phần mộ của vi phu, có lẽ đã cao hơn ta rất nhiều.”

Hắn sung ái nàng không phải đơn thuần chỉ là vì báo ân, hơn cả là hắn đã động tâm với nàng, mới có thể khiến hắn muốn dành tất cả những gì hắn có cho nàng, hắn muốn vì nàng che mưa che gió, vì nàng chống lên một mảnh bầu trời, những điều này không giống cách đối xử với Ngọc Hà lúc trước.

Trước kia hắn dung túng chiều Ngọc Hà nhiều hơn, nhưng cũng chưa động bao nhiêu chân tình.

Nhưng qua mỗi ngày sống chung, hắn khao khát Dung Tri Hạ càng ngày càng nhiều, thậm chí hắn không thể nào nhẫn nại được nữa khi mỗi đêm phải cố hết sức khắc chế dục vọng từ sâu trong thân thể truyền tới. Hắn muốn ôm nàng, hắn muốn khiến nàng hoàn toàn trở thành thê tử của hắn.

Nhưng cho dù hắn có phải nhẫn nhịn khổ hơn nữa, vẫn sẽ không làm gì cả, bởi vì hắn sợ mạo phạm nàng, khiến nàng bị hù dọa. Nếu không phải đã đặt nàng trong lòng, hắn cần gì phải nhẫn nại như thế?

Nhìn nàng thật sâu, Mặc Lan chậm rãi nói – “Tận đáy lòng vi phu hi vọng có thể cùng nàng ân ái, sống tới già, không phải vì báo ân, mà là bởi vì.....” - Hắn kéo tay nàng đặt lên lồng ngực mình – “Nơi này có nương tử.”

Đầu tiên Dung Tri Hạ cảm nhận được ấm áp và nhịp đập mạnh mẽ truyền đến lòng bàn tay, bên tai lại nghe thấy hắn thâm tình bày tỏ, bỗng chốc lòng của nàng rung động mạnh mẽ, những lời này liên tục khuấy động trái tim nàng, salemsmallddlqđ sâu trong đáy lòng nàng như trào lên một cơn sóng.

Nàng có chút luống cuống, rút tay về, dường như muốn chạy trốn cái gì, ôm Giáng Phúc hoảng hốt chạy về phòng ngủ. diendan .com

Mặc Lan nhìn chăm chú bóng dáng của nàng đang đi vào cửa phòng, con người màu nâu nhạt mơ hồ thoáng qua một tia sáng, đuôi lông mày cũng nhuộm chút vui mừng, nếu nàng thật sự không thèm để ý đến hắn, bất luận hắn nói gì cũng không thể khiến nàng cảm động, nhưng vừa rồi, rõ ràng là nàng đã lộ vẻ xúc động.

Trái tim bị nồng đậm mừng rỡ chiếm hết, hắn định theo nàng vào trong phòng, nhưng sau khi do dự, hắn quyết định không nên ép nàng quá, để cho nàng tự mình suy nghĩ thật kỹ.

Ngồi trên tháp, Dung Tri Hạ vùi mặt vào bộ lông mềm mịn của con chó nhỏ, bên tai không ngừng quanh quẩn câu nói kia của Mặc Lan—— ——

Bởi vì nơi này có nương tử.

Gò má nàng nóng lên, giật mình giơ lên bàn tay vừa rồi chạm vào ngực hắn nhìn, lòng bàn tay dường như vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim và lồng ngực ấm áp của hắn. diendan .com

Hắn mới nói mấy câu ngắn ngủi đã khiến cho lòng nàng bị rối loạn thành một đoàn, không thể nào tĩnh táo được, salemsmallddlqđ nàng không khỏi cảm thấy chính mình thật vô dụng, cứ nhiên bị hắn dễ dàng làm rối loạn một mảnh như vậy.

Nàng ôm lấy Giáng Phúc hỏi – “Giáng Phúc, theo người ta có nên tin tưởng lời nói của hắn không?”

Trong lòng hắn thật sự có nàng sao? Giáng Phúc mở to đôi mắt tròn chớp chớp, vầy vầy cái đuôi nhỏ, lè lưỡi liếm nàng một cái lấy lòng.

“A, người đang cười nhạo ta khờ sao?” – Dung Tri Hạ xoa xoa cái đầu nhỏ xù lông của nó, tâm phiền ý loạn ôm nó nằm trên tháp. diendan .com

Giờ phút này, tâm tình của nàng tựa như xoắn vặn thành một nén tơ, không biết đâu mới là đầu mối.

Trong lòng, hai thanh âm lại bắt đầu giằng co không dứt—— ——

Bên trái nói – “Tha thứ cho hắn đi, hắn đã không còn là Mặc Lan lạnh nhạt vô tình của kiếp trước nữa.”

Bên phải lại nói – “Người quên kiếp trước hắn đối xử với người thế nào hay sao?”

Thanh âm bên trái lại giải thích – “Đó là bởi hấn bị Ngọc Hà lừa, giờ hấn đã biết sai rồi, hấn cũng không còn sủng ái Ngọc Hà nữa, lại càng không bao giờ đối xử với người như vậy nữa, huống chi vừa rồi hấn còn thổ lộ tâm ý với người, trong lòng hấn có người, tha thứ cho hấn đi.”

Thanh âm bên phải phản bác – “Kiếp trước người chịu những khổ sở kia, nay lại chỉ vì mấy lời ngon tiếng ngọt mà bỏ qua hay sao?”

Dung Tri Hạ thừa nhận nàng muốn tha thứ cho hấn, nhưng nếu cứ tha thứ cho hấn như vậy, nàng lại không tự mình vượt qua được những thứ đã khắc sâu trong lòng kia.

Trước mắt cứ tạm thời như vậy đã, nàng cũng không cần thiết phải đối xử với hấn như kẻ thù, cũng không cần làm trái tâm ý của mình, chỉ cần thấy hài lòng là được, sau này nếu hấn vẫn đối xử tốt với nàng như vậy, có lẽ những điều đã khắc sâu trong lòng nàng cũng có thể tự nhiên hóa giải.

Sau khi đã nghĩ thông suốt chuyện này, nàng bất chợt nở nụ cười vui vẻ.

12. Chương 12: Chương 6.2

Đêm đó lúc đi ngủ, hai người sóng vai nằm trên giường, nhớ tới trước đó không lâu hấn thổ lộ tâm ý, Dung Tri Hạ không khỏi có chút khẩn trương, sợ hấn hỏi nàng gì đó.

Nhưng một hồi lâu sau, hấn cũng không mở miệng, trong phòng ngủ có vẻ yên tĩnh một cách dị thường.

Dung Tri Hạ hơi mơ hồ, không biết là mình cảm thấy thở phào nhẹ nhõm hay là có chút thất vọng, đúng lúc này, Mặc Lan cuối cùng cũng lên tiếng.

“Hôm nay lúc lâm triều, Hoàng thượng mệnh nhạc phụ dẫn quân xuất chinh đánh lui Lỗ Kim quốc đang xâm chiếm biên giới nước ta.”

Nghe vậy, mới đầu Dung Tri Hạ sửng sốt, tiếp theo nhớ đến khoảng thời gian này ở kiếp trước, phụ thân quả thật là phụng lqđ Hoàng mệnh mang binh đi ngăn địch, trận chiến kia kéo dài đến tận lúc nàng bị hại chết vẫn chưa kết thúc.

Nhưng mà nàng nghĩ, cha và đại ca xưa nay dũng mãnh thiện chiến, bày binh bố trận đánh bại kẻ địch dễ dàng, liền rất có lòng tin nói – “Cha ta nhất định có thể đánh bại đội quân Lỗ Kim quốc, khả hoàn trở về.”

Mặc Lan không phụ họa lời của nàng, mà chỉ trầm mặc.

Không nghe thấy hấn trả lời, Dung Tri Hạ có chút không vui – “Chẳng lẽ chàng cho rằng cha ta không thể đánh bại Lỗ Kim quốc?”

“Không, tất nhiên là nhạc phụ có thể đánh bại đội quân Lỗ Kim quốc.” – Giọng hấn trầm thấp mang theo sự trấn an, chỉ cần nàng muốn, nhất định hấn sẽ không để nàng phải thất vọng, hấn sẽ không tiếc bất cứ giá nào, dốc toàn lực trợ giúp nhạc phụ đánh thắng trận chiến này.

Ngày hai mươi lăm tháng tư, đích thân Hoàng đế đứng ở cửa Đông Quan tiễn đưa đại quân chuẩn bị xuất chinh, nửa canh giờ sau, Dung Tu Đình dẫn đầu đại quân trùng trùng điệp điệp xông pha chiến trường.

Cũng trong đêm đó, tại một thanh lâu ở phố Tây Hoa, lqđ có hai đám người đang giảng co.

“Lý Trường Trung, người là cái thá gì mà cũng dám tranh giành Minh Thiên cô nương với đại gia ta? Người mà không cút xa một chút, đừng trách đại gia ta không khách khí.” – Mặc Thụy hồng hách mắng.

“Người là đồ khốn kiếp, bốn thiếu gia ta coi trọng Minh Thiên cô nương trước, lá gan của người cũng thật lớn a, lại dám giành với bốn thiếu gia, ta thấy người không thích sống lâu, chán sống rồi. Người đâu, đánh cho ta!” – Lý Trường Trung là con của Hiếu Thành Vương, vóc người cao lớn, mặt mũi ngăm đen, hơn nữa tính tình nóng nảy, không chấp nhận được nhất là việc bị kẻ khác khiêu khích.

Hai người thân phận ngang hàng, tính tình ngang ngược cũng không khác nhau lắm, vốn đã ngửa mắt nhau từ trước, lúc này không thể bỏ qua, tất nhiên là không ai chịu nhường ai.

“Người nghĩ là ta sợ người hay sao? Người đâu, đánh gia hỏa không có mắt này thật mạnh cho ta.” – Mặc Thụy cũng không yếu thế chút nào, hét lớn bắt thủ hạ động thủ.

Tú bà sợ thanh lâu bị đập phá, sợ tới mức cố gắng khuyên can – “Hai vị thiếu gia bình tĩnh một chút, có gì từ từ nói, nếu không để ta gọi Minh Thiên cô nương cùng phục vụ hai vị thiếu gia.”

“Minh Thiên cô nương chỉ có một người, phục vụ cả hai chúng ta thế nào được, người cút xa một chút, đừng cản trở.” – Lý Trường Trung không nhịn được đẩy nàng ta qua một bên.

“Đúng vậy, hôm nay trong hai người chúng ta chỉ có một người có thể đi vào phòng của Minh Thiên cô nương, mà dĩ nhiên người này là ta.” – Mặc Thụy quàng xuống lời nói ngông cuồng tự tin.

“Ta nhỏ vào! Người ngay cả ngón tay cũng không vào được phòng của Minh Thiên cô nương, người chỉ đáng xách giày cho bốn thiếu gia.” – lúc Lý Trường Trung không khách khí cười nhạo.

Lúc này thủ hạ của hai người đã đánh nhau được một lúc, khay ly bàn ghế bị đập vỡ hất đổ cũng không ít, khách tới tầm hoa vẫn liêu rớt rít tránh qua một bên xem náo nhiệt.

Tú bà nghe một tiếng lại một tiếng đổ vỡ truyền đến, trái tim cũng chảy máu theo, những thứ này đều là dùng bạc trắng mà mua, mà bây giờ bị bọn họ náo loạn như vậy, tối nay nàng cũng không làm ăn được nữa, chờ bọn hắn đánh xong, lại còn mất công đi dọn dẹp.

Không ai phát hiện trong lúc hỗn loạn, có người cầm mảnh vụn ném vào mặt Lý Trường Trung, nhất thời khiến hắn ta bị chảy máu, tính khí vốn dữ dằn, hắn ta cho rằng mình bị Mặc Thụy đánh lén, bực tức lao đến đánh một quyền vào mặt hắn.

Thình lình bị đánh một quyền, Mặc Thụy đau đến mức máu mũi chảy ròng ròng, hắn cũng phần nộ đánh trả, hai kẻ vốn đang ở một bên xem cuộc chiến giữa hai bên, giờ đây cũng lao vào đánh nhau, làm đổ mấy bộ bàn ghế. Sau khi ngã nhào xuống đất, Lý Trường Trung vóc người cao lớn đè Mặc Thụy xuống dưới, nắm đầm mạnh mẽ rơi xuống người hắn.

Thủ hạ của Mặc Thụy thấy thế, vội vàng chạy qua cứu hắn, ngăn Lý Trường Trung lại, Mặc Thụy vừa được trở mình, mắt đỏ lên vì tức giận, liền thủ với thủ hạ áp chế Lý Trường Trung, đè hắn xuống đất đánh tàn bạo.

Thủ hạ của Lý Trường Trung cũng gấp gấp chạy tới giúp một tay, những kẻ khác cũng lần lượt kéo vào, cuối cùng một đám người đánh nhau loạn xạ, người đánh ta một quyền, ta đạp người một cước, hai phe càng đánh hỏa khí càng tăng, vô cùng dữ dội.

Giữa lúc hỗn chiến, sống lưng Mặc Thụy bị người ta đánh nghiêm trọng, đau đớn truyền tới làm hắn há miệng nhưng không kịp kêu lên thành tiếng. Trước mắt đã tối sầm, sau đó liền hôn mê không dậy nổi.

Nhìn thấy nhi tử bị người ta mang về, khuôn mặt bầm tím lại bất tỉnh nhân sự, Trần thị vừa giận vừa sợ, cả đêm đi tìm đại phu chẩn bệnh.

Nghe đại phu nói tâm can nhi tử của bà bị gãy cột sống, sau này sẽ không thể nào đi lại nữa, bà bị dọa đến mức hồn cũng không còn, lại sai người đi tìm mấy đại phu khác, nhưng kết quả chẩn đoán bệnh cũng đều như vậy——

“Tam thiếu gia bị gãy cột sống, về sau chỉ sợ ngay cả đi lại cũng không thể.”

Trần thị không thể nào chấp nhận việc nhi tử trở thành một phế nhân, bức ép nói – “Bất kể tốn bao nhiêu bạc, các người nhất định phải chữa khỏi cho Thụy nhi cho ta.”

Mấy vị đại phu đều nghiêm túc lắc đầu, một đại phu thay mặt trả lời – “Cho dù Vương phi có giết chúng ta, chúng ta cũng không làm được, lúc vẫn xin Vương phi nên đi thỉnh vị y khác.”

Bọn họ đều là những đại phu hết sức nổi tiếng trong kinh thành, khám bệnh cho không ít vương công quý tộc, đều được nhận quà cáp đối đãi hết sức hậu hĩnh, vì vậy đối mặt với Trần thị vừa vô lễ vừa dọa nạt, không tránh khỏi có chút không vui.

Cuối cùng Trần thị ngay cả thái y cũng mời tới, nhưng vẫn nhận được kết quả giống nhau, từ nay về sau nhi tử sẽ bị liệt.

Mặc Thụy vẫn còn bất tỉnh nên không cảm nhận được số phận tương lai của mình, nhưng Trần thị lại biết rõ, thế này coi như nhi tử đã bị phế rồi, không bao giờ có thể tranh đoạt vị trí Thế tử với Mặc Lan được nữa, sau này thậm chí còn phải dựa vào hơi thở của Mặc Lan, mới có thể vượt qua quãng đời còn lại.

Nghĩ tới đây, bà nhào đến bên giường nhi tử, vỗ cánh tay con trai, khóc lóc kể lể nói – “Thụy nhi, sao con lại lỗ mãng như vậy? Vì một kỹ nữ dê tiện mà đi tranh giành tình nhân cùng người ta, bây giờ bị biến thành như vậy, con muốn mẫu phi phải làm thế nào, làm thế nào đây? Mẫu phi vốn đang trông cậy vào con. Bây giờ tất cả mất rồi!” – Cho dù bà có tâm kế và thủ đoạn hơn nữa lqđ, cũng không thể nào đi tranh giành cái gì cho nhi tử nữa.

Hôm sau, chuyện này truyền đến tai Phụng vương, Phụng vương ngồi xe lăn đến thăm tiểu nhi tử, còn chưa vào phòng, đã nghe thấy trong phòng truyền đến âm thanh gầm thét kêu khóc chửi bới của Mặc Thụy —

“Mẫu phi, ngài nhất định phải cứu con, con không muốn biến thành phế nhân giống như phụ vương, ngài lại đi tìm đại phu nữa, phải rồi, kêu toàn bộ thái y có y thuật tốt nhất trong cung đến, bọn họ nhất định sẽ có biện pháp chữa khỏi cho con....”

Nghe lời nói của nhi tử, Phụng vương giận tái mặt, lập tức sai người đẩy mình về viện.

Bởi vì Mặc Thụy là con út, nên ông thương yêu Mặc Thụy thậm chí còn nhiều hơn Mặc Lan, cũng bởi vậy mà ngày trước có nhiều chỗ dung túng cho hành động việc làm của hắn,lqđ mà giờ khắc này nghe thấy lời nói kia, tâm của ông nhất thời nguội lạnh.

Sau khi trở lại trong phòng, đối với chuyện Mặc Lan và Trần thị hai bên minh tranh ám đấu, Phụng Vương đã có quyết định.

Chuyện con trai Hiếu Thành vương và tam thiếu gia Phụng Vương phủ tranh giành tình nhân, tụ tập đông người ẩu đả trong thanh lâu rồi bị thương, rất nhanh đã lan truyền khắp kinh thành.

Trần thị vốn vẫn còn tức giận bất bình, muốn tới Hiếu Thành Vương phủ đòi lẽ phải, nhưng sau khi biết Lý Trường Trung vẫn hôn mê chưa tỉnh đã bỏ ý định này đi. Nhưng bà tuyệt đối không ngờ, Hiếu Thành Vương phi lại tìm tới cửa.

Hai vị Vương phi vừa thấy mặt nhau, đã tức giận đỏ mặt tía tai, bất chấp mọi thứ lễ nghi, lời tất cả những lời lẽ khó nghe ra mắng chửi, không thua kém chút nào những người đàn bà đánh đá chua ngoa.

Dung Tri Hạ nghe Hiếu Trúc kể lại chuyện hai vị Vương phi cao quý tranh cãi mắng chửi lẫn nhau, không nhận được bật cười.

“Tam thiếu gia luôn luôn hống hách ngang ngược, bây giờ nhận lấy kết cục như vậy, cũng coi như ác giả ác báo thôi.” – lqđ Nhớ tới hôm đó tam thiếu gia làm nhục tiểu thư nhà mình, Cúc Nhi không khỏi cảm thấy hắn đã bị ông trời báo ứng.

Hiếu Trúc lại nói tiếp – “Ta vừa mới nghe được nha, Tam thiếu gia có thể không đứng lên được nữa, mỗi lần Vương phi đi thăm hắn, đều khóc đến đỏ cả hai mắt.”

“Vương phi cũng không phải là người tử tế gì, có thể thấy được ở dưới phàm làm chuyện gì ông trời cũng đều báo ứng hết.” – lqđ Cúc Nhi nhớ đến ngày đó Vương phi bày ra ván cờ muốn hại nàng và tiểu thư, thì không cảm thấy đồng tình với bà chút nào, chỉ kém không vỗ tay vui vẻ nói con trai bà bị liệt thật là tốt. Trên mặt nàng không che giấu nụ cười nói tiếp – “Tiểu thư, ta nghĩ bây giờ Vương phi cũng không còn lòng dạ nào đi hãm hại chúng ta nữa.”

Từ sau hôm thiếu chút nữa bị Vương phi đánh chết, trải qua mấy ngày nay, nàng vẫn lo lắng đề phòng, e sợ một ngày nào đó, Vương phi lại nghĩ ra độc kế gì để hãm hại chủ tớ các nàng,lqđ hiện giờ, cuối cùng nàng cũng có thể tạm thời thở phào một cái, bởi vậy mà sắc mặt cũng vui mừng.

Dung Tri Hạ gật đầu một cái – “Ừ, sau này người không cần lúc nào cũng lo lắng nữa.”

Nàng biết thời gian này Cúc Nhi vẫn lo lắng hãi hùng, nàng nhìn thấy nhưng cũng không khuyên được nàng ấy. Giờ phút này coi như đã giải trừ sầu lo của nàng. Bởi vì kế tiếp, Trần thị sẽ có rất nhiều chuyện bận rộn, chắc chắn không có tâm tư đi đối phó nàng.

Lúc mặt trời lặn, Mặc Lan trở lại, mặt mày vui vẻ đến bên cạnh Dung Tri Hạ - “Tri Hạ, từ nay về sau, nàng ở trong Vương phủ có thể thư thái sống qua ngày rồi. Phụ vương vừa mới ời ta tới, phân phó ta mấy ngày nữa đưa Vương phi và Mặc Thụy về biệt trang tĩnh dưỡng.” – Hắc cố ý tới đây nói tin tốt này cho nàng.

Lúc ấy phụ vương dặn dò hần thế này— ——

“Thương thế của Thụy nhi sợ rằng sẽ không thể chữa khỏi, mấy ngày nữa con hãy sai người đưa hần về biệt trang ở ngoại ô tĩnh dưỡng đi, lqđ còn nữa, để ấu thân của hần đi theo chăm sóc hần.

“Dạ.” – Mặc Lan thản nhiên gật đầu.

Không ai biết được, đêm đó Mặc Thụy tới thanh lâu tìm Minh Thiên cô nương, tất cả đều do một tay hần an bài, hần âm thầm mua chuộc Minh Thiên cô nương, sai nàng đồng thời mời cả Mặc Thụy và Lý Trường Trung đêm đó lên phòng nàng, hai người mới không thể buông tha. Cuối cùng hai kẻ đó vốn đã không ưa nhau nay lại bởi vì không ai nhường ai, lao đến đánh nhau túi bụi, hần lại sai người bí mật hạ độc thủ với Mặc Thụy, thừa cơ phế bỏ hần.

Trầm mặc một lát, Phụng Vương lại nói – “Lan nhi, phụ vương biết những năm gần đây trong lòng con oán giận phụ vương không ít, cho rằng phụ vương thiên vị mẹ con Mặc Thụy, nhưng con phải biết rằng, lqđ khi phụ vương gặp chuyện bị thương con vẫn còn nhỏ, có thể nói Phụng Vương phủ chúng ta hoàn toàn nhờ vào mẫu thân Mặc Thụy lo liệu cả trong lẫn ngoài, Vương phủ to lớn như vậy mà bà ấy đã xử lý rất gọn gàng ngăn nắp, khiến cho Vương phủ chúng ta cũng không bởi vì có phụ vương bị thương mà không hưng thịnh.” – Ông cố ý đề cập đến, hi vọng nhi tử có thể nể tình chuyện này mà về sau khi nắm giữ quyền hành đừng cư xử quá phận với Trần thị.

“Vì vậy mà phụ vương tha thứ chuyện bà ta đã ám sát nhi tử?” – Mặc Lan chất vấn. Phụ vương chỉ ghi nhớ chuyện Trần thị đã thu vén Phụng Vương phủ gọn gàng ngăn nắp, lqđ mà không biết hần ở trong bóng tối phải chịu bao nhiêu buồn bực thiệt thòi vì bà ta.

Thấy nhi tử vẫn không có cách nào quên được, vì muốn cho nhi tử hiểu được nỗi khổ tâm của mình, Phụng vương nói ra tính toán lúc trước của ông.

“Phụ vương vốn đã dự định không lâu sau, sẽ đi bắt tấu Hoàng thượng truyền tước vị Phụng Vương cho con trước thời hạn, lqđ từ đó con sẽ trực tiếp quản lý Phụng vương phủ, mẫu phi con cũng không thể lật lên sóng gió gì nữa, phụ vương sẽ cùng nàng tới biệt trang tĩnh dưỡng, chẳng ngờ ngay lúc này Thụy nhi lại gặp chuyện không may, không thể làm gì khác hơn là an bài như thế này.”

Ông hi vọng lời nói của mình có thể làm tiêu tan một chút oán hận của nhi tử với Trần thị, Trần thị trong lúc làm việc tuy có thiếu sót, nhưng mà chung quy cũng là thê tử của ông, hai người có nhiều năm tình nghĩa vợ chồng, ông cũng không muốn lúc bà về già lại phải chịu thê lương.

Nghe phụ thân giải thích xong, hần cũng nhiều lời nữa. Bất kể như thế nào thì hần cũng đã đạt được mục đích, lqđ đuổi mẹ con Trần thị ra khỏi Phụng vương phủ.

Dung Tri Hạ nhìn hần, không biết tại sao mà trong lòng cảm thấy mềm mại, ngực bị một cỗ ám áp lấp đầy.

Thấy hai mắt hần chớp chớp nhìn nàng, ánh mắt giống y như Giáng Phúc lúc chuẩn bị được nàng cho ăn, chan chứa đợi mong, lqđ khiến nàng không kìm hãm được mà nở nụ cười, ôn thanh nói – “Cảm ơn.”

Nàng nhớ đến trước lúc nàng chết ở kiếp trước, mẹ con Mặc Thụy vẫn sống tốt, không tai họa, không bệnh tật. Mà bây giờ, Mặc Thụy bị liệt, mặc dù hần chưa nói rõ, nhưng nàng biết tất cả những điều này đều là hần làm vì nàng.

Mặc Lan cố gắng nhẫn nhịn, lqđ nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được ôm nàng vào ngực – “Cho ta ôm một cái là được rồi.” – Hần dụ dỗ bên tai nàng.

Nàng nhu thuận để cho hần ôm, đồng thời cũng nghe được cánh cửa lòng vốn khóa chặt đã chấn động, mở ra một khe hở, những oán khí tích tụ bên trong cũng theo khe hở kia tiêu tán ra ngoài.

Sau khi oán khí tích tụ trong lòng đã tiêu tan một chút, nụ cười của nàng cũng rực rỡ hơn mấy phần.

Mặc Lan nhìn chăm chú vào nàng đang nở nụ cười, nhất thời động tình, cẩn thận hạ xuống một nụ hôn bên môi nàng.

Dung Tri Hạ không ngờ hần lại đột nhiên làm như vậy, lqđ khó nén nổi kinh ngạc, ngược mắt xem xét hần.

“Xin lỗi, ta không kìm lòng nổi.” – Hần xin lỗi, nhưng không cảm thấy hối hận vì hành động thân mật vừa rồi.

“Gương mặt này của ta.....chàng không cảm thấy xấu xí hay sao?” – Nàng tự giễu nói.

“Nàng không xấu xí một chút nào, vết sẹo này chẳng qua chỉ che đi vẻ đẹp của nàng, khiến nàng như ngọc sáng bị che phủ, chắc chắn có một ngày ta sẽ tìm được thuốc, xóa sạch vết sẹo trên mặt nàng, lqđ khôi phục dung nhan xinh đẹp cho nàng.” - Ở trong mắt hần, vết sẹo trên mặt nàng đã không còn xấu xí nữa, ngược lại chỉ khiến hần yêu thương không thôi.

Hần đã từng hỏi thăm mấy thái y trong cung, muốn xin thuốc có thể chữa khỏi vết sẹo trên mặt cho nàng, nhưng tất cả thái y đều lắc đầu bầy tỏ bất lực.

Chỉ có duy nhất Hứa thái y đã nhắc tới một phương thuốc cổ truyền trong đó có vị thuốc thảo dược Bạch Tử Lan giúp triệt tiêu vết sẹo rất có hiệu quả. Thế nhưng vị thảo dược kia vô cùng hiếm thấy, vả lại đã tuyệt tích(*) trên trăm năm, chưa từng có ai gặp lại, vì vậy toa thuốc này không ai còn dùng nữa, nếu có thể tìm được Bạch Tử Lan, có lẽ sẽ điều chế ra thuốc có thể chữa khỏi mặt của nàng.

(*) – biến mất, không còn xuất hiện.

Sau khi biết được chuyện này, hần đã tuyên bố treo thưởng một số tiền lớn để cầu mua được Bạch Tử Lan.

Dung Tri Hạ không biết lời của hần có thể có ngày thực hiện được hay không, lqđ nhưng nàng lại biết rõ, giờ phút này ngực nàng vì lời hần nói mà nóng lên bừng bừng, oán khí trong lòng lại giảm đi mấy phần.

Cúc Nhi ở một bên nhìn, vui mừng lặng lẽ che miệng cười, tiểu thư rốt cuộc cũng bằng lòng gần gũi cùng Thế tử.

Nàng nhìn ra được, lqđ sau khi thành thân, tiểu thư rất kháng cự Thế tử, nàng đã thử thăm dò hỏi tiểu thư có điều gì bất mãn với Thế tử, nhưng tiểu thư lại không nói gì cả, vì vậy trong lòng nàng vẫn âm thầm lo lắng, mặc dù có vẻ như Thế tử rất sủng ái tiểu thư, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, rất khó đảm bảo sẽ không khiến cho Thế tử không vui.

Nhưng mấy ngày nay nàng nhận ra thái độ của tiểu thư với Thế tử đã trở nên khá hơn một chút, không lạnh nhạt như trước nữa, lqđ đây là chuyện tốt, nàng hi vọng có thể tiếp tục duy trì như vậy.

13. Chương 13: Chương 7.1

Sau khi biết được tin Vương gia muốn bà cùng nhi tử chuyển về biệt trang để tĩnh dưỡng, đã nhiều lần Trần thị muốn cầu kiến Vương gia,salessmallddlqđ nhưng đều bị cự tuyệt ở ngoài cửa, bà đành phải đến thư phòng của Mặc Lan tìm hần, hi vọng có thể xoay chuyển.

“Mẫu phi, phụ vương làm vậy là vì để cho Thụy đệ có thể an tâm tĩnh dưỡng, mà ngài và Thụy đệ mẹ con tình thâm, vì vậy mới ân chuẩn ngài cùng đi theo để chiếu cố Thụy đệ, miễn cho trong lòng nhớ thương hần, không thấy an tâm, phụ vương an bài mọi chuyện như vậy đều là có ý tốt,lqđ ngài đừng hiểu lầm phụ vương.” – Trên khuôn mặt Mặc Lan thoáng qua nụ cười giải thích, chỉ là ý cười kia lại không chạm tới đáy mắt.

“Đây là vì muốn tốt cho chúng ta? Rõ ràng là ông ta muốn đuổi mẹ con chúng ta ra ngoài! Tại sao phụ vương người có thể vô tình như vậy, Thụy nhi vừa bị thương liền không cần hần nữa, salessmallddlqđ nói thế nào đi nữa thì hần cũng là con trai ruột của ông ta mà! Cho dù ông ta không niệm tình phụ tử, thì

cũng nên xem xét tới chuyện ta vất vả làm trâu làm ngựa ở Phụng Vương phủ nhiều năm như vậy mà lưu lại cho hai mẹ con chúng ta một con đường sống chứ. Đây không phải là muốn ép chúng ta chết hay sao?” – Trần thị lau nước mắt nói.

Lời nói thua thiệt như vậy mà bà cũng nói ra được, bà quản lý Phụng vương phủ nhiều năm như vậy, vợ vét được cũng không ít, đủ để cho hai mẹ con bà hưởng dụng mấy đời không phải lo lắng. Mặc Lan âm thầm cười lạnh,salessmallddlqđ nhưng cũng không bắt bẻ lời của bà, không nhanh không chậm nói – “Phụ vương chính là đã xem xét đến chuyện ngài vất vả vì Phụng Vương phủ nhiều năm như vậy, mới nghĩ để cho ngài nghỉ ngơi thật tốt, Thụy đệ gặp chuyện không may, trong lòng ngài nhất định là vô cùng sầu lo nôn nóng,lqđ nên mới cho phép ngài đi cùng Thụy đệ, đừng vất vả vì chuyện của Vương phủ nữa.”

Lời này của hần cũng không phải lừa bà, phụ vương an bài như vậy, quả thật là xuất phát từ nỗi khổ tâm, vì muốn Trần thị có thể bình an vô lo vượt qua tuổi già, mới cố ý đưa bà và Mặc Thụy cùng về biệt trang, tránh cho về sau khi hần cầm quyền sẽ đối phó Trần thị.

Nhưng Trần thị lại không nghĩ như vậy, bà đã không kiềm chế được nữa, túm lấy tay hần, phẫn nộ nói – “Ta muốn gặp phụ vương của người, chuyện này ta sẽ trực tiếp nói với ông ấy, ta không tin ông ấy thực sự vô tình như vậy,lqđ vứt bỏ mặc kệ ta và Thụy nhi.” – Bà không chịu hiểu chính trạng phu đã nhọc lòng an bài tất cả đều là vì bà, bà chỉ nghĩ rằng mình và nhi tử sắp bị vứt bỏ.

Bà không bày ra bộ dáng đáng thương nữa, Mặc Lan cũng không thèm trưng ra nét mặt ôn hòa, thần sắc hần biến đổi,salessmallddlqđ lạnh nhạt mở miệng – “Chuyện này thứ cho hài nhi bất lực, chuyện phụ vương có muốn gặp ngài hay không, không phải hài nhi có thể làm chủ hay miễn cưỡng, nếu ngài thật sự muốn gặp lão nhân gia ông, thì nhất định phải tự mình đến viện của ông cầu kiến.”

“Mặc Lan, người đừng tưởng rằng ta không biết tất cả những chuyện này là do người kích động phụ vương người làm, người ngăn cản không để cho ta đi gặp phụ vương người, là có âm mưu gì? lqđ Không phải là người đã giam cầm ông ấy, nên mới không dám để cho ta gặp ông ấy?” – Thần sắc bà nghiêm nghị, hàm hàm giận dữ chất vấn.

“Mẫu phi nói chuyện phải có chừng mực, hài nhi không dám cả gan làm loạn giống như tam đệ, sao dám đại nghịch bất đạo mà giam cầm phụ vương? Phụ vương không muốn gặp ngài không có liên quan gì tới ta,salessmallddlqđ và cũng chính miệng phụ vương đã dặn dò ta đưa ngài và Mặc Thụy rời Vương phủ đến biệt trang tĩnh dưỡng, tránh cho chuyện hần vì một nữ tử phong trần mà tranh giành tình nhân với Lý Trường Trung đến mức bị đánh cho nằm liệt giường khiến Phụng Vương phủ trở thành trò cười. Nếu ngài muốn oán, cũng chỉ có thể oán Mặc Thụy,lqđ thật sự là hần đã làm tăng thể diện cho ngài rồi.” – Nếu bà ta đã vạch mặt, hần cũng không cần phải khoan nhượng nữa, buông mấy câu châm chọc.

Trần thị bị lời nói của hần kích động, sắc mặt lúc trắng lúc xanh – “Ta chính là mẫu thân của người, người lại dám cả gan nói như vậy với ta?”

“Những câu vừa rồi của hài nhi đều là sự thật,lqđ cũng không có nửa câu bất kính” – Mặc Lan lại bổ sung thêm một câu – “Huống chi, mẫu thân của ta đã sớm qua đời.”

Thấy hần quăng ình ánh mắt băng hàn, lại thấy hần nhắc tới mẹ đẻ của hần, Trần thị chợt dạ, âm thầm cả kinh,salessmallddlqđ vẻ mặt nhất thời mềm xuống, lên tiếng cầu tình – “Dù cho ta không phải mẹ đẻ người, nhưng nhiều năm qua chăm sóc người lớn lên như vậy, xem xét đến công ơn nuôi dưỡng này, người không thể nói giúp Thụy nhi, để hần được ở lại Vương phủ dưỡng bệnh hay sao?”

Chăm sóc hần lớn lên? Hừ, bà ta có mặt để nói, nhưng hần cũng không có mặt để nghe!

“Thật sự là phụ vương đã suy nghĩ cho Thụy đệ, nếu không bây giờ hần bị bệnh nằm liệt giường, ngay cả xuống đất cũng không thể, ở lại vương phủ chỉ để cho người ta cười nhạo.lqđ Vả lại tính tình hần hồng hách ngang ngược, bình thường đã đắc tội không ít người, giờ đây hần bị tàn phế không thể hoạt động được, khó tránh khỏi có kẻ sẽ nhân cơ hội trả thù, đưa hần tới biệt trang tĩnh dưỡng, với hần mà nói mới là điều tốt nhất.”

“Vậy....” – Trần thị suy nghĩ cẩn thận, cũng thấy lời hần nói có mấy phần đạo lý, thường ngày nhi tử quả thật là ỷ lại vào thân phận tam thiếu gia Phụng Vương phủ mà hoành hành ngang ngược, đắc tội với không ít người, giờ hần bị liệt, chắc chắn không ít kẻ sẽ tới cười nhạo hần, nhưng một khi mẹ con hần dọn ra ngoài

Vương phủ, lqđ về sau muốn trở lại chỉ sợ sẽ rất khó, đây không khác gì là đưa mẹ con bọn họ đi lưu đày bên ngoài, về sau cho dù có chuyện gì, sợ rằng Phụng Vương phủ cũng không thêm nhìn tới bọn họ.

Không đợi bà lên tiếng, Mặc Lan đã nói tiếp – “Ở biệt trang ta đã sai người thu xếp thỏa đáng, mấy ngày nay dọn dẹp một chút, salemsmallddlqđ ba ngày sau mẫu phi cùng Thụy đệ hãy chuyển qua đi thôi.”

“Sao lại nhanh như vậy?” Bà kinh ngạc hỏi

“Chuyển đi sớm ngày nào, thì có thể sớm thu xếp ổn thỏa ngày đó, như vậy Mặc Thụy mới có thể trị bệnh thật tốt, mấy ngày nay hấn âm ỷ, cả Vương phủ không được yên bình, phụ vương cũng cảm thấy vô cùng phiền lòng. Đến lúc đó, hài nhi sẽ chuẩn bị xe ngựa đưa ngài và Mặc Thụy đi.” –lqđ Nói đến chỗ này, Mặc Lan cũng không muốn nhiều lời hơn nữa, xoay người rời đi, lưu lại Trần thị mặt đầy phẫn nộ.

Nhi tử bị trọng thương đến mức bị liệt, Trần thị nhất thời mất chỗ dựa, bà không thể nào tranh đấu cùng Mặc Lan nữa, tiếp tục ở lại chưa biết chừng còn phải đối mặt với việc bị Mặc Lan gây khó dễ nhiều hơn, cuối cùng chỉ có thể ôm hận mà chấp nhận an bài như thế.

Sau khi Mặc Lan thoát khỏi Trần thị, đi tới trước viện của Dung Tri Hạ, đúng lúc mặt trời đang lặn, salemsmallddlqđ nàng đang chơi đùa cùng Giáng Phúc ở sân nhỏ trước viện.

Hoàng hôn xuống, nụ cười trên mặt nàng vừa rực rỡ vừa long lanh, tiếng cười thanh thúy dễ nghe như tiếng chuông bạc. Hấn nhìn nàng cười vui vẻ như vậy, không nỡ chớp mắt, tình ý trong ngực nhất thời trào ra, lqđ hấn muốn đi đến kéo nàng vào trong ngực, nhưng lại không muốn quấy nhiễu giờ phút vui vẻ này của nàng.

Nếu có thể, hấn hi vọng nàng sẽ vĩnh viễn đều cười trong sáng như vậy, hấn cảm thấy nàng nên vui tươi vô lo như vậy mới phải.

Hấn lặng lẽ nhìn nàng, mặt mày đều nhuốm vẻ nhu tình, ở một bên cẩn thận bảo vệ nụ cười của nàng, nhưng không ngờ có người lại chạy tới phá hỏng giờ phút yên bình này.

“Thế tử.”

Giọng nói lạnh lạnh xúc động hơi có ý nghi ngờ đã quấy rầy Dung Tri Hạ, nàng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Mặc Lan không biết đã tới từ khi nào, lqđ đang đứng bên ngoài viện, tiếp theo ánh mắt của nàng dời đến Ngọc Hà đang mang bộ mặt oán trách đứng cạnh hấn.

“Người tới đây làm gì?” – Liếc thấy Ngọc Hà, Mặc Lan không vui nhíu mày lại, cảm hận nhìn nàng ta.

Ngọc Hà yếu ớt nói – “Đã rất nhiều ngày Ngọc Hà không được gặp Thế tử, rất nhớ Thế tử.”

Mặc dù ân nhân đã căn dặn nàng yên lặng theo dõi biến hóa, salemsmallddlqđ án binh bất động, nhưng nàng lặng lẽ đợi nhiều ngày như vậy, cũng không nhìn nổi nữa, nàng sợ rằng nếu không tới gặp hấn, thật sự hấn sẽ quên nàng mất.

Nàng không cam lòng, rõ ràng trong hai năm qua, hấn đã bằng mọi cách cưng chiều dung túng nàng, nhưng sau khi Dung Tri Hạ gả vào Phụng Vương phủ, tất cả đều biến mất, chưa từng có kẻ nào có thể cướp đi thứ thuộc về nàng từ trong tay nàng, tất cả những người dám tranh giành đều đáng chết.

Trong mắt Mặc Lan thoáng qua một tia lãnh ý, lạnh giọng ra lệnh cho tùy tùng lqđ– “Đưa Ngọc di nương trở về, sau này nếu không có mệnh lệnh của ta, không cho phép nàng ta ra khỏi viện một bước” – Nếu không phải còn có chuyện chưa được tra rõ, hấn sẽ không lưu nàng ta lại.

Ngọc Hà không dám tin trọn to hai mắt – “Thế tử, đến tột cùng là Ngọc Hà đã làm sai điều gì, mà ngài lại đối xử với Ngọc Hà tuyệt tình như vậy?”

Thần sắc hấn lạnh lẽo trả lời –salemsmallddlqđ “Người làm cái gì, trong lòng người phải rõ hơn ta mới phải.”

“Ta....” – Môi nàng run rẩy, nói không ra lời.

Mặc Lan không muốn nàng ta tiếp tục ở lại chỗ này làm phiền Dung Tri Hạ, nên hấn trầm giọng ra lệnh một lần nữa – “Đưa nàng ta đi.”

“Thế tử, ngài không thể đối xử với Ngọc Hà như vậy, thế tử.....” – Ngọc Hà bị hai gã tùy tùng mạnh mẽ lôi đi, không cam lòng kêu lên.

Sau khi kẻ rắc rối đã rời đi, Mặc Lan một lần nữa mỉm cười, đi vào trong tiểu viện, khom lưng xuống vuốt ve Giáng Phúc đang quần quýt dưới chân, rồi mới ngồi dậy nói với Dung Tri Hạ - “Nàng yên tâm, sau này nàng ta sẽ không đến quấy rầy nàng nữa.”

Dung Tri Hạ ôm lấy Giáng Phúc, hơi gật đầu xem như đáp lại.

Không biết có phải nàng ảo giác hay không, nhưng nàng cảm thấy hần không chỉ đơn thuần tức giận Ngọc Hà lừa gạt hần chuyện ở hầm băng, ánh mắt hần nhìn Ngọc Hà còn mơ hồ toát ra oán hận dày đặc, giống như giữa hai người có thâm thù đại hận.

Nàng xoay người đi vào trong nhà, Mặc Lan cũng đi theo bên cạnh nàng, nhẹ nhàng khoác vai nàng.

Bước chân nàng hơi chậm lại một chút, nhưng cũng không tránh hần ra như lúc trước, hần vui mừng ôm nàng vào ngực, rồi đột nhiên cảm thấy bất thường, vừa cúi đầu nhìn đã thấy Giáng Phúc núp trong ngực nàng, ngóc cái đầu nhỏ lên, đôi mắt đen tròn sáng không ngừng chuyển động, chớp chớp nhìn hai người.

Thần sắc Mặc Lan hơi cứng đờ, đưa tay ra muốn xách nó đi, lại bị Dung Tri Hạ trừng mắt nhìn một cái, đành phải hậm hực rút tay về.

Thấy vậy, Cúc Nhi cùng Hiểu Trúc đang theo hầu một bên nhin không được che miệng cười trộm, cuối cùng vẫn là Cúc Nhi ôm Giáng Phúc đi mới hóa giải được sự lúng túng của hai vị chủ tử.

Không có tiểu tử kia cản trở, Mặc Lan một tay kéo nàng vào trong ngực - “Nương tử, hôm nay có nhớ vi phu hay không?” - Trong giọng nói của hần có ý nịnh hót.

“Đang yên lành nhớ đến chàng làm cái gì?” - Rồi Dung Tri Hạ không muốn thừa nhận, lúc vừa rồi khi mới nhìn thấy Ngọc Hà đến tìm hần, lòng nàng nhói một cái, có chút lo lắng hần sẽ cứ như vậy mà rời đi cùng Ngọc Hà.

“Thế nhưng vi phu lúc nào cũng nghĩ đến nàng!” - Hần thân mật nói - “Nghĩ xem nương tử đang làm gì, có nhớ đến vi phu hay không, nghĩ xem lúc nương tử nhìn Giáng Phúc có nhớ vi phu hay không....?” (=====) nhìn chó nhớ người sao :D)

“Cả ngày chàng chỉ nghĩ đến những thứ này, không phải làm việc à?”

“Vừa làm việc, vừa nhớ nương tử” - Mặc Lan nhân cơ hội hôn lên đôi môi mềm mại màu hồng phấn của nàng, khác với hôn trộm lần trước, lần này hần được voi đòi tiên, ngậm mút môi mềm của nàng.

Thấy hai vị chủ tử đột nhiên thân mật, Cúc Nhi nhanh nhẹn dẫn những tỷ nữ khác trong nhà, tránh để cho chủ tử nhà mình bị xấu hổ.

Dung Tri Hạ muốn đẩy hần ra, nhưng hần lại không chịu buông tay, môi nàng vừa ngọt vừa thơm hấp dẫn hần khiến hần không cách nào kiềm chế được dục vọng. Ban đầu là hôn dịu dàng, từ từ trở nên điên cuồng mãnh liệt, hần mạnh mẽ chiếm giữ môi lưỡi của nàng, không cho phép nàng trốn tránh.

Nàng bị vây trong ngực hần, giữa hơi thở ngập tràn mùi của hần, hần bá đạo hôn giống như một cơn sóng mãnh liệt đánh tới, nàng bị đắm chìm trong đó mà không cách nào thở nổi.

Tim nàng đập thật nhanh, hai gò má nóng lên như bị thiêu cháy, nàng muốn đẩy hần ra nhưng toàn thân lại mềm yếu vô lực. Rồi Đến tận lúc nàng sắp không thở được nữa, hần mới lưu luyến buông nàng ra.

Nàng tựa vào lồng ngực hần thở gấp, hai cánh tay kiên cố của hần vây quanh nàng, đôi mắt đã nhuốm chút dục vọng của hần nhìn chăm chú vào hai mắt mê ly của nàng, hần muốn nàng, muốn nàng trở thành thể xác chính của hần, nhưng hần biết hôm nay như vậy sợ rằng đã có chút hù dọa nàng, nên không thể tiếp tục nữa.

“Nương tử, vi phu thật lòng muốn cùng nàng nắm tay cả đời.” - Mặc Lan nỉ non ao ước nói bên tai nàng.

Lúc này trong lòng Dung Tri Hạ, cảm xúc vô cùng hỗn loạn, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời hần thế nào.

Thật lâu sau, nàng mới nhẹ giọng nói –lqđ “Chàng cho ta thêm chút thời gian.” – Nàng vẫn cần một chút thời gian nữa để tự điều chỉnh tâm tình của mình.

“Được, bất luận là bao lâu ta cũng sẽ chờ.” – Hấn mỉm cười đáp ứng, hấn biết, nàng chịu nói như vậy chứng tỏ rằng nàng đã bắt đầu chấp nhận hấn.

Hôm mẹ con Trần thị rời Vương phủ, trời trút xuống một cơn mưa thật lớn, Trần thị không muốn đi trong lúc mưa giông, muốn đổi ngày khác, nhưng Mặc Lan không đồng ý, cuối cùng lên xe ngựa đã trang bị đầy đủ vật phẩm, ra khỏi Vương phủ trong cơn giông tố.

Bên kia, Dung Tri Hạ cũng không nhàn rỗi, lqđ từ sáng sớm đã tìm Giáng Phúc đã chạy đâu mất khắp cả viện, không hiểu tại sao, nàng cứ thấy tim đập thình thịch, salemsmallddlqđ mơ hồ có dự cảm xấu.

Cúc Nhi an ủi – “Tiểu thư đừng gấp, nô tỳ nghĩ nhất định là nó đã trốn đi chỗ nào thôi, để nô tỳ đi lấy mấy cái đùi gà mang đến, chưa biết chừng nó ngửi thấy mùi thơm sẽ tự chạy ra.”

Dung Tri Hạ gật đầu một cái, muốn nàng đi nhanh.

Không lâu sau, Cúc Nhi mang tới đùi gà,lqđ mấy người trợ giúp cũng cầm một cái, nhưng đi mỗi góc khắp cả viện, không ngừng gọi tên Giáng Phúc, cũng không thấy nó chạy ra.

Tìm hơn nửa ngày cũng không thấy, Hiểu Trúc nói – “Tiểu thư, trong nhà ngoài phòng đã tìm hết rồi, nô tỳ nghĩ có phải là Giáng Phúc đã chạy đi xa hay không, salemsmallddlqđ mưa to nên không về được?”

Nghe vậy, Dung Tri Hạ cảm thấy cũng có khả năng, liền nói – “Vậy chúng ta chia nhau đi tìm chung quanh một chút.”

Mấy người cầm cây dù, cùng nhau ra ngoài tìm chó, mới bước ra phủ, liền gặp Mặc Lan vừa mới trở về.

Thấy nàng muốn ra ngoài, Mặc Lan hỏi – “Tri Hạ, trời mưa to như vậy mà nàng muốn đi đâu?”

“Không thấy Giáng Phúc đâu cả.” – lqđ Nét mặt Dung Tri Hạ lộ vẻ buồn rầu.

Thấy vẻ mặt nàng lo lắng, hấn vội vàng ôn thanh trấn an – “Trước tiên nàng đừng sốt ruột, có lẽ nó chỉ trốn ở đâu đó, khi nào đói bụng nó sẽ chạy ra.”

“Sáng nay sau khi chàng rời đi, ta đã không thấy nó rồi, tìm trong ngoài mấy lần vẫn không thấy, đã sắp một ngày rồi, nó đã đói bụng từ lâu, salemsmallddlqđ ta nghĩ có thể nó tự mình chạy ra ngoài rồi lạc đường, hoặc là bị kẹt ở đâu đó không về được.”

Tuy Giáng Phúc là chó, nhưng dấu sao vẫn chỉ là một con chó con, nên cũng có khả năng không nhớ được đường về.

Mặc Lan không ngờ Giáng Phúc đã mất tích gần được một ngày, nghĩ tới nàng vô cùng yêu thích nó, giờ phút này nhất định là vừa lo vừa vội, hấn dịu dàng khuyên nhủ - “Bên ngoài mưa to lắm, nàng vào trong nhà chờ đi, ta sẽ phân phó người làm đi tìm, nàng yên tâm, nhiều người cùng tìm như vậy,lqđ nhất định có thể nhanh chóng tìm được nó.” – Hấn dịu vai nàng, đưa nàng vào trong nhà, lại phân phó thị tỳ quay về trông chừng nàng thật tốt, mới xoay người rời đi.

Dung Tri Hạ ở trong phòng chờ đợi, mắt thấy sắc trời càng lúc càng mờ, lòng của nàng cũng càng lúc càng nặng nề, salemsmallddlqđ đột nhiên nhớ tới kiếp trước Ngọc Hà đã từng đánh chết con chó nhỏ, càng thêm khó nén được sợ hãi.

Nếu không có việc gì, nó sẽ trở về nhanh chóng, sẽ giống như mấy ngày hôm nay, quần quýt vẫy đuôi làm nũng với nàng, cả đời này nó sẽ giống như cái tên mà nàng đã đặt cho nó, có phúc khí lại được ông trời phù hộ, lqđ bình an mà lớn lên. Trong lòng nàng đang không ngừng tự an ủi mình như vậy.

14. Chương 14: Chương 7.2

Hơn một canh giờ sau, Mặc Lan mang Giáng Phúc về.

“Chàng đã tìm được Giáng Phúc!”

Dung Tri Hạ vừa nhìn thấy hấn ôm một vật có lông màu trắng trong ngực, liền mừng rỡ muốn đưa tay ra ôm lấy, nhưng hấn lại nghiêng người tránh đi, lqđ nàng không hiểu nhìn hấn, thấy sắc mặt hấn ngưng trọng, trong nháy mắt nàng sững sốt – “Sao vậy?”

Do dự một lúc, Mặc Lan mới mở miệng nói – “Giáng Phúc.....chết rồi.”

“Chết?” - Dường như nhất thời nàng không hiểu những lời này có ý gì, nhìn kỹ đám lông màu trắng trong ngực hấn, chỉ thấy Giáng Phúc thường ngày luôn hoạt bát hiếu động, giờ phút này nằm cuộn tròn yên lặng không nhúc nhích, nàng run rẩy đưa tay về phía nó, cũng không thấy nó liếm cắn ngón tay nàng. Lúc tay nàng sờ vào bộ lông ướt lạnh của nó, bỗng chốc nước mắt tràn mi, lqđ nàng ôm đám lông màu trắng vào lòng, thân sắc kích động muốn đánh thức nó – “Giáng Phúc, người mau mở mắt ra, đừng dọa ta, người sẽ không chết, Mặc Lan đã tặng người cho ta thì người sẽ không chết, sao người có thể chết được chứ, người mau tỉnh lại, đừng bướng bỉnh....”

Thấy nàng lệ rơi đầy mặt ôm Giáng Phúc lắc qua lắc lại, Cúc Nhi và Hiểu Trúc cũng thấy buồn, mấy người các nàng cũng rất thích Giáng Phúc, salemsmallddlqđ thấy nó chết như vậy, trong lòng cũng cảm thấy không dễ chịu.

Mặc Lan từ phía sau ôm lấy nàng – “Tri Hạ, nó chết rồi, chúng ta hãy chôn cất nó, để cho nó được ngủ yên, ta sẽ tìm một con chó khác cho nàng, đừng đau buồn nữa.”

“Ta không cần con chó khác, ta chỉ cần Giáng Phúc! Rõ ràng ta đã đặt tên cho nó là Giáng Phúc, sao nó lại chết? Vì sao mà vẫn bị chết? lqđ Vì sao ta đã nuôi nó mà nó vẫn không thoát khỏi cái chết? Không thể như thế ...không thể như thế được!”

Dung Tri Hạ khóc nỉ non, bỗng chốc vẻ mặt sợ hãi, giống như nghĩ tới điều gì, lại lẩm bẩm – “Chẳng lẽ ta cũng không thoát khỏi cái chết hay sao?”

Rõ ràng kiếp này chủ nhân của nó không phải là Ngọc Hà, nhưng nó vẫn bị chết như kiếp trước, có phải điều này có nghĩa rằng nàng cũng sẽ giống như kiếp trước, không tránh khỏi số mạng bị sát hại?

Nàng sợ tới mức toàn thân run rẩy, nàng vẫn không nhớ ra kiếp trước đến tột cùng là kẻ nào đã giết nàng, lqđ tên hung thủ đó có phải cũng sẽ giết nàng ở kiếp này hay không?

Nàng ôm chặt Giáng Phúc đã chết, sắc mặt tái nhợt lao đảo đi về tắm phòng.

Cúc Nhi cùng Hiểu Trúc lo lắng muốn đi vào theo lại bị Mặc Lan ngăn cản – “Để ta vào, các người hãy ở bên ngoài thôi.”

Sau khi vào phòng, hấn đóng cửa phòng, đi về phía Tri Hạ đang ngồi co lại trên giường, nghe giọng nàng run rẩy, lqđ lẩm bẩm với Giáng Phúc trong ngực—

“Cho dù được trọng sinh một lần, ta vẫn không cứu được người, người chết rồi, có phải ta sẽ giống như người hay không, cuối cùng vẫn bị giết chết?”

Nghe vậy, Mặc Lan chấn động, lại nhìn thấy vẻ mặt bi thương sợ hãi của nàng, hấn đau lòng ôm nàng vào ngực – “Đừng sợ, nàng sẽ không chết, cả đời này ta cũng sẽ không để nàng phải chết một cách bi thảm.”

Về mặt Dung Tri Hạ mờ mịt, ngẩng đầu lên nhìn hấn.

“Có ta ở đây, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào tổn thương nàng, nàng sẽ không chết, ta cũng sẽ không chết, kiếp này chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau sống tới già.”

Giọng nói trầm thấp của hấn từ từ kéo thần trí của nàng về, lqđ lúc này nàng mới ý thức được hấn ám chỉ điều gì, nhìn chằm chằm hấn không dám tin.

“Chàng nói kiếp này.....Chẳng lẽ chàng.....”

Mặc Lan gật đầu, thẳng thắn thừa nhận với nàng bí mật lớn nhất trong lòng – “Kiếp trước nàng chết vào ngày hai mươi tháng Sáu năm Chiêu Vũ thứ tư, salemsmallddlqđ còn ta chết vào ngày mùng năm tháng Mười một năm Chiêu Vũ thứ tư.”

Hắn không định nói chuyện này với nàng sớm như vậy, nhưng hắn không đánh lòng nhìn nàng sợ hãi như thế, cuối cùng vẫn chọn cách nói ra.

Sở dĩ hắn phát hiện ra nàng cũng trọng sinh như hắn, lẽ là bởi vì hắn nhận ra tính tình của nàng bất đồng với kiếp trước, kiếp trước vì nàng bị hủy dung mà luôn cảm thấy tự ti e dè, kiếp này nàng lại dũng cảm kiên cường, không chỉ phản kích lại khi bị Ngọc Hà và Trần thị làm nhục, mà cũng dám trách cứ Mặc Thụy.

Một điều khác biệt lớn nhất chính là lúc nàng đối mặt với hắn, trong thần thái luôn xuất hiện oán khí cùng sự xa cách khó có thể xem nhẹ. Theo lý, kiếp này hắn chưa từng bạc đãi nàng, nàng sẽ không oán hận hắn mới phải, vì vậy mà hắn sinh lòng hoài nghi. Hôm ấy, hắn cố ý đem chuyện của con trai Thừa tướng ra thăm dò nàng, sau khi nghe nàng nói con Thừa tướng bị trọng thương nhưng sẽ không chết, hắn liền khẳng định nàng cũng trọng sinh giống như hắn.

Lời của hắn như tiếng kinh lôi chợt vang bên tai nàng, nàng khiếp sợ đứng dậy.

Hắn biết trong lòng nàng nhất định là còn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi hắn, hắn lau nước mắt trên mặt cho nàng, lẽ ôm lấy thi thể Giáng Phúc đang trong ngực nàng, tạm thời đặt qua một bên, tiếp theo rót cho nàng ly trà để nàng định thần lại.

Dung Tri Hạ từ từ uống hết ly trà, tâm tư cũng dần dần trấn định lại, ánh mắt phức tạp nhìn về phía hắn, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi – “Kiếp trước chàng chết như thế nào?”

Nàng có nằm mơ cũng không thể nào nghĩ tới, hắn lại cũng trọng sinh như nàng, khó trách thái độ và hành động của hắn với nàng lại trở nên khác biệt như vậy.

Mặc Lan giơ tay lên xoa ngực trái, từ từ mở miệng – “Ngọc Hà hạ độc trong trà của ta, rồi sau đó đâm một dao vào ngực ta.” – Lúc nói lời này, vẻ mặt hắn khó nén được hận ý.

Kiếp trước vì hắn tin nhầm Ngọc Hà, nên không chỉ hiểu lầm Dung Tri Hạ, mà cũng hại chính hắn.

Hắn còn nhớ rõ khi đó Ngọc Hà cười duyên đưa ly rượu độc cho hắn, hắn không chút nào phòng bị uống vào, sau đó phát hiện khí lực toàn thân giống như bị rút sạch, mềm yếu vô lực. Ngay sau đó hắn cảm thấy trên ngực đau đớn kịch liệt, salemsmallddlqđ hắn rũ mắt xuống, không thể nào tin nhìn chũy thủ đang cầm trên ngực mình.

Hắn khiếp sợ giương mắt, nhìn trừng trừng kẻ đang nắm chũy thủ, ái thiếp đang tươi cười, lẽ khó khăn phun ra ba chữ – “Tại sao?” (Way sớ ma đó các nàng)

Hắn đề phòng mọi người trong Vương phủ chỉ trừ mỗi nàng. Hắn không bao giờ nghĩ rằng ái thiếp mà hắn vô cùng cưng chiều sẽ hạ độc thủ với hắn như vậy.

Nàng ta thu lại nụ cười, vẻ mặt phần hận nói – “Người cho rằng ta không biết người chính là kẻ đã hại chết cha mẹ ta năm đó, hại ta nhà tan cửa nát trở thành tôi tớ hay sao? Những năm qua ta ẩn nhẫn làm thiếp, lẽ chính là muốn có một ngày tự tay báo mối thù này.”

Nhìn thần sắc hắn vừa kinh ngạc vừa tức giận, nàng sáng khoái cười to rồi nói tiếp – “Để ta nói cho người biết một chuyện, người thực sự cứu người năm đó chính là Dung Tri Hạ đã chết rồi, đáng thương cho nàng năm đó cứu người, cuối cùng lại chỉ có thể chết không minh bạch ở Phụng Vương phủ một cách thê lương.”

Nghe xong những lời này, thần trí Mặc Lan cũng rơi vào bóng tối, lẽ đợi đến lúc tỉnh lại, lại trở về đêm trước khi thành thân cùng Dung Tri Hạ.

“Là nàng ta? Vì sao nàng ta phải giết chàng?” – Dung Tri Hạ kinh ngạc, không hiểu vì sao kiếp trước hắn sủng ái Ngọc Hà như vậy mà nàng ta lại giết hắn.

“Nàng ta giết ta để báo thù. Cha nàng ta ăn hối lộ phạm pháp bị ta phát hiện, rồi Hoàng thượng vẫn trăm, nên nàng ta hận ta làm hại nàng nhà tan cửa nát, vì vậy mà trăm phương ngàn kế bán mình vào Phụng Vương phủ, tìm cách tiếp cận ta. Vì để lấy được sự tin tưởng của ta mà nàng ta đã trợn mắt lừa gạt ta rằng năm đó nàng ta đã cứu ta ra khỏi hầm băng.”

“Vì sao nàng ta lại biết được chuyện năm đó chàng bị nhốt trong hầm băng?” – salemsmallddlqđ Nàng nghi ngờ hỏi.

“Tất nhiên là có người nói cho nàng ta biết, trong phủ chắc chắn có người đồng lõa với nàng ta, nếu không chỉ dựa vào một mình nàng ta thì không thể nào vào Vương phủ một cách dễ dàng được, lại càng không có cơ hội tiếp cận ta. Cho nên ta vẫn lưu nàng ta lại, lẽ mục đích là muốn tra ra đến tột cùng kẻ đồng lõa với nàng ta là ai.”

Chuyện ở hẻm bằng năm đó, mặc dù có không ít người biết, nhưng chuyện đã qua mười mấy năm, rất hiếm người còn nhớ rõ. Ngọc Hà lại dùng chuyện này để đến gần hắn, như vậy có thể thấy được người nói cho nàng biết chuyện này nhất định là người thân cận với hắn, mới có thể biết cận kề tình hình khi hắn bị giam vào hẻm bằng.

“Chàng đã tra ra được là ai chưa?”

“Lúc đầu ta hoài nghi mẹ con Mặc Thụy, nhưng sau khi điều tra, lẽ ta phát hiện không phải là bọn họ.”

Dung Tri Hạ nghi ngờ nói – “Nhưng trong Vương phủ, trừ bọn họ ra, đâu còn ai muốn hại chàng nữa.”

“Vẫn còn một người.”

“Là kẻ nào?” – Nàng không nén được nghi hoặc.

“Đợi sau khi ta tra rõ sẽ nói với nàng.” – Hắn nói tiếp – “Ta đã sai người nhốt Ngọc Hà lại, salemsmallddl lẽ sau này nàng ta sẽ không thể nào hại nàng được nữa.”

Dung Tri Hạ hơi ngẩn ra, kinh ngạc nói – “Ý chàng là, lẽ kiếp trước ta bị nàng ta hại chết sao?”

Mặc Lan lắc đầu một cái, trả lời – “Ta cũng không chắc chắn, nhưng nàng ta giết chết Giáng Phúc, thi thể Giáng Phúc tìm được trong phòng nàng ta. Thị nữ trong phòng nàng ta nói, hôm đó lúc nàng ta tới đây tìm ta, nhìn thấy Giáng Phúc, vì vậy sáng sớm hôm nay liền sai một tỷ nữ cầm miếng thịt lên lút dụ Giáng Phúc ra ngoài. lẽ Sau khi trộm về, tỷ nữ kia chỉ nghĩ rằng nàng ta thấy Giáng Phúc đáng yêu nên muốn bắt nó về để chơi, ai ngờ nàng ta lại đánh chết Giáng Phúc.”

Hắn cũng không ngờ mình đã cầm chân được nàng ta, nhưng lại không ngăn được lòng dạ ác độc của nàng ta. Lúc hắn đang đi tìm chó, chợt nhớ tới con chó trắng nhỏ ở kiếp trước đã bị chính nàng ta giết chết, cho nên tới đó xem một chút, lẽ lại bất ngờ phát hiện ra quả thật Giáng Phúc đã bị chết thảm ở đó, ngay lập tức hắn sai người nhốt nàng ta vào địa lao.

Nghe vậy, tim Dung Tri Hạ đau xót – “Không nghĩ tới kiếp này, Giáng Phúc cũng không thể thoát khỏi bàn tay độc ác của nàng ta.”

“Nàng yên tâm, nàng ta sẽ phải trả một cái giá thật lớn vì những gì mình đã làm.” – Oán hận kiếp trước của nàng, thù của hắn, còn có Giáng Phúc bị chết, hắn sẽ bắt nàng ta trả lại gấp đôi.

Cuối cùng bây giờ Dung Tri Hạ cũng hiểu vì sao hắn lại oán hận Ngọc Hà đến vậy, kiếp trước bị chính nữ tử mình sủng ái nhất phản bội và giết hại, lẽ sao hắn có thể không oán hận nàng ta được, lại nói hắn bị thảm hơn nhiều so với nàng.

Mà kiếp này hắn đối xử với nàng tốt như vậy, ngoại trừ báo ân, hắn là muốn sám hối và chuộc tội với nàng đi?

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng hỏi – “Kiếp trước sau khi ta chết, cha ta có thắng trận trở về hay không?” – Nàng nhớ tới hôm đó khi hắn nói với nàng chuyện cha phải xuất chinh, salemsmallddl lẽ giọng nói và vẻ mặt dường như có gì đó không đúng.

“Nhạc phụ ông ấy.....” Nói đến đây hắn liền ngừng lại, lẽ không đành lòng nói sự thật cho nàng biết.

Dung Tri Hạ gấp gấp thúc giục – “Chàng mau nói đi, trận chiến kia về sau thế nào?” – Thấy hắn trầm mặc, nàng cũng sốt – “Chẳng lẽ khi chàng chết, trận chiến kia vẫn chưa kết thúc?” – Nàng không muốn nghĩ tới khả năng khác.

Hắn không nói rõ, chỉ ôn thanh trấn an – “Nàng hãy yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ không để cha nàng và đại ca gặp phải chuyện không may, bọn họ nhất định có thể đánh bại quân địch, khải hoàn trở về.”

“Chẳng lẽ cha ta.....bọn họ thật sự thất bại?” –lqđ Nàng không thể nào tin phụ thân xưa nay bách chiến bách thắng sẽ bị đánh bại, nhưng ánh mắt của hắn khiến tim gan nàng phải run sợ.

“Nàng đừng lo lắng, ta sẽ trợ giúp cha nàng đánh thắng trận chiến này.”

Lời này của hắn vốn có ý tốt, nhưng nghe vào tai Dung Tri Hạ,lqđ lại không nhận được chất vấn, “Chàng là một quan văn, sao có thể trợ giúp cha ta đánh giặc chứ, cha ta là Vệ quốc Đại tướng quân bách chiến bách thắng, không có gì không thể đánh bại, ông đánh giặc mà còn cần đến sự trợ giúp của chàng sao?”

“Ồ trên sa trường, nhạc phụ quả thật là dũng mãnh thiện chiến, anh dũng vô địch, nhưng ngoại trừ giao chiến với quân địch, khi hành quân đánh giặc quan trọng nhất là lương thảo, nếu lương thảo đứt đoạn, tướng sĩ bị đói bụng,lqđ cho dù có anh dũng hơn nữa cũng không thể chiến thắng.”

Nàng nghe được ngụ ý của hắn, salemsmallddlqđ liền thuận thế truy vấn đến cùng – “Ý chàng nói là, lương thảo quân đội của cha ta bị đứt đoạn, cho nên bị đánh bại?”

“Lần này có ta ở đây, ta sẽ không để cho đội quân của nhạc phụ bị cạn lương thực.”

“Lương thảo giống như mạch máu của quân đội, lqđ sao triều đình lại để cho đội quân của cha ta bị cạn lương thực chứ?”

“Tất nhiên là triều đình không bao giờ để cho quân đội bị cạn kiệt lương thực, nhưng khi vận chuyển lương thảo trên đường liên tục bị giặc cò hoặc đốt hoặc cướp, không thể nào vận chuyển thuận lợi đến quân doanh” – Mặc Lan từ từ nói rõ cho nàng.

Nàng không dám tưởng tượng, khi chờ đợi rất lâu mà không được cung ứng lương thảo, kết cục của phụ thân và huynh trưởng sẽ như thế nào,lqđ qua một lúc lâu, nàng mới run giọng hỏi – “VẬY cuối cùng, cha ta và đại ca.....đã trở về hay chưa?”

“Bọn họ.....bị vây, chết trận, toàn quân bị tiêu diệt” – Sau khi không thể không nói ra những lời này, hắn lo lắng nhìn nàng. Kiếp trước, trước khi hắn chết khoảng một tháng, biên quan truyền đến tin phụ tử Dung gia bị chết trận.

Về mặt Dung Tri Hạ chần động, lqđ khó có thể tin muốn xác nhận lại lần nữa – “Chàng nói cha ta và đại ca chết trận?”

Mặc Lan trấn an – “Nàng đừng lo lắng, đó đã chuyện của kiếp trước, bây giờ nhạc phụ và huynh trưởng vẫn đang sống rất tốt, lần này bất kể thế nào, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp, đưa lương thảo đến tay bọn họ một cách thuận lợi.”

Hắn nhớ kiếp trước, khi lương thảo nhiều lần gặp rủi ro là lúc chiến sự đã bắt đầu được 4, 5 tháng, hiện nay khoảng cách đến lúc đó vẫn còn một đoạn thời gian. Trước mắt, nhóm thổ phỉ kia vẫn chưa xuất hiện. Hắn đã bí mật phái người chú ý, salemsmallddlqđ một khi bọn chúng xuất hiện, sẽ lập tức xin thánh chỉ tự mình đi tiêu diệt đám thổ phỉ này, để đảm bảo con đường vận chuyển lương thực được thông suốt.

Nàng rất muốn tin tưởng lời hắn nói, nhưng nhìn Giáng Phúc lạnh như băng nằm một bên, nàng không nhận được cảm thấy sợ hãi, lqđ hắn thật sự có thể cứu được cha và đại ca sao? Còn nữa, kiếp này liệu nàng có thể tránh được số mệnh bị người ta sát hại không?

Nhìn thấu luồng cuồng bàng hoàng trong mắt nàng, giọng điệu Mặc Lan kiên định, cam đoan nói – “Nàng hãy tin tưởng ta, cả đời này, ta tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội tổn thương nàng nữa, ta cũng dốc toàn lực để trợ giúp nhạc phụ và đại ca nàng, chỉ cần bảo vệ lương đạo (*), nhất định nhạc phụ có thể đánh bại đại quân của Lỗ Kim quốc.”

(*) - con đường vận chuyển lương thực.

Hắn tin tưởng trời xanh đã cho bọn họ được sống lại một lần,lqđ không phải để bọn họ lại dẫm vào mệnh số của kiếp trước, mà là muốn cho bọn họ có cơ hội được thay đổi số phận.

Dung Tri Hạ ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt của hắn trầm ổn mà tràn đầy tự tin, giống như hắn đã nắm giữ số phận của kiếp này trong tay mình, không kẻ nào có thể lung lay được hắn, cho dù trước mắt có bị cản trở bởi con đường đầy nguy hiểm, hắn cũng sẽ không sợ hãi mà vượt mọi chông gai để băng qua.

Tâm tư bất an của nàng dần dần hồi phục lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, cả hấn và nàng đều là người đã chết đi một lần, salemsmallddlqđ nhưng nàng lại không giống như hấn không sợ hãi, chỉ vì Giáng Phúc chết mà lòng liền đại loạn, sợ hãi vận mệnh sẽ xảy ra trong tương lai.

Kiếp trước nàng bị chết một cách không minh bạch, ngay cả kẻ thù giết mình là ai nàng cũng không biết, chẳng lẽ kiếp này nàng lại phải chết oan như vậy hay sao?

Không, nàng không phải Giáng Phúc,lqđ nàng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội hại chết mình.

Ánh mắt của nàng dần dần trở nên trong trẻo, không còn sợ hãi mê mang nữa, nàng nhìn chăm chăm hấn, dứt khoát nói – “Chỉ cần chàng có thể bảo vệ lương đạo, trợ giúp cha ta đánh bại quân Lỗ Kim quốc, ta nguyện cùng chàng trở thành vợ chồng chân chính, chung sống tới già.”

Nàng nói ra điều kiện quá mê người, vẻ mặt Mặc Lan xúc động,lqđ mỉm cười bày tỏ - “Vì điều này, ta nhất định sẽ toàn lực ủng hộ.”

Dung Tri Hạ từ từ nở nụ cười, lúc này đây oán khí trong ngực đã tiêu tán hơn một nửa, cánh cửa trái tim vốn bị khóa chặt đã bị hấn gõ mà mở ra phân nửa, salemsmallddlqđ hấn đã bước được một nửa người vào bên trong. Bây giờ, chỉ còn chờ phụ thân và huynh trưởng được bình an trở về, cánh cửa trái tim của nàng sẽ vì hấn mà rộng mở, quên hết hiềm khích lúc trước, hoàn toàn tiếp nhận hấn.

15. Chương 15: Chương 8.1

Ngọc Hà bị giam một mình trong địa lao tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời suốt mấy ngày, mỗi ngày chỉ có một người tới đưa cơm một lần, tất cả chỉ là cơm rau dưa. Nàng đã ăn quen những món sơn hào hải vị,lqđ nên cần bản nàng không thể nuốt trôi những thứ đồ ăn thô sơ như vậy. Nhưng cuối cùng nàng bị đói khát bức bách nên không thể không ăn vào một chút.

Nàng không chịu nổi sự yên tĩnh như vậy, từng liều mạng kêu to, nhưng gọi đến rách cổ họng cũng không ai để ý đến nàng, nàng thật sự sợ hãi mình sẽ cô độc mà chết ở chỗ này.

Mặc Lan thì lại càng chưa bao giờ đến gặp nàng.

Nàng thật ân hận, ân hận vì đã nhất thời tức giận, xui khiến tỷ nữ đi trộm con chó trắng của Dung Tri Hạ, hung hăng đánh chết nó để hả giận.

Ngày hôm đó, khi hấn nhìn thấy xác con chó trắng chưa kịp chôn trong phòng, sắc mặt âm u nhìn nàng, lạnh lẽo đến kinh người.lqđ Ngay sau đó, hấn không chút lưu tình sai người nhốt nàng ở chỗ này.

Bất luận nàng khóc lóc cầu xin ra sao, hấn cũng đều thờ ơ, tuyệt tình lãnh khốc khiến nàng sợ hãi.

Mặc dù nàng oán hận hấn đã hại chết cha mẹ nàng, nhưng lại không thể kiềm chế mà đắm chìm trong sự che chở, sủng ái mà hấn từng dành cho nàng, bởi vậy mà nàng đố kị với Dung Tri Hạ, đố kị nàng ấy tuy đã bị hủy dung mạo, nhưng vẫn có thể công khai chiếm cứ vị trí Thế tử phi.salemsmallddlqđ Dù gì đi nữa nàng cũng từng là một thiên kim nhà quan được nuông chiều hết mực, nên nàng cảm thấy bất bình và công cam lòng. Vì vậy, khi lần đầu tiên nhìn thấy Dung Tri Hạ, trong lòng nàng không cách nào ngăn được ác niệm mọc lên, muốn hung hăng giẫm nàng ấy dưới lòng bàn chân, làm nhục nàng ấy một cách triệt để.

Nàng muốn cho Dung Tri Hạ biết, nàng mới là nữ nhân được Mặc Lan sủng ái nhất, cho dù Dung Tri Hạ thân là Thế tử phi, cũng sẽ vĩnh viễn không chiếm được sự sủng ái của hấn.

Nhưng vì sao chỉ sau một buổi tối, tất cả mọi chuyện đã vượt ra khỏi sự kiểm soát của nàng? Mặc Lan không chỉ lạnh nhạt với nàng salemsmallddlqđ, còn đánh nàng giữa chốn đông người, mắng chửi nàng, thậm chí còn phạt nàng quỳ gối ở từ đường ba ngày ba đêm, bây giờ lại nhốt nàng trong địa lao ẩm ướt âm u không thấy mặt trời.

Sao hấn có thể đối xử với nàng ác tâm như vậy?

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới Mặc Lan từng chất vấn nàng năm ấy có thật sự là nàng đã cứu hấn ra khỏi hầm băng hay không.lqđ Nhất định là hấn đã xác nhận nàng không phải người đã cứu hấn năm đó nên mới có thể vô tình với nàng như vậy.

Nàng lại nhớ tới, mấy ngày qua, hấn đã chuyển dời tất cả sự sủng ái dành cho nàng qua Dung Tri Hạ.

Chắc chắn là hấn đã phát hiện ra chân tướng, nên thái độ mới biến chuyển lớn như vậy.

Nghĩ tới điều gì đó, Ngọc Hà cảm giận nói.... – “Đúng rồi, nhất định là Dung Tri Hạ đã nói với hấn chuyện hầm băng năm đó,salemsmallddlqđ vạch trần lời nói dối của ta, hấn mới có thể đối xử với ta như thế.”

Hơn hai năm trước, lúc ân nhân an bài nàng vào Phụng Vương phủ, từng tiết lộ cho nàng biết người thực sự đã cứu hấn là ai.

Năm đó, tâm phúc của ân nhân cũng cùng đi với Mặc Lan đến nhà ngoại tổ phụ Tổng Tuệ Viễn của hấn chúc tết, trong lúc vô tình biết được có người muốn hãm hại Mặc Lan, liền lặng lẽ theo dõi, quả nhiên nhìn thấy có kẻ dụ Mặc Lan vào hầm băng, rồi khóa cửa nhốt hấn ở bên trong.lqđ Tên hạ nhân sau khi khóa cửa xong đã vội vã rời đi, tâm phúc của ân nhân núp ở gần đó, quan sát tình hình tiếp theo, vì vậy đã nhìn thấy Dung Tri Hạ đi nhầm vào hầm băng. Lúc này mới biết được thân phận của Dung Tri Hạ.

Vì để an bài nàng tiếp cận Mặc Lan, ân nhân đã từng tính toán muốn trừ khử Dung Tri Hạ, để tránh nàng ấy tiết lộ chuyện năm đó, đáng tiếc không thành công mà chỉ khiến nàng ấy bị hủy dung,salemsmallddlqđ rồi sau đó ân nhân cho rằng sau khi bị hủy dung, Dung Tri Hạ chắc không thể làm ra chuyện gì phải lo lắng, nhưng không lường trước được, Hoàng thượng lại làm chủ tứ hôn, gả nàng cho Mặc Lan.

Khi đó, nàng đã nhận được sự sủng ái của Mặc Lan, đã sớm quên toàn bộ chuyện hầm băng, nên không đề phòng nhiều. Ngồi ở trong góc, vẻ mặt Ngọc Hà phần hận chửi rửa Mặc Lan và Dung Tri Hạ -lqđ “Các người thật đáng chết, từng người đều đáng chết! Nếu ta có thể ra ngoài, ta nhất định sẽ giết đôi cầu nam nữ các người!”

Lúc này, người nàng chờ đợi mấy ngày rốt cuộc cũng bước vào địa lao và cũng nghe hết toàn bộ lời mắng chửi của nàng.

“Người vẫn còn muốn giết người? Bị giam vào nơi này, người nghĩ rằng người vẫn có thể ra ngoài được sao?” – Lúc này, trên gương mặt tuấn mỹ của Mặc Lan là một mảnh âm hàn.

Vừa nhìn thấy hấn, Ngọc Hà liền thu lại sự tức giận căm ghét, nhào tới phía trước nắm chặt hàng rào sắt, cầu khẩn – “Thế tử, nơi này tối tăm mù mịt quá, chỉ có mỗi mình Ngọc Hà, Ngọc Hà thật sự sợ hãi,salemsmallddlqđ cầu xin Thế tử hãy thả Ngọc Hà ra ngoài, sau này nhất định Ngọc Hà cái gì cũng nghe theo ngài, không dám chọc ngài tức giận nữa.”

“Cha người phạm tội bị vấn trảm, là bởi vì ta tố cáo tội trạng của hấn trước mặt Hoàng thượng, người trăm phương ngàn kế đến gần ta,lqđ không phải là để giết ta hay sao? Thế nào, người không muốn báo thù sao?” – Ánh mắt hấn rét lạnh liếc nhìn nàng.

Hấn cố ý nhốt nàng nhiều ngày không thêm quan tâm chính là muốn để cho nàng phải nếm trải nỗi khổ khi phải lo lắng hãi hùng.

“Ta.....” – Đột nhiên bị hấn vạch trần mục đích nàng tiếp cận hấn, thần sắc nàng cả kinh, ngay sau đó lại vội vàng phủ nhận – “Tuyệt đối không có chuyện này, trước đó Ngọc Hà căn bản không biết chuyện của cha ta có liên quan tới ngài, Ngọc Hà chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn tìm ngài báo thù!lqđ Ngài không thể xử oan cho Ngọc Hà a! Trong hai năm qua được ngài yêu thương, trong lòng Ngọc Hà chỉ có ngài, cầu xin ngài đừng nghe kẻ khác thêu dệt bậy bạ mà hiểu lầm Ngọc Hà!”

Mặc Lan cũng không lập tức vạch trần tâm tư của nàng ta, chỉ cười lạnh hỏi – “Được, người đã nói trước kia người không biết chuyện này,salemsmallddlqđ nếu như người biết được bởi vì ta mà phụ thân người phải chết, chẳng lẽ người không hận ta sao?”

“Ta.....Phụ thân phạm sai lầm, nên bị trừng phạt, không.....không nên trách Thế tử.” – Nàng nén xuống hận ý, khó khăn ép mình phun ra những lời này.

“Hắn làm hại ngàn vạn dân chúng, dựa trên tội ác của hắn, thiên đạo vạn quả * cũng không thương tiếc.” - Ở trước mặt nàng, thần sắc hắn lạnh lùng nghiêm nghị trách cứ phụ thân nàng

(* - “róc xương lóc thịt” hay là “lãng trì”)

Ngọc Hà cố nén tức giận, nắm chặt tay -lqđ “Cha đã chịu tội mà chết, người chết là hết, bất kể khi còn sống ông đã làm gì, cũng đều nên xóa bỏ, hà cớ gì Thế tử vẫn trách mắng lão nhân gia ông?”

“Xóa bỏ? Những người dân đang phải chịu khổ vì hắn thì phải đi tìm ai đòi lẽ phải? Người thân là con gái của tội thần,salemsmallddlqđ không phải là nên đền mạng chuộc tội cho cha người hay sao?” - Mặc Lan giấu cợt chát vắn.

Nàng đọc được trong mắt hắn sự tàn bạo, nghiêm khắc và sát ý, nàng kinh hãi lùi về sau mấy bước, không cam lòng nói - “Tại sao ngài lại đối xử với Ngọc Hà như vậy? Lúc trước chẳng lẽ ngài sủng ái Ngọc Hà đều là giả hay sao?”

“Người vẫn còn mặt mũi mà hỏi ta tại sao? Lúc trước ta sủng ái người, toàn bộ là bởi vì tin lầm vào lời nói của người, lầm tưởng rằng năm đó người đã cứu ta, ta sủng ái người như vậy, đều là nhìn vào ân cứu mạng,lqđ giờ đây ta đã biết được chân tướng, chỉ hận không thể từng đao từng đao mà lãng trì người.” - Giọng nói của hắn đầy vẻ căm hận, từng chữ sắc bén như đao.

“Ta, ta....” - Ngọc Hà bị vẻ mặt ngoan lệ của hắn làm chấn động, lùi về phía sau từng bước một, đến tận khi lưng đụng vào vách tường không có đường lui, mới dừng bước.

Nhìn nét mặt hắn lạnh nhạt vô tình, nếu hắn đã biết tất cả mọi chuyện, nàng cũng không cần thiết phải lừa gạt nữa, vì vậy nàng cũng không nhẫn nhịn mà biểu lộ sự oán hận căm phẫn với hắn.

“Không sai, là ta đã lừa người, thật buồn cười là hai năm qua người vẫn chẳng hay biết gì. Thù giết cha không đội trời chung,salemsmallddlqđ ta hận không thể ăn thịt, uống máu của người!” - Nàng cắn răng nghiêng lợi nói, giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp lại có vẻ vô cùng dữ tợn.

Lẽ ra nàng đã vài lần có cơ hội xuống tay với hắn, nhưng ân nhân muốn nàng chờ đợi thời cơ thích hợp mới được động thủ, đến lúc đó ân nhân có thể bảo đảm, sau khi nàng báo thù, sẽ có thể toàn thân trở ra. lqđ Vì vậy mà nàng mới chậm chạp không xuống tay, không ngờ rằng thù của nàng còn chưa báo được, đã trở thành tù nhân của hắn. Nếu như lúc trước nàng không để ý đến lời của ân nhân, có lẽ nàng đã sớm giết được hắn để báo thù cho cha mẹ, cho dù vì vậy mà phải đền mạng, lqđ nàng cũng cam nguyện, dù sao vẫn tốt hơn là hiện tại cái gì nàng cũng không thể làm.

Nhưng có hối hận thì cũng đã muộn

Thấy nàng ta đã lộ bộ mặt thật, ánh mắt Mặc Lan lạnh như băng - “Chỉ cần người khai ra kẻ đồng lõa với người là ai, ta có thể tha chết cho người.”

“Tha chết cho ta? Để cho ta phải kéo dài chút hơi tàn? lqđ Sống không bằng chết sao? Ha ha ha ha.....”

Chuyện đến nước này, Ngọc Hà cũng đã hiểu mình không còn đường lui, cười điên cuồng - “Không sai, đúng là ta có đồng bọn,salemsmallddlqđ người đó cũng hận không thể bóc xương uống máu người, nhưng mà người đừng mơ tưởng ta sẽ nói cho người biết người đó là ai.”

“Ta có rất nhiều biện pháp có thể cạy miệng người ra, nếu như người muốn bị giày vò đến mức không muốn sống nữa, tốt nhất là hãy lập tức khai nhận.” - Giờ phút này hắn không còn nửa phần yêu thương với nàng ta, thủ đoạn đối phó với nàng ta cũng có rất nhiều.

Ngọc Hà giật mình ngược nhìn ánh mắt lãnh khốc tàn nhẫn của hắn, hoảng hốt nhớ lại, trong hai năm qua hắn khinh liên mật ý*, cứng chiều thương yêu nàng. lqđ Giờ khắc này, trái tim nàng vừa khổ sở vừa chua xót lại vừa oán hận, hai mắt ngấn lệ.

(* - ngọt ngào, yêu thương, nhẹ nhàng)

“Người thực sự hạ quyết tâm ác độc với ta như vậy hay sao?”

Mặc Lan chỉ lạnh lùng lên tiếng – “Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu như người không nói, ta sẽ gọi người vào dùng hình.” –salemsmallddlqđ Kiếp trước, hần hết sức cứng chiều che chở nàng ta mà nàng ta còn có thể hạ độc đủ được với hần, sao hần còn có nửa phần thương tiếc với nàng ta nữa chứ?

Nàng cắn môi, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật. Nàng nhắm mắt lại, lát sau mở ra, mâu quang là một mảnh tuyết nhiên, thần sắc dữ tợn, giọng điệu căm hận nguyên rửa – “Ta có chết cũng không nói cho người biết, lqđ sau khi ta chết người nọ sẽ báo thù giúp ta! Ta ở dưới cửu tuyền sẽ mở to mắt, nhìn người gặp báo ứng!”

Nói xong, nàng đột nhiên bỏ nhào về phía vách tường đối diện, dùng toàn lực đâm đầu vào, sau khi va chạm thật mạnh, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ vách tường.

Mặc Lan cũng không kịp ngăn cản nàng ta, thấy nàng trợn hai mắt, dữ dội ngã xuống, khuôn mặt xinh đẹp nhuộm đầy máu tươi đỏ sẫm, hần giật mình trong giây lát mới bình tĩnh trở lại, ánh mắt phức tạp nhìn nàng. lqđ Hần không lường trước được tính tình nàng ta lại tuyệt liệt* như thế, dù có chết cũng không chịu khai ra kẻ đồng lõa.

(* - vô cùng mạnh mẽ)

Chẳng qua cho dù nàng ta không nói gì, hần cũng đã dự đoán được người nọ là ai.

Rời khỏi địa lao, Mặc Lan liền đi tới một viện, dừng bước lại, khu vườn nhỏ vẫn rực rỡ sắc màu như trước,salemsmallddlqđ hần dừng lặng im trong chốc lát mới cất bước đi vào. Mấy tên người hầu đi theo phía sau hần đều ở lại bên ngoài phòng.

Tỳ nữ trong nhà thấy hần đi vào vội vàng tiến lên hành lễ, có người đi vào trong thỉnh Mặc Dục ra ngoài.

Hiện nay, cả Phụng Vương phủ đều biết, Vương phi cùng với Tam thiếu gia đã rời Vương phủ để đến biệt trang tĩnh dưỡng. Những người làm khôn khéo thông minh đều hiểu rõ, Vương phi trong lúc cùng Thế tử minh tranh ám đấu, lqđ đã bởi vì Tam thiếu gia bị trọng thương trở thành tàn phế mà bị thua. Bà đi chuyến này sẽ không có khả năng trở lại Vương phủ nữa. Vương gia thường ngày ít can thiệp vào mọi chuyện, Vương phủ coi như là do Thế tử đương gia làm chủ.

Đối với vị chủ tử này, tỳ nữ không dám chậm trễ chút nào, rất nhanh chóng bưng trà nóng lên.

Sau đó, Mặc Dục cũng từ trong buồng đi ra, hần che miệng ho khan vài tiếng, sau khi ho xong,salemsmallddlqđ nhìn về phía Mặc Lan khẽ mỉm cười – “Những ngày gần đây Lan đệ không phải là bề bộn nhiều việc ư? Sao lại rảnh rỗi tới chỗ vi huynh?”

“Đại ca bị sao vậy?” – Mặc Lan dò xét nhìn hần, hai mắt sắc mà thâm trầm.

Mặc Dục giải thích - “Mấy ngày trước không cẩn thận bị nhiễm phong hàn, mới vừa rồi đang nghỉ ngơi, không biết Lan đệ tới, lqđ nên mới ra ngoài chậm.”

“Các người lui ra ngoài hết đi.” – Mặc Lan đuổi hết người làm trong phòng ra ngoài xong, mới nhàn nhạt mở miệng nói – “Ngọc Hà chết rồi.”

Mặc Dục thấy hần cố ý cho người làm lui xuống thì cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng sau khi nghe lời nói của hần, mặt lộ vẻ kinh ngạc, sững sốt một chút mới hỏi – lqđ “Nàng ta chết như thế nào?”

“Tự vẫn mà chết.” – Mâu quang Mặc Lan tìm tòi nghiên cứu nhìn huynh trưởng, ngoại trừ trên mặt hần(MD) lộ vẻ kinh ngạc một chút thì không có gì khác.salemsmallddlqđ Hần trầm nghĩ, phải rồi, nếu không phải hần(MD) ẩn nấu sâu như vậy thì những năm này hần sao có thể bị hần(MD) lừa gạt đến mờ mịt, lầm tưởng rằng kẻ lòng muông dạ thú như hần(MD) không tranh quyền thế.

16. Chương 16: Chương 8.2

“Vì sao nàng ta phải tự vẫn?” – Mặc Dục tựa như không nhìn thấy thần sắc Mặc Lan có chút bất thường, vẫn không hiểu hỏi.

“Nàng ta bởi vì chuyện bị bại lộ nên sợ tội mà tự vẫn” – dđlqđ Giọng nói Mặc Lan lộ ra sự lạnh lẽo.

“Chuyện bại lộ? Đây là ý gì?” – Về mặt Mặc Dục vẫn khốn hoặc.

Thấy hần đến giờ khắc này vẫn còn giả ngu, Mặc Lan cúi đầu cười một tiếng – “Đại ca không biết nàng ta muốn làm gì hay sao?” – Mặc Dục mờ mịt lắc đầu.

“Vì sao Lan để lại hỏi ta như vậy? Vi huynh cũng không quen biết với Ngọc Hà, không biết nàng ta muốn làm cái gì.”

“Đại ca đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ.” – salemsmalldđlqđ Mặc Lan mỉa mai cười nhạt một tiếng.

Nghe đến đó, rốt cuộc sắc mặt Mặc Dục cũng hơi thay đổi, giọng nói cũng hơi trầm xuống – “Lan để có ý gì?”

“Ngọc Hà được Tú đại nương tiến cử vào Vương phủ, mà năm đó Tú đại nương là bà vú của đại ca, dđlqđ lai lịch của Ngọc Hà chắc hẳn đại ca phải biết rõ, tính ra cha nàng là bởi vì ta mà chết, nàng ta muốn làm cái gì, đại ca không biết hay sao?” – Giọng nói của Mặc Lan vừa nhẹ nhàng vừa chậm chạp, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng không có một tia ấm áp.

Trên mặt Mặc Dục nhanh chóng lướt qua một tia chấn động kinh ngạc, há miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Thấy hần cam chịu, không muốn giải thích, thần sắc Mặc Lan rét lạnh hơn mấy phần.

“Ngày trước huynh khuyên ta tạm thời dừng động thủ với mẹ con Mặc Thụy, hóa ra chỉ là muốn chờ đợi thời cơ thích hợp hơn, đợi ta cùng mẹ con hần đấu nhau đến mức lưỡng bại câu thương, huynh sẽ thành ngư ông đắc lợi.” – salemsmalldđlqđ Về mặt Mặc Lan nghiêm túc sa sầm, dừng lại một chút mới nói tiếp – “Tất cả mọi người trong Vương phủ đã nhìn lầm huynh, bao gồm cả phụ vương và ta, huynh mới là kẻ có tâm kế và cự kỳ dã tâm. Qua nhiều năm như vậy, huynh tỏ ra yếu đuối, ẩn nhẫn trước mặt chúng ta, chẳng qua là để chúng ta buông lỏng phòng ngự, huynh đã làm rất tốt.”

Thấy hần nghiêm khắc chỉ trích như vậy, dđlqđ sắc mặt vốn đã tái nhợt của Mặc Dục trở nên không còn chút máu, một lát sau, hần mới chậm rãi nói – “Vậy Lan để định thế nào?”

Hần tin rằng hôm nay Mặc Lan nói với hần những lời này, nhất định là trong lòng đã có quyết định.

Nhìn chăm chú vào thần sắc ồm yếu xanh xao tái nhợt của đại ca, Mặc Lan nhớ tới khoảng thời gian mẫu thân vừa mới bị bệnh qua đời, hần thương tâm lo lắng, chính đại ca đã ngày đêm làm bạn với hần, an ủi hần, giúp hần vượt qua nỗi đau mất mẹ. Từ đó về sau, hai huynh đệ bọn họ luôn luôn thân thiết, salemsmalldđlqđ hần rất tín nhiệm đại ca, vì thế mà chỉ cần có thể trợ giúp được đại ca, hần sẽ nỗ lực hết sức để làm, nhưng không ngờ, huynh đệ mà hần tin tưởng nhất, cũng là kẻ khẩu Phật tâm xà.

Trong phòng yên tĩnh đến mức làm người ta hít thở không thông, thật lâu sau, Mặc Lan mới từ từ mở miệng – “Thỉnh đại ca từ nay về sau không rời viện này một bước!”

Mặc Dục ngẩn ra, chớp mắt một cái đã hiểu rằng Mặc Lan muốn giam lỏng hần, trên gương mặt tái nhợt hiện lên nụ cười.

“Đa tạ Lan đệ” – Hần hiểu, Mặc Lan làm như vậy, coi như là sự trừng phạt nhẹ nhất đối với hần, chỉ hạn chế tự do của hần, chứ không làm thương tổn hần chút nào.

Mặc Lan cũng không nhiều lời nữa, đứng dậy rời đi, salemsmalldđlqđ để lại mấy tên người hầu bên ngoài viện, vô hình trung biến viện này thành một nhà tù, giam cầm Mặc Dục.

Dung Tri Hạ thấy Mặc Lan ngà ngà say trở lại phòng, dđlqđ thấy hai hàng lông mày của hần nhíu chặt, bộ dáng tâm sự nặng nề, nàng rót trà cho hần, quan tâm hỏi – “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn kéo tay nàng qua, áp vào gò má hắn, thần sắc có mấy phần tịch mịch – “Ngọc Hà chết rồi, ta giam lỏng đại ca.”

“Ngọc Hà chết?” – Dung Tri Hạ khó nén nổi kinh ngạc, tiếp theo lại không hiểu hỏi – “Nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với đại ca chàng? Vì sao chàng phải giam lỏng hắn?” – Vừa dứt lời, người thông minh như nàng lập tức liên tưởng đến một chuyện khiến người ta thực sự sợ hãi.

“Chẳng lẽ hắn chính là kẻ đã đồng lõa với Ngọc Hà giết chết chàng ở kiếp trước?”

Mặc Lan gạt đầu một cái, tự giễu nói: “Những năm gần đây, hắn đều hư tình giả ý trước mặt ta, sau lưng lại âm thầm cấu kết với người ngoài để mưu tính ta hết thấy, nhưng ta vẫn ngu ngốc kính trọng hắn như huynh.”

Ngọc Hà chết hắn không thêm để ý, nhưng đại ca phản bội khiến hắn cảm thấy khó chịu. Hắn cảm thấy mình thật đáng thương, kiếp trước bị đại ca tin tưởng thân thiết nhất và thị thiếp sủng ái nhất liên thủ lừa gạt, đến nỗi rơi vào kết cục bỏ mình mà chết.

“Không ngờ hắn là loại người như vậy!” – Biết được kết quả này, Dung Tri Hạ thật sự bất ngờ, nàng không thể tưởng tượng, Mặc Dục luôn tái nhợt ốm yếu nhưng thanh nhuần nho nhã lại là người có tâm cơ thâm trầm đến như vậy, ngẫm nghĩ một chút, nàng khuyên giải an ủi – “Chàng cũng đừng khổ sở, ít nhất chàng đã tra ra được kẻ đồng mưu với Ngọc Hà là hắn, cũng coi như đã giải tỏa được một nỗi băn khoăn.” – Nàng thì ngược lại, ngay cả hung thủ lúc ấy đã giết chết nàng là ai đến nay vẫn chưa rõ, cũng không biết kẻ đó có còn ở trong Vương phủ hay không.

Mặc Lan ôm nàng vào trong ngực, tựa đầu vào vai nàng, hơi khàn giọng nói – “Tri Hạ, giờ ta chỉ còn lại mình nàng.”

Nghĩ đến hắn rõ ràng có huynh có đệ, nhưng từng người đều âm thầm tính kế, mưu mô với hắn. Dung Tri Hạ thấy hắn có chút không bỏ được, liền dung túng mặc cho hắn ôm nàng.

Một lát sau, đột nhiên hắn ngẩng đầu lên hỏi – “Tri Hạ, nàng còn oán ta kiếp trước đã ngu ngốc tin lầm kẻ khác mà bạc đãi nàng không?”

“...Chỉ cần cha và đại ca có thể bình yên trở về, những chuyện trước kia cũng không còn quan trọng nữa.” – Thật ra nàng đã không còn oán hắn, tâm nguyện duy nhất hiện nay là mong cha và huynh trưởng có thể bình an quay về.

“Ta đã đáp ứng với nàng thì chắc chắn sẽ làm được.” – Mặc Lan nhìn nàng chằm chằm, chậm rãi nói tiếp – “Chờ sau khi nhạc phụ khải hoàn trở về, chúng ta sẽ quên hết chuyện kiếp trước, bắt đầu lại một lần nữa, làm một đôi phu thê ân ái ái ái, sau đó sẽ sinh hai đứa bé, cùng nuôi dưỡng chúng lớn lên. Chờ sau khi hai tử trưởng thành, có tôn nhi, chúng ta lại cùng nhau đùa đùa tôn nhi....Nàng có chịu không?”

“Vâng.” Dung Tri Hạ động lòng, gạt đầu nhẹ một cái, trong mắt tràn đầy ánh sáng nhu hòa, không tự kiềm hãm được bắt đầu chờ mong ngày ấy sẽ đến.

“Tự miếu kia rất linh thiêng, tiểu thư lo lắng cho Đại tướng quân bọn họ như vậy, sao không tới khẩn cầu Bồ Tát thỉnh ngài che chở cho Đại tướng quân cùng Đại thiếu gia?”

Vì lời nói này của Hiếu Trúc, nên Dung Tri Hạ liền yêu cầu nàng ấy đưa nàng tới Tự Miếu để lễ Phật.

Vốn Cúc Nhi cũng muốn đi theo, nhưng vừa bước chân ra cửa, nàng đột nhiên bị tiêu chảy không ngừng, Dung Tri Hạ liền sai người đi tìm đại phu chẩn bệnh cho nàng, sau đó để Cúc Nhi ở lại trong phủ nghỉ ngơi.

Không lâu sau, xe ngựa tới chùa Phổ Đà, thấy Tự Miếu hết sức cũ kỹ, cũng không thấy khách hành hương, Dung Tri Hạ có chút kinh ngạc.

“Hiếu Trúc, người nói Tự Miếu rất linh thiêng là nơi này sao?” – Nàng hoài nghi không biết có phải Hiếu Trúc nhớ nhầm địa điểm hay không.

Hiếu Trúc gật đầu nói – “Đúng vậy, chính là chỗ này, nhìn nó nhỏ và cũ như vậy nhưng nghe nói vô cùng linh thiêng.”

Nghe vậy, Dung Tri Hạ cũng thôi nghi ngờ, nghĩ thầm cầu thần bái Phật quan trọng nhất là thành tâm,ddlqđ không nên vì nguyên nhân Tự Miếu lớn hay nhỏ mà nảy sinh lòng bất kính.

Đi vào trong, Dung Tri Hạ nhìn thấy một phụ nhân mập mạp chừng hơn ba mươi tuổi đang quét sân. Trông thấy các nàng tới, phụ nhân mập mạp chấp tay trước ngực, rồi cười một tiếng, liền đi vào hậu đường.

Dung Tri Hạ dâng hương cúng bái xong, lại thấy phụ nhân kia rót ly trà mang tới.

“Mời thí chủ uống chén nước Phật.”

“Đa tạ.” – Dung Tri Hạ nhận lấy trà, uống vài ngụm,salessmallddlqđ chợt cảm thấy thần trí hôn mê, cũng không kịp nghĩ xem chuyện gì xảy ra, hai mắt đã tối sầm bất tỉnh.

Trong phút chốc trước khi bị hôn mê,ddlqđ trong đầu nàng hiện lên vài hình ảnh đã nhìn thấy trước khi chết ở kiếp trước, thì ra người đã hại chết nàng chính là.....

“Tiểu thư sẽ không sao chứ?” – Nhìn thấy chủ tử ngã xuống, môi Hiếu Trúc run run, hỏi phụ nhân mập mạp.

Lúc này, lại có thêm một phụ nhân chừng hơn bốn mươi tuổi từ hậu đường đi ra, bà vẫn còn bộ dáng thướt tha, mơ hồ có thể đoán ra được ngày xưa đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, nhưng vừa mở miệng lại giấu cợt nói –salessmallddlqđ “Thế nào? Người sợ à? Cũng không phải là lần đầu tiên người xuống tay với nàng, có cái gì phải sợ?”

“Chuyện năm đó là do bà ép ta làm, ta cũng không muốn.” – Hiếu Trúc lộ vẻ mặt không cam lòng.

Phụ nhân không vui trách cứ - “Không ai bức bách người, tài bảo động nhân tâm, ban đầu chính người và cha mẹ người nhìn thấy bạc đã nảy sinh lòng tham,ddlqđ không ngại lương tâm bị che mờ, bán rẻ chủ tử của mình. Đáng tiếc người quá vô dụng, chỉ có thể khiến nàng bị hủy dung, mà không thể hại chết nàng, mới để lại tai họa này.”

Nghe bà ta nhắc tới chuyện cũ, Hiếu Trúc ân hận vì lúc đó đã làm sai, tất cả đều do cha mẹ nàng tham tiền, nhận bạc của nữ nhân này, mà bức bách nàng hạ thủ với tiểu thư.

Vì cha mẹ, nàng không thể không âm thầm tấy máu tay chân khi tiểu thư cưới ngựa, muốn cho nàng ấy bị ngã chết,salessmallddlqđ không ngờ tiểu thư mệnh lớn chưa chết, chỉ vì vậy mà bị hủy dung mạo. Từ lúc đó, tiểu thư luôn buồn bực không vui, trầm mặc tự ti.

Nàng hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy, tiểu thư chưa bao giờ bạc đãi nàng, vì vậy mà sau khi xảy ra chuyện đó, nàng luôn cảm thấy cắn rứt lương tâm.

Nhưng không ngờ người đàn bà ghê tởm này lại nhắc lại sự kiện năm đó để uy hiếp nàng, bức bách nàng phản bội tiểu thư một lần nữa,ddlqđ nếu như nàng không làm theo, bà ta sẽ tiết lộ tất cả mọi chuyện mà năm đó nàng đã làm.

Nàng vừa kinh vừa sợ. Nàng không dám tưởng tượng nếu như tiểu thư biết được chuyện nàng ấy bị hủy dung tất cả là do một tay nàng gây nên, thì sẽ có hậu quả gì, nên không thể làm gì khác là lại che giấu lương tâm,salessmallddlqđ dụ nàng ấy tới nơi này. Vì thế mà nàng còn đặc biệt bỏ chút bã đậu vào trà của Cúc Nhi, khiến nàng ấy bị tiêu chảy, không thể đi cùng.

“Bà đã đồng ý với ta, sẽ không giết tiểu thư.” – Hiếu Trúc muốn đối phương đã cam đoan thì phải tuân thủ cam kết.

“Người yên tâm đi, tạm thời ta không có ý định giết nàng. Tú nhi, lời Dung Tri Hạ xuống phía dưới.” – Bà ta ra lệnh cho phụ nhân mập mạp.

“Nô tỳ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi tiểu thư cúng bái xong, một phụ nhân đã bưng chén nước Phật cho tiểu thư uống, nào ngờ sau khi tiểu thư uống vào, liền bất tỉnh. Nô tỳ vô cùng kinh hãi,

đang muốn nhìn kỹ thì bị người ta đánh cho bất tỉnh, mãi cho đến khi tùy tùng canh giữ ở bên ngoài miếu đợi lâu không thấy chúng nô tỳ ra ngoài, salemsmallddlqđ đi vào trong tìm người, mới đánh thức nô tỳ, đồng thời cũng phát hiện ra phong thư này được đặt bên cạnh nô tỳ.” – Về mặt Hiểu Trúc kinh hoàng, nửa thật nửa giả bẩm báo sự việc với Mặc Lan.

Xem xong lá thư, sắc mặt Mặc Lan tái xanh,ddlqđ hần không ngờ có kẻ to gan như vậy, dám bắt Dung Tri Hạ để uy hiếp hần.

“Thế tử, tiểu thư sẽ không bị nguy hiểm chứ?” – Cúc Nhi chống đỡ thân thể khó chịu, lo lắng hỏi.

“Ta sẽ đi cứu nàng về.” – Nhìn lại những gì viết trong thư một lần, mâu quang Mặc Lan càng trở nên âm trầm.

‘Nếu muốn đảm bảo Thế tử phi được bình an, mong Thế tử hãy một mình đi tới chùa Phổ Đà vào giờ Hợi ngày hôm nay. Nếu Thế tử làm trái với lời cảnh báo của ta, dẫn người tới cùng, đừng trách ta lòng dạ độc ác.salemsmallddlqđ Ngoài ra, không được nói chuyện này cho người thứ ba biết, ta có tai mắt trong phủ, mong Thế tử hãy hành động cho cẩn thận.’

Hần hoài nghi người bắt cóc Dung Tri Hạ hôm nay, có lẽ có liên quan đến kẻ đã sát hại nàng ở kiếp trước. Hần vốn tưởng rằng có thể là mẹ con Trần thị, hoặc Ngọc Hà, huynh trưởng gây nên sự việc kia.ddlqđ Nhưng Ngọc Hà đã chết, mẹ con Trần thị bị hần trục xuất ra khỏi Vương phủ, đại ca đã bị hần giam lỏng, mà nàng vẫn xảy ra chuyện.

Đến tận cùng là địch nhân nào vẫn còn ẩn núp trong Vương phủ mà hần lại không thể nào phát hiện ra?

17. Chương 17: Chương 9.1

Ngay đêm đó, Mặc Lan đứng hẹn một thân một mình đi tới chùa Phổ Đà, trong chùa tối đen như mực, không nhìn thấy nửa bóng người, lqđ chiếc đèn lồng hồng sa mà hần xách theo là ánh sáng duy nhất xung quanh người.

Trong đêm tối, chùa Phổ Đà dường như có một con ác quỷ đang ẩn núp và có thể lao ra cắn người bất cứ lúc nào.

Chờ một lát vẫn không thấy có động tĩnh gì, Mặc Lan liền lên tiếng gọi – “Mặc Lan đã một mình đến đây như ước hẹn, các hạ vẫn không hiện thân gặp mặt sao?”

Lát sau, phụ nhân mập mạp đi ra từ phía sau cây trụ xà nhà,salemsmallddlqđ Mặc Lan nhìn bà ta cảm thấy hơi quen, sau khi ngẫm nghĩ cuối cùng cũng nhận ra thân phận của đối phương – “Người là bà vú đã từng chăm sóc đại ca năm đó?”

Năm đó, mẫu thân Mặc Dục bị Trần thị đưa ra khỏi Vương phủ, Tú đại nương cũng đi theo. Trông bà vẫn mập mạp trung hậu giống như khi ấy, không thay đổi nhiều lắm.

“Không ngờ Thế tử vẫn nhớ rõ nô tỳ.” – Tú đại nương ha hả cười.

“Thế tử phi đâu?” – Thấy bà ta chỉ ra ngoài một mình, Mặc Lan trầm giọng chất vấn.

Trong lòng hần chợt suy nghĩ, Tú đại nương bắt cóc Dung Tri Hạ,lqđ chắc là vì chuyện hần giam lỏng huynh trưởng, có lẽ bà ta muốn lấy Dung Tri Hạ ra để uy hiếp hần thả huynh trưởng.

Tú đại nương lấy ra một cái dây thừng – “Nếu Thế tử muốn gặp Thế tử phi, thỉnh bó tay chịu trói, nô tỳ sẽ đưa Thế tử đi gặp Thế tử phi.”

“Vì Mặc Dục mà người bắt cóc Thế tử phi sao? Ta đồng ý với người, chỉ cần người thả nàng, ta cũng sẽ thả đại ca.” – Mặc Lan bàn luận điều kiện với bà ta.

Tú đại nương lắc đầu cảnh cáo – “Nếu Thế tử không bó tay chịu trói, sau này sẽ không còn được gặp lại Thế tử phi nữa. Nhưng mà,salemsmallddlqđ nếu Thế tử sợ chết, không để ý đến an nguy của Thế tử phi, có thể quay đầu rời đi.”

Sắc mặt Mặc Lan trầm xuống, cân nhắc xem có nên trực tiếp bắt giữ Tú đại nương, ép hỏi bà ta tung tích Dung Tri Hạ.

Dường như biết được suy nghĩ trong lòng hắn, ngay sau đó, Tú đại nương nói – “Thế tử cũng có thể bắt giữ nô tỳ, nhưng nếu lqđ ngài thật sự làm thế, chắc chắn Thế tử phi sẽ mất mạng, bởi vì tiền mạng này của nô tỳ không thể nào bù lại được mạng của Thế tử phi, mong rằng Thế tử sẽ suy nghĩ cho kỹ.”

“Người có kẻ đồng lõa đúng không, vì sao không thấy ra mặt?” – Hắn tin chắc rằng chuyện này không thể nào do một mình Tú đại nương gây nên. Hắn muốn biết đến tột cùng là kẻ nào đứng phía sau làm chủ.

Tú đại nương cũng không trả lời, chỉ nhắc lại một lần nữa – “Thế tử không cần gấp gáp, chỉ cần Thế tử đồng ý nghe theo, nô tỳ sẽ đưa Thế tử đến gặp người cần gặp. Nhưng nếu Thế tử không muốn, vậy xin mời trở về, nô tỳ nhất định sẽ không ngăn cản.”

Vì để cứu Dung Tri Hạ được thuận lợi, Mặc Lan không thể không thỏa hiệp – “Ném dây thừng lại đây.”

Đợi sau khi hắn lấy dây thừng tự trói mấy vòng trên người, salemsmallddlqđ Tú đại nương mới đi tới, cầm dây trói chặt lại, ngay sau đó bắt ngờ lấy khăn tay che miệng và mũi hắn, khiến hắn hôn mê.

“Mặc Lan, Mặc Lan....”

Mơ hồ nghe thấy dường như có người gọi tên mình, Mặc Lan chậm rãi tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Thật tốt quá, cuối cùng chàng cũng tỉnh.” – Thấy hắn tỉnh lại, Dung Tri Hạ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hắn men theo thanh âm nhìn về phía bên trái, lqđ vừa thấy nàng, sắc mặt vui mừng – “Tri Hạ, nàng không sao chứ?”

“À, coi như tạm thời không sao.” – Nàng cười khổ nói – “Đúng rồi, sao chàng cũng bị bắt tới đây?”

Thấy nàng khỏe mạnh, Mặc Lan thoáng an tâm, nghe thấy nàng hỏi, mới nhớ tới tình huống lúc trước, ngược mắt nhìn lên, lúc này mới phát giác tình cảnh hiện giờ của bọn họ thật sự không được tốt lắm. salemsmallddlqđ Bọn họ bị giam trong một thạch thất, bị trói riêng ở một cây cột gỗ, không thể động đậy.

“Tú đại nương bắt nàng để uy hiếp ta.” – Hắn nói.

“Tú đại nương là ai?” – Dung Tri Hạ thắc mắc.

“Đó là bà vú trước kia đã chăm sóc đại ca.”

“Bà ấy bắt ta để uy hiếp chàng, vậy mà chàng cũng bó tay chịu trói như vậy sao?” – Chẳng lẽ hắn không nhận ra đây là một cái bẫy?

“Nếu ta không bó tay chịu trói, bọn họ sẽ giết nàng.”

Dung Tri Hạ kinh ngạc nhìn hắn rất lâu mà không nói nên lời. Nàng không ngờ hắn sẽ vì nàng mà hoàn toàn không để ý đến an lqđ nguy của bản thân, tự mình lao vào nguy hiểm, bỗng nhiên trái tim nàng cảm thấy ấm áp.

Hắn ôn nhu trấn an – “Nàng đừng lo lắng, trước khi ta tới chùa Phổ Đà đã an bài, bí mật sai một nhóm thủ hạ canh giữ ở bên ngoài hai mươi dặm. Nếu sau một lúc lâu mà không thấy ta trở về, bọn họ sẽ vào trong chùa Phổ Đà tìm ta. Ta tin chắc không lâu nữa bọn họ sẽ tìm được manh mối, cứu chúng ta ra ngoài.” – salemsmallddlqđ Hắn âm thầm đào tạo một nhóm thủ hạ tâm phúc, chỉ nghe sự điều khiển của một mình hắn, không chịu sự quản lý của Phụng Vương phủ, vì vậy cũng sẽ không kinh động đến người trong Vương phủ.

Dung Tri Hạ nén xuống sự cảm động trong lòng, ngẫm nghĩ rồi nói – “Tú đại nương là bà vú của đại ca, chẳng lẽ bà ta muốn dựa vào chuyện này để yêu cầu chàng thả đại ca?”

“Vốn dĩ ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu thật sự lqđ bà ta chỉ muốn ta thả người, cũng sẽ không trói cả hai chúng ta ở chỗ này, rõ ràng là có mục đích khác.”

“Không hổ là Thế tử, quả thật là thông minh.” – Đột nhiên cửa thạch thất được mở ra, một phụ nhân đi vào.

“Nhưng mà sợ rằng Thế tử phải uống phí tâm cơ rồi, những thủ hạ kia sẽ không tới cứu người được đâu,salessmallddlqđ bởi vì bọn họ tra được đầu mối đưa bọn họ tới một nơi cách nơi này rất xa, là chỗ của Trần Vân.” – Trần Vân là khuê danh của Vương phi Trần thị.

Vừa trông thấy người đến, Mặc Lan lập tức nhíu mày lqđ – “Phong di nương.” – Suy nghĩ chột lóe, bỗng chốc hẳn đã hiểu ra kẻ đứng phía sau làm chủ chắc chắn là bà ta.

Dung Tri Hạ nhìn thấy bà, cũng kinh ngạc không thua gì Mặc Lan, những hình ảnh trước khi hôn mê hiện lên trong đầu, nhất thời trở nên rõ nét.

“Đã lâu không gặp.” – Phong di nương nhìn hẳn, hơi mất tự nhiên cười.

Bà đã sớm qua Ngọc Hà mà biết được,salessmallddlqđ Mặc Lan là một người có ân tất báo, hơn nữa càng ngày càng cưng chiều yêu thương Dung Tri Hạ, nên bà mới bắt Dung Tri Hạ để uy hiếp hẳn. Quả nhiên đúng như bà dự đoán, hẳn đã đích thân đến.

“Thì ra bà và đại ca nội ứng ngoại hợp, lqđ âm thầm bày mưu tất cả mọi chuyện.” – Trong lòng Mặc Lan thất kinh, bà muốn dùng việc này để bỏ đi mầm tai họa, giá họa cho Trần thị, nếu thật sự là như thế, chỉ e rằng tính mạng của hẳn và Dung Tri Hạ khó được bảo toàn.

Phong di nương xua tay nói – “Không, người nghĩ oan cho Dục nhi rồi, tất cả những chuyện ta làm nó đều không biết.”

“Vậy bà phí hết tâm tư an bài Ngọc Hà tiếp cận ta,salessmallddlqđ muốn mượn cơ hội để diệt trừ ta, không phải là để giúp Mặc Dục đoạt hết tất cả của ta hay sao?” – Hẳn chất vấn.

“Không sai, ta làm tất cả những chuyện này đều là vì Dục nhi, nhưng mà nó không biết gì hết. Nó chưa bao giờ muốn tranh đoạt thứ gì với người.” – Nói đến đây, sắc mặt Phong di nương đột biến, vẻ mặt oán hận – “Trong thiên hạ có người làm mẹ nào không muốn mang những điều tốt nhất đến cho con mình? Nhưng chỉ vì nó là con của vợ lẽ, hơn nữa từ nhỏ thân thể yếu đuối nhiều bệnh, mà khắp nơi đều bị người khác coi thường, ngay cả phụ vương nó cũng không xem trọng nó. Người có biết người làm mẹ như ta nhìn thấy mà đau lòng biết bao nhiêu không? Nó là tâm can bảo bối của ta, ta không cho phép có bất cứ kẻ nào khinh thường ngạo mạn với nó. Đáng hận hơn, con tiện nhân Trần Vân kia, sau khi được nâng lên làm Vương phi,salessmallddlqđ đã đuổi ta ra khỏi Vương phủ, bắt ta vào trong chùa ở, khiến ta bất đắc dĩ phải rời xa nhi tử.”

“Một khi đã như vậy, người bà nên báo lqđ thù là Vương phi, chứ không phải ta.” – Bà ta đã hoàn toàn tìm sai đối tượng để báo thù.

“Ta hận nàng, cũng hận người, chỉ vì người là con trai trưởng mà đương nhiên trở thành Thế tử. Bàn về tài hoa, Dục nhi của ta tuyệt đối không thua kém gì người. Nó đầy một bụng kinh luân, nhưng lại bị vùi dập.”

Đến lúc này, Mặc Lan đã hoàn toàn sáng tỏ, kiếp trước sở dĩ hẳn phải nhận kết cục như vậy, tất cả đều là do bà ta đứng phía sau làm chủ. Thậm chí hẳn cũng đã tưởng tượng được, sau khi hẳn bị Ngọc Hà giết chết, nàng ta chắc chắn đã đổ việc này lên đầu mẹ con Mặc Thụy, khiến mẹ con Mặc Thụy có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa, cuối cùng lòng phụ vương nguội lạnh,salessmallddlqđ bất đắc dĩ chỉ có thể truyền vương vị cho thứ xuất là Mặc Dục.

“Bà bắt cóc ta và Thế tử phi, rốt cuộc là muốn làm gì?” – Mặc Lan không muốn nói lời vô nghĩa với bà ta nữa, hỏi một cách gọn gàng dứt khoát.

“Ta muốn người tự tay viết một bức thư, lệnh cho tất cả những kẻ đang trông chừng Mặc Dục rời đi.”

“Còn gì nữa không?”

“Tạm thời chỉ như thế đã.” – Những việc khác, đợi sau khi nhi tử thoát ra ngoài, bà sẽ an bài sau, sau này tất cả những thứ của Phụng Vương phủ sẽ là của bà và nhi tử.

Ngẫm nghĩ một lúc, Mặc Lan quyết định đáp ứng – “Được, bà thả ta ra, ta sẽ viết.” – Hẳn biết, bà ta tạm thời sẽ không giết hẳn,salessmallddlqđ trước mắt phải giữ được tính mạng của Dung Tri Hạ và hẳn, mới có thể tùy thời tìm cách thoát thân.

Tú đại nương dẫn đến hai gã tùy tùng thả Mặc Lan ra, nhưng vẫn trói chặt hần, chỉ thả tay phải của hần, để hần có thể cầm bút viết chữ.

Hần viết nội dung gì đều do Phong di nương đọc, đợi sau khi viết xong, Mặc Lan lại bị trói chặt vào cột gỗ.

Phong di nương cầm lên bức thư hần tự tay viết, lqđ xác nhận một chữ cũng không thiếu, hài lòng gật đầu, cất thư vào trong tay áo.

Trước khi bà ta chuẩn bị rời đi, Mặc Lan đột nhiên hỏi – “Năm đó, chẳng lẽ cũng chính bà đã dụ ta vào hầm băng sao?”

Phong di nương lắc đầu – “Không phải ta, là do Trần Vân âm thầm sai người làm, vì nàng muốn để cho con trai nàng trở thành Thế tử, đương nhiên là trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ người.”

Lần đó, người đi theo hầu Mặc Lan tới nhà ngoại tổ phụ của hần, salemsmallddlqđ chính là tâm phúc mà bà tín nhiệm nhất, nên bà mới có thể biết được chuyện này.

Trả lời xong, Phong di nương cũng không ở lại lâu hơn, xoay người rời đi, Tú đại nương cũng thu hồi giấy bút, rồi ra khỏi thạch thất cùng hai gã tùy tùng, cửa đá lại một lần nữa bị đóng lại.

Đợi sau khi bọn họ đi, Dung Tri Hạ mới từ trong ký ức của kiếp trước mà hoảng hốt phục hồi lại tinh thần – “Ta nghĩ ta đã nhớ ra lqđ kiếp trước mình chết như thế nào.”

Mặc Lan có chút kinh ngạc vì nàng sẽ nhớ ra chuyện đó vào lúc này, nên vội vàng hỏi – “Là kẻ nào đã giết nàng?”

“Khi ấy, trong lúc vô tình, salemsmallddlqđ ta bắt gặp Hiểu Trúc đang lén lút nói chuyện với Tú đại nương, Tú đại nương muốn Hiểu Trúc tìm cơ hội để giết ta.”

Lúc đó, trong vườn hoa đào ở hậu viện tĩnh lặng của Vương phủ, Tú đại nương đã uy hiếp Hiểu Trúc như vậy— —

“Năm đó người đã có lá gan lén lút động tay động chân với ngựa của nàng, hại nàng bị ngã, lần này còn sợ cái gì? Người trộn thuốc độc lqđ này vào trong thức ăn của nàng, ta bảo đảm trước khi chết nàng sẽ không quá mức thống khổ.”

“Không, ta đã hại tiểu thư một lần, không thể hại nàng lần thứ hai, salemsmallddlqđ giờ tiểu thư đã thành ra như vậy, cầu xin người hãy tha cho nàng ấy một mạng.”

“Nếu như người không hạ thủ, những chuyện năm đó mà người làm sẽ bị vạch trần, thì người hãy tự lo liệu đi.”

“Không được, chuyện này không thể để cho tiểu thư biết.”

“Vậy người làm hay không làm?” – Tú đại nương cầm gói thuốc lqđ độc trên tay, chờ nàng ta lựa chọn.

Đấu tranh giây lát, tay Hiểu Trúc run run nhận lấy gói thuốc độc kia.

“Vậy mới tốt nha.” – Trên gương mặt mập mạp của Tú đại nương lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Lúc ấy, nghe nàng ta nói, Dung Tri Hạ kinh sợ đến mức lùi lại một bước chân, không cẩn thận đạp trúng lá khô trên mặt đất, phát ra tiếng động, salemsmallddlqđ làm kinh động đến hai người kia.

“Là kẻ nào?” – Tú đại nương bước nhanh tới, Dung Tri Hạ cũng không kịp chạy trốn, đã bị bà ta kéo ra khỏi phía sau gốc cây – “Thì ra là người.”

“Tiểu thư.” – Hiểu Trúc cự kỳ hoảng sợ - “Sao người lại ở đây?”

“Hiểu Trúc, ta luôn đối xử tốt với người, tại sao người lại muốn hại ta?” – Dung Tri Hạ tức giận chất vấn.

“Nàng đã nghe được câu chuyện vừa rồi của chúng ta, lqđ lần này dù người không muốn cũng phải động thủ.” – Tú đại nương nháy mắt ra hiệu cho Hiểu Trúc, lệnh cho nàng ta giết nàng.

“Ta, ta.....Ta không xuống tay được.” – Hiểu Trúc thống khổ lắc đầu.

Đúng lúc này, một giọng nam hơi khàn đục vang lên sau lưng Dung Tri Hạ — —

“Đừng nói nhiều nữa, nếu nàng đã phát hiện ra, thì phải diệt trừ nàng sớm một chút, để tránh gây ra phiền toái.”

Nghe vậy, Dung Tri Hạ quay đầu, salemsmallddlqđ trông thấy một người đàn ông chừng hơn bốn mươi tuổi, và một phụ nhân vẫn còn bộ dáng thùy mị thướt tha, chính là mẫu thân Mặc Dục – Phong di nương.

Bộ dáng của Mặc Dục giống Phong di nương tới năm, sáu phần, vì vậy mà sau khi nàng sống lại gặp mặt Mặc Dục lần đầu, mới có thể theo lqđ bản năng mơ hồ cảm thấy chính mình đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Nam tử vừa lên tiếng đứng bên cạnh Phong di nương, đúng lúc Phong di nương che đi khuôn mặt hẩn, nàng còn chưa nhìn rõ gương mặt hẩn, sau giây đã cảm thấy đau nhức, ngay sau đó mất đi ý thức.

Bây giờ nhớ lại, người ra tay sát hại nàng cũng chính là tên nam tử kia, salemsmallddlqđ hơn nữa, Dung Tri Hạ cảm thấy hình như nàng đã nghe qua giọng nói của tên nam tử đó.

Nghe nàng kể xong những chuyện đã xảy ra, sắc mặt Mặc Lan lộ vẻ giận dữ - “Hóa ra là Hiểu Trúc đã bán đứng nàng, như vậy lqđ nàng bị bắt cóc tới đây, cũng là do nàng ta gây nên? Làm xong chuyện như vậy, mà nàng ta vẫn còn dám ra vẻ vô tội trở về Vương phủ báo tin cho ta!”

Nghĩ đến vết thương trên mặt nàng, còn có tình cảnh của bọn họ lúc này, tất cả đều là do Hiểu Trúc làm hại, hẩn vừa đau lòng vì nàng, vừa cảm thấy căm phẫn Hiểu Trúc.

Dung Tri Hạ áy náy nói - “Thật xin lỗi, tại ta tin lầm Hiểu Trúc mà khiến chàng bị liên lụy.” - Nếu không phải vì nàng, hẩn cũng sẽ không bị bắt tới đây.

Hẩn lắc đầu không ngừng, nói - “Không phải lỗi do nàng, salemsmallddlqđ Phong di nương bắt cóc nàng, thậm chí năm đó mua chuộc Hiểu Trúc hãm hại nàng, toàn bộ là bởi vì ta, là ta đã liên lụy nàng mới đúng.”

Nàng cười khổ nói - “Chúng ta cũng đừng tự trách nữa, lqđ trước tiên quan trọng là phải nghĩ biện pháp thoát khỏi đây”

“Đúng vậy.” - Nếu đúng như những gì Phong di nương nói, thủ hạ của hẩn bị dụ đến nơi ở của Trần thị, thì bọn họ phải tự nghĩ biện pháp chạy thoát.

Mặc Lan giãy giụa một lúc lâu, nhưng dây thừng trói trên người hẩn rất chắc, hẩn không thể nào vùng ra được. Hẩn ngược mắt quan sát thạch thất này, ngoại trừ trên kỷ án lúc này hẩn viết thư có một ngọn đèn dầu, những nơi khác đều không có vật phẩm dư thừa. salemsmallddlqđ Đột nhiên Dung Tri Hạ kêu lên - “Ta nhớ ra rồi.”

“Nàng nghĩ được gì?” Hẩn không hiểu nhìn nàng.

“Thanh âm của nam tử kia, hẩn chính là Trương tổng quản của Vương phủ.”

“Trương Tùng? Hóa ra hẩn là người của Phong di nương?” - Mặc Lan vừa nghe khó nén được giật mình, sau khi nghĩ thông suốt cũng không cảm lqđ thấy kinh ngạc nữa, dù sao Trương Tùng chính là người quen thuộc những chuyện lớn nhỏ trong Vương phủ nhất, có hẩn để dựa vào, khó trách Phong di nương dám cả gan làm loạn như vậy.

Hơn nữa, bà ta muốn hẩn tự tay viết thư là bởi vì những kẻ đang trông chừng Mặc Dục đều là thủ hạ của hẩn, không có mệnh lệnh của hẩn, salemsmallddlqđ bọn họ sẽ không để cho Mặc Dục rời khỏi viện một bước.

Đến lúc đó, bà chỉ cần âm thầm sai người, đưa bức thư hẩn tự mình viết cho thủ hạ của hẩn đọc, bọn họ sẽ làm theo mệnh lệnh đã viết trong thư mà rút lui.

Chuyện hẩn giam lỏng Mặc Dục vẫn chưa đề cập với phụ vương, mặc dù Trương Tùng không hỏi nhiều, nhưng chắc chắn cũng đã biết chuyện, lqđ vả lại vì hẩn muốn Phong di nương tránh khỏi bị nghi ngờ, nhất định sẽ không bẩm báo với phụ vương, vì vậy cũng sẽ không có người tra hỏi. Cuối cùng tất cả đầu mối sẽ dẫn đến Trần thị, không ai hoài nghi Phong di nương.

Tung tích của hẩn không rõ, Mặc Thụy lại bị liệt, cuối cùng cả Vương phủ chỉ còn lại mình Mặc Dục, hẩn(MD) có thể tiếp quản Vương phủ dễ như trở bàn tay.

Mặc dù trước đó Phong di nương đã nói từ trước tới giờ Mặc Dục không hề muốn tranh giành cái gì với hần, nhưng mẫu thân hần(MD) lại tìm mọi cách bày mưu tính kế tất cả mọi chuyện giúp hần(MD). Chuyện đến nước này,salemsmallddlqđ Mặc Lan cũng không biết có nên oán trách vị huynh trưởng này hay không.

Sau khi suy nghĩ một lúc, về mặt Mặc Lan ngưng trọng nói – “Chúng ta phải tìm cách chạy khỏi đây nhanh một chút, nếu không chỉ sợ.....”

Mặc dù hần không nói hết câu, nhưng Dung Tri Hạ cũng hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu bọn họ không nhanh chóng chạy đi,lqđ chỉ sợ rằng sẽ thật sự cùng nhau chết ở nơi này.

Nhưng hai người cố gắng thật lâu, cũng không thể nào cởi được dây thừng buộc chặt trên người.

18. Chương 18: Chương 9.2

Một hồi lâu sau, hai người đã mệt mỏi kiệt sức,lqđ tạm ngừng, thở hổn hển, Mặc Lan nhìn nàng, về mặt sâu thăm cười nói – “Tri Hạ, nếu chúng ta thật sự không thể trốn thoát, kiếp sau, ta sẽ đền bù tất cả những thua thiệt mà kiếp trước nàng phải chịu.”

“Kiếp sau chưa chắc chúng ta sẽ được gặp nhau lần nữa.” – Dung Tri Hạ yếu ớt cười một tiếng, nàng bị bắt tới đây trước hần, bị trói lên cột gỗ này,salemsmallddlqđ toàn thân không động đậy được, lại không được ăn cơm uống nước suốt một ngày, giờ phút này vừa đói vừa khát, toàn thân vô lực.

“Kiếp trước, lúc Hoàng thượng chỉ hôn, ta đã từng hỏi Hoàng thượng, vì sao phải gả nàng cho ta,lqđ Hoàng thượng nói Quốc sư có nói rằng đôi ta được ông trời tác hợp cho, có nhân duyên ba kiếp, ta tin rằng kiếp sau, chúng ta chắc chắn sẽ lại được làm phu thê.”

Lúc ấy hần còn xì mũi coi thường những gì quốc sư nói, cho rằng tất cả chỉ là nói bậy, nhưng sau khi sống lại, khi hồi tưởng lại lần nữa, hần đã thay đổi cái nhìn.

“Quốc sư đã nói như vậy thật sao?” – Dung Tri Hạ lần đầu tiên nghe được, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Quốc sư đức cao vọng trọng, nhất định sẽ không nói sai.” – Bây giờ Mặc Lan vô cùng tin tưởng vào chuyện này.

Bên trong thạch thất, ngọn đèn dầu dường như đang dần lụi tàn,lqđ ánh sáng càng lúc càng yếu ớt, Dung Tri Hạ nhìn chăm chú vào ngọn đèn ảm đạm, hồi tưởng lại hết thấy kiếp trước lẫn kiếp này, buồn bã nói – “Mặc Lan, ban đầu ta thật sự rất oán chàng, oán chàng vô tình, oán chàng lạnh lùng bạc bẽo, oán chàng sủng ái Ngọc Hà, salemsmallddlqđ oán chàng cười ta nhưng lại chưa bao giờ coi ta là thê tử,...Thế nhưng những ngày vừa qua, chàng đã làm mọi chuyện vì ta, đã sớm hóa giải oán hận trong lòng ta, chàng đã không còn mắc nợ ta cái gì nữa.”

Về mặt Mặc Lan kích động, cuối cùng hần cũng đã nhận được sự tha thứ của nàng, nhưng lại chính vào lúc này, khiến hần ngoài mừng rỡ ra còn có chút chán nản.

“Thật xin lỗi, kiếp trước ta đối xử tệ với nàng, kiếp này lại làm liên lụy tới nàng...” – Mắt hần có chút ướn ắt, nếu bây giờ có thể lấy tính mạng của hần để đổi cho nàng, hần sẽ không chút do dự mà đồng ý.

Ngọn đèn dầu hơi lóe lên một chút rồi hoàn toàn lụi tắt, bên trong thạch thất chìm vào bóng tối, nếu đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón tay.

Giọng nói của Dung Tri Hạ vốn dịu dàng, bây giờ nghe vào càng thêm ngọt ngào – “Nói không chừng là kiếp trước ta nợ chàng, salemsmallddlqđnên đời này phải bồi thường cho chàng.”

Mặc dù không nhìn thấy nét mặt của nàng, nhưng từ giọng nói của nàng hần nghe ra được nàng đã hoàn toàn buông bỏ chuyện kiếp trước,lqđ ngay lúc này hần thật hận không thể ôm nàng thật chặt vào ngực.

Tim hần chỉ chứa được mình nàng, trong tâm trí hần hiện lên từng nụ cười, từng cái nhăn mày của nàng, nàng khiến hần động tâm, nàng chiếm trọn trái tim hần.

“Tri Hạ, ta rất muốn ôm nàng một cái...”

Giọng hần khàn khàn truyền vào tai Dung Tri Hạ, khiến cho nàng mắt chứa đầy lệ. Nàng hít sâu vài hơi, kiềm chế ý nghĩ muốn khóc, mới từ từ nói – “Mặc Lan, chàng nguyện ý cưới Dung Tri Hạ làm vợ không?” – Trước kia, bọn họ phụng Hoàng mệnh thành thân, bây giờ nàng muốn biết tâm ý của hần.

“Nguyện ý, trăm ngàn lần đều nguyện ý.” – salemsmalddlqđMặc Lan đồng dạc trả lời, mỗi một chữ đều vang lên mạnh mẽ.

“Vậy chúng ta trở thành vợ chồng.” –lqđ Giờ phút này hần là vì tình đầu ý hợp, mà cam tâm tình nguyện kết làm phu thê.

“Nương tử hữu lễ.” – Trong bóng tối, mắt hần chứa lệ cười nói.

“Phu quân hữu lễ.” – Nàng nước mắt tràn mi trả lời.

Bóng tối dễ khiến cho thần trí người ta bị hôn mê, Dung Tri Hạ bất tri bất giác ngủ mê man, tỉnh lại lần nữa, trước mắt vẫn là một mảnh u tối, không thể nào biết được hiện giờ là lúc nào, lại càng không biết được đến tột cùng là bọn họ đã bị trói ở chỗ này bao lâu.

Nàng kinh hoảng gọi tên Mặc Lan, nghe thấy hần trả lời, mới thấy hơi an tâm.

“Nếu đã nhất định bắt chúng ta phải chết ở chỗ này, salemsmalddlqđ vì sao còn để cho chúng ta trọng sinh chứ?” – Nàng nghi hoặc nói lầm bầm.

“Có lẽ vì muốn chúng ta tiêu tan hiểu lầm.” – Có thể nhận được sự tha thứ của nàng, là thu hoạch lớn nhất của Mặc Lan kể từ khi trọng sinh tới nay.

“Tri Hạ, nếu sống, chúng ta sẽ cùng nhau sống, nếu chết, chúng ta cũng cùng nhau chết, nàng đừng sợ hãi, ta sẽ luôn đi cùng nàng.” –lqđ Trong lúc nàng ngủ mê man, hần vẫn luôn thử thoát khỏi trói buộc trên người, nhưng từ đầu đến cuối đều không thành công.

“Chàng có biết vì sao năm đó ta lại chạy vào hầm băng, sau đó cứu chàng không?” – Bởi vì đã lâu cổ họng khô cạn không được uống nước, salemsmalddlqđ nên Dung Tri Hạ nói mỗi chữ đều cảm thấy đau đớn như bị đao cắt, nhưng không nói lời nào, thì bóng tối trong căn phòng càng làm cho người ta hoảng sợ.

“Vì sao?” – Giọng nói của hần trầm thấp lộ ra sự dịu dàng.

“Khi còn nhỏ ta rất nghịch ngợm, không có lúc nào yên tĩnh, cha thường nói ta giống như một con khỉ nhỏ. Năm ấy, khi cha phải ra ngoài chúc Tết, ta âm ỷ muốn đi cùng ông, sau khi tới nhà ngoại tổ phụ của chàng,lqđ cha ta hàn huyên cùng một nhóm thúc thúc bá bá trong sảnh, một đứa bé như ta nghe không hiểu bọn họ đang nói về cái gì, cảm thấy không thú vị, nên tự mình chạy ra ngoài chơi.” – Nói đến đây, nàng dừng lại để cho yết hầu khô khốc được nghỉ ngơi một chút, mới tiếp tục nói – “Sau đó ta nhìn thấy một con mèo, toàn thân đen tuyền rất đáng yêu, khi ta muốn đi qua vuốt ve nó một chút, nó liền chạy đi, ta đuổi theo nó một mạch, nhưng đến gần hầm băng đã không thấy tăm hơi bóng dáng của nó. salemsmalddlqđ Lúc ta tìm nó xung quanh, đã nhìn thấy cánh cửa đi vào hầm băng, khi ấy ta cũng không biết nơi đó là hầm băng, vì tò mò, nên ta bước tới kéo cái then gỗ, mở cửa. Bên trong là một đống đạo dưới lòng đất, ta đi vào, nhìn thấy ở phía cuối còn có một cánh cửa, lại một lần nữa ta kéo then gỗ ra, liền trông thấy chàng toàn thân đã đông lạnh đến mức kết sương đang ngã trên mặt đất. Khi đó ta thực sợ hãi, la hét chạy ra ngoài, không biết chạy bao xa, nhìn thấy có người, lập tức lôi kéo hần vội vàng đi cứu chàng.”

Nghe xong, Mặc Lan cười khê nói –lqđ “Con mèo đen đó là do Ngoại tổ mẫu ta khi còn sống đã nuôi, không ngờ nó lại dẫn nàng tới cứu ta.”

“Nói không chừng, nó nhìn thấy chàng bị giam trong hầm băng, nên mới dẫn ta qua. Sau đó chàng được người ta ôm ra ngoài, còn ta phải đi tìm cha. Ta sợ cha mắng ta đi loạn trong phủ người khác, cho nên vẫn không dám nói chuyện này với cha.”

“Mấy ngày sau, ta tỉnh lại, hỏi tất cả mọi người trong phủ ngoại tổ phụ, nhưng không ai biết nàng là cô nương nhà nào, cũng không ai trông thấy tiểu cô nương mặc áo sát nách màu hồng có hoa văn đám mây cả.” – Về chuyện này,salemsmalddlqđ hần vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, theo lý thì không thể nào mà mọi người trong phủ đều không biết nàng là ai.

“Ngày đó, ta mặc một chiếc áo bông màu đỏ, nhưng bởi vì lúc chạy theo con mèo bị nóng, nên ta cởi chiếc áo bông ra, tiện tay nhét vào một bụi rậm, lúc sau khi đi tìm cha, ta mới quay lại tìm mặc vào.”

Biết được nguyên nhân thực sự khiến hấn không thể tìm được nàng là như vậy, Mặc Lan không nhịn được cười khổ nói – “Đây đúng là do quỷ thần xui khiến, cho nên ta mới không thể tìm được nàng.”

Dung Tri Hạ miễn cưỡng mỉm cười – “Mặc dù quá trình phức tạp rồi rắm, nhưng chúng ta vẫn ở chung một chỗ.” – salemsmallddlqđ Nhưng nếu được ở cùng nhau đến già thì tốt hơn.

“Ta vốn tưởng rằng kiếp này có thể bảo vệ nàng thật chu đáo, sẽ không để cho nàng phải chịu bất cứ thương tổn gì, nhưng không ngờ lại vẫn hại nàng.” –lqđ Nói đến đây, Mặc Lan cũng lạt giọng.

“Ta không trách chàng, chàng đồng ý cứu ta, biết rõ là bẫy rập mà vẫn mạo hiểm tới đây một mình, vậy là đủ rồi.”

“Không đủ, vẫn còn thiếu rất nhiều, ta muốn cùng nàng tay trong tay ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn. Tới mùa xuân chúng ta cùng nhau ngắm hoa, khi hạ đến ta đưa nàng đi du hồ hí thủy *, vào mùa thu chúng ta cùng nhau ngắm trăng, sang mùa đông chúng ta sóng vai ngồi trước hiên nhà ngắm nhìn tuyết hiem hồng mai**, sớm sớm chiều chiều.....” – salemsmallddlqđ Bọn họ thật vất vả mới hóa giải được hiem khích lúc trước, cuối cùng nàng cũng cam tâm tình nguyện trở thành thê tử của hấn, hấn không cam lòng chết vô thanh vô tức cùng nàng ở nơi này như vậy.

(* - dạo chơi hồ, đùa nghịch nước

** - tuyết phủ cảnh mai màu đỏ)

“Được.....Ta muốn ngủ một chút....” – Dung Tri Hạ lắng nghe, đột nhiên cảm thấy rất mệt, mơ hồ trả lời, rồi nhẹ nhàng khép mắt lại.

“Nàng ngủ đi.” – Giọng Mặc Lan vừa trầm ấm vừa dịu dàng, hấn hi vọng sau khi nàng ngủ có thể mơ một giấc mơ đẹp, có thể tạm thời thoát khỏi bóng tối khiến người ta tuyệt vọng này.

Trong lúc nàng ngủ mê man, hấn lại tiếp tục cố gắng thoát khỏi dây thừng trói buộc trên người, cho dù cánh tay bởi vì lúc trước không ngừng giãy giụa đã sớm bị mài rách, từng trận đau nhói truyền tới, nhưng hấn vẫn không dừng lại. Vì nàng, nếu như không tới thời khắc cuối cùng, hấn tuyệt đối sẽ không từ bỏ,salemsmallddlqđ hấn không muốn cả đời này, chỉ có thể ở gần nàng ngăn ngủ như vậy.

Cuối cùng cũng dùng hết khí lực,lqđ Mặc Lan không thể không tạm thời dừng lại, thần trí cũng dần dần hôn mê, nhưng hấn vẫn cố chống đỡ mạnh mẽ không dám ngủ, hấn sợ sau khi ngủ, vạn nhất nàng tỉnh lại, không nghe thấy giọng nói của hấn, nàng sẽ sợ hãi, nhưng mí mắt nặng nề lại không nghe sai khiến, cứ thế hạ xuống.

Tiếng bước chân dồn dập đi tới thạch thất, tiếp theo cửa thạch thất bị mở ra, ánh sáng bên ngoài cũng theo vào, khi người vừa tới thấy rõ tình cảnh bên trong, mặt lộ vẻ khiếp sợ, chẳng lẽ hấn đã đến chậm rồi sao? salemsmallddlqđ Bọn họ đã chết rồi ư?

Người đó bước nhanh tới cột gỗ, sau khi xem xét kỹ, xác nhận hai người chỉ bị hôn mê bất tỉnh, trên mặt vui mừng. Thật may là vẫn còn kịp!

“Lan đệ, Lan đệ, đệ hãy mau tỉnh lại đi!” – lqđ Mặc Dục vỗ nhẹ gương mặt Mặc Lan muốn đánh thức hấn dậy.

Không lâu sau, Mặc Lan từ từ mở mắt ra, mượn ánh sáng yếu ớt nhìn thấy Mặc Dục đứng yên lặng trước người hấn, không khỏi sửng sốt.

“Đại ca.” – Ngay sau đó nghĩ tới cái gì, sắc mặt trầm xuống – “Huynh tới đây làm gì, tới xem ta trở thành tù nhân của mẹ huynh sao?”

“Không, ta tới để cứu các người, có chuyện gì để sau hãy nói, trước tiên ta giúp đệ cởi trói” – Mặc Dục lấy ra một thanh chủy thủ từ trong ống tay áo,salemsmallddlqđ cắt dây thừng, sau đó lại đi cởi trói cho Dung Tri Hạ.

Sau khi thoát khỏi trói buộc, Mặc Lan vội vàng tới bên cạnh Dung Tri Hạ, đỡ lấy nàng vẫn đang ngủ mê men, vỗ nhẹ mặt nàng, cố gắng đánh thức nàng – “Tri Hạ, nàng tỉnh lại đi, chúng ta có thể rời khỏi đây rồi, nàng mau tỉnh lại đi!”

Dung Tri Hạ mê mang mở mắt ra, toàn thân mềm yếu vô lực, đứng cũng không vững, phải nhờ vào Mặc Lan đỡ mới không bị ngã xuống.

“Chúng ta.....có thể ra ngoài rồi sao?” – Nàng có chút không dám tin.

“Đúng vậy, đại ca đã tới cứu chúng ta.” – Mặc Lan chỉ vào Mặc Dục đang đứng ở một bên, giờ khắc này, trong lòng hắn tràn đầy cảm kích với huynh trưởng.

“Nương ta sắp tới đây rồi, chúng ta hãy mau đi thôi.” – Mặc Dục nóng lòng thúc giục.

Hôm qua khi mẫu thân tới phủ thăm hắn, hắn đã cảm thấy không đúng lắm, bởi vì thường ngày đều là hắn vào phủ thăm bà. Về sau, hắn lại phát hiện, những người vốn trông chừng ở ngoài viện đã không thấy đâu. Sau khi hỏi han, hắn mới từ trong miệng mẫu thân biết được, vì để cho hắn có thể trở thành Thế tử, tiếp quản Phụng Vương phủ, bà đã nhốt vợ chồng Lan đệ. Hắn đã khuyên thật lâu, nhưng vẫn không thuyết phục được bà thu tay lại. Thật may mắn là hắn đã khéo léo hỏi được nơi hai người bị giam giữ, rồi tìm được cơ hội lặng lẽ tới đây.

“Được.” – Mặc Lan trả lời ngắn gọn.

Nhưng đúng lúc ba người đang muốn rời khỏi, ngoài cửa truyền đến một giọng nói lạnh lẽo tức giận.

“Các người muốn đi đâu?!” – Sắc mặt Phong di nương âm trầm cảm tức nhìn nhि tử một cái, đứng phía sau nàng là Tú đại nương và hai gã tùy tùng.

“Dục nhi, con dám lừa nương vụng trộm tới đây thả bọn họ, con có biết một khi thả bọn họ ra ngoài sẽ có hậu quả gì không?”

Mặc Dục năn nỉ nói – “Nương, cầu xin người hãy dừng tay lại, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, hài nhi chưa bao giờ muốn làm Thế tử, càng không muốn Phụng Vương phủ, thân thể này của hài nhi còn sống được bao lâu cũng khó nói, cầu xin người đừng làm khó Lan đệ bọn họ, thả bọn họ đi đi.”

Phong di nương giận nhि tử mềm lòng, trách mắng – “Con quá ngây thơ rồi, con cho rằng sau khi Mặc Lan rời khỏi đây sẽ tha cho mẹ con ta hay sao? Nếu để hắn rời đi, mẹ con ta sẽ không còn đường sống! Tú nhi, trói bọn họ lại!”

“Dạ, phu nhân.” – Tú đại nương dẫn theo hai gã tùy tùng tiến lên.

Mặc Dục ngăn Tú đại nương lại – “Nương, nếu người lo lắng sau khi Lan đệ ra ngoài sẽ trả thù chúng ta, con có thể bắt Lan đệ thế vĩnh viễn không truy cứu, sau đó hài nhi sẽ đưa người rời khỏi Phụng Vương phủ, không quay lại nữa.”

“Con có biết nương đã ẩn nhẫn nhiều năm hay không? Phí hết tâm tư làm tất cả mọi chuyện, toàn bộ là vì con đó! Nương không muốn con bị người khác khinh thường nữa. Sau này sẽ không còn kẻ nào có thể coi thường, thất lễ với con nữa.”

“Nương, nhưng toàn bộ những thứ này không phải là điều mà hài nhi muốn!” – Mặc Dục cầm lên chuỗi thủ gác trên cổ, hai đầu gối quỳ xuống – “Hài nhi cầu xin người tha cho Lan đệ bọn họ, do số mệnh rồi, hài nhi từ nhỏ thân thể đã hư yếu, những năm gần đây toàn bộ đều dựa vào Lan đệ chiếu cố, mới có thể có những tháng ngày thư thái trong Vương phủ. Cầu xin người thả bọn họ đi, hài nhi thật sự không muốn tranh giành cái gì với Lan đệ. Nếu người không đồng ý, xin thứ lỗi hài nhi.....phải đi trước nương một bước!”

Thấy vậy, Phong di nương cảm hận quát – “Người vì Mặc Lan mà ngay cả tính mạng của mình cũng không cần, người làm như vậy.....không sợ nương thất vọng hay sao?!”

“Hài nhi thật sự xin lỗi nương, nhưng nương làm những chuyện này, thật sự đều không phải là điều mà hài nhi mong muốn. Bình sinh hài nhi không có chí lớn, chỉ muốn hầu hạ bên người nương, bình an vượt qua quãng đời còn lại, như vậy là đủ rồi. Nếu nương thật sự yêu thương hài nhi, vậy xin người

hãy dừng tay. Từ nay về sau hài nhi sẽ tận lực hiếu thuận, làm bạn bên cạnh nương, sẽ không bao giờ....rời xa nương nữa.”

Những năm gần đây, khi hần đi thăm mẫu thân, mơ hồ từ trong lời nói của mẫu thân nghe được, mẫu thân vẫn không cam lòng chuyện bị Vương phi đuổi ra khỏi Vương phủ năm đó, muốn mưu toan tìm cơ hội trả thù.

Sau đó lại từ Mặc Lan biết được, Ngọc Hà là do Tú đại nương đưa vào Vương phủ, ý đồ sau này mưu hại hần(Mặc Lan), hần liền mơ hồ đoán được toan tính của mẫu thân. Bà muốn sau khi Ngọc Hà âm thầm sát hại Lan đệ,salessmallddlqđ sẽ giả họa ẹ con Mặc Thụy. Như vậy, bà có thể liền một lúc mà diệt trừ được hai người Mặc Lan và Mặc Thụy. Đến lúc đó, phụ vương chỉ còn lại đứa con trai là hần, Phụng Vương phủ hiển nhiên cũng thuộc về hần dễ như trở bàn tay.

Nhưng bởi vì chuyện Ngọc Hà nói lúc trước bị bại lộ, khiến mưu kế của mẫu thân không thể thực hiện được. Đây cũng là chuyện mà Mặc Lan trước kia đã chất vấn hần.lqđ Sau khi hần biết Ngọc Hà là do mẫu thân sai khiến, đã không giải thích gì cả, cam chịu hết thảy, hi vọng có thể gánh tội danh này thay mẫu thân.

Nhưng không ngờ mẫu thân vẫn chưa từ bỏ ý định, lại âm thầm bày ra cục diện lần này, bắt vợ chồng Mặc Lan, cũng sắp đặt mọi chuyện thành Vương phi không cam lòng vì bị Mặc Lan đuổi ra khỏi Vương phủ, nên gây ra chuyện này để trả thù hần.

Hiện nay trong Vương phủ, tất cả mọi người đều cho rằng vợ chồng Mặc Lan mất tích là do Vương phi chỉ điểm,salessmallddlqđ chuyện này cũng kinh động tới phụ vương, ông đã cự kỳ tức giận, lệnh cho bà ta phải giao hai vợ chồng Mặc Lan ra.

Vương phi tất nhiên không thể giao người nào ra, nhưng vô luận bà ta có giải thích thế nào, phụ vương cũng không tin rằng bà ta vô tội.

Nhìn thấy hai mẹ con bọn họ đang giằng co, Dung Tri Hạ nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Mặc Lan.

Mặc Lan hiểu ý, phối hợp cùng lời nói của Mặc Dục, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía Phong di nương.

“Nếu như Phong di nương không yên lòng, Mặc Lan ở chỗ này thề, chỉ cần Phong di nương để cho hai vợ chồng chúng ta rời đi, tất cả mọi chuyện ta sẽ không truy cứu nữa.”

Nghe hần hứa hẹn, trên gương mặt Mặc Dục lộ ra sự vui mừng cùng mong đợi nhìn mẫu thân – “Nương, người nghe rồi đó,salessmallddlqđ chính miệng Lan đệ đã cam kết, hần sẽ không truy cứu chuyện này.”

Thần sắc Phong di nương trầm xuống – “Dục nhi,lqđ chuyện này âm ỹ như vậy, nương đã cưới hổ thì khó mà xuống được.”

Giờ phút này trong Phụng Vương phủ, bởi vì chuyện vợ chồng Mặc Lan bị mất tích mà âm ỹ sôi sục, nếu bà thả bọn họ ra khỏi đây bây giờ, cho dù Mặc Lan hứa hẹn sẽ không truy cứu, nhưng khó bảo đảm sẽ không bị kẻ nào đó có lòng dạ phát giác ra điều gì.

Thấy bà đã có chút dao động, Mặc Lan lại lên tiếng lần nữa – “Chỉ cần Phong di nương thả chúng ta, kể tiếp ta sẽ tự mình gánh chịu tất cả mọi chuyện, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến Phong di nương và đại ca.”

Mặc Dục cũng mềm giọng năn nỉ - “Nương, hài nhi thật sự không cần gì cả, quãng đời còn lại chỉ muốn hầu hạ, làm bạn bên cạnh nương,salessmallddlqđ coi như hài nhi van xin người.”

Thấy nhi tử vẫn bảo vệ Mặc Lan, trong lòng Phong di nương cảm thấy không có tư vị - “Dục nhi, con tin tưởng Mặc Lan như vậy, con không sợ hiện tại chỉ vì tình thế cấp bách, hần mới không thể không cam kết sẽ không truy cứu hay sao? Vạn nhất hần vừa rời đi liền cần ngược lại chúng ta một ngụm, thì phải làm thế nào?”

Mặc Dục không do dự chút nào nói – “Nương, con tin tưởng Lan đệ tuyệt đối sẽ không nói mà không giữ lời.”

Ngày đó, Lan đệ tưởng lầm rằng hần chỉ điểm Ngọc Hà,salessmallddlqđ nhưng cũng chưa từng tổn thương hần, chỉ giam lỏng hần, có thể thấy được trong lòng hần vẫn niệm tình huynh đệ.

Vì để lấy tín nhiệm với Phong di nương, Mặc Lan lại cam kết một lần nữa – “Phong di nương, Mặc Lan ta xưa nay là người có ân báo ân, lqđ có thù báo thù. Lần này được đại ca tới đây cứu giúp, ta tuyệt đối không cô phụ tín nhiệm của hân, kiếp này tuyệt đối không làm trái hứa hẹn, nếu không thiên địa bất dung.”

“Nương, hài nhi van xin người, nương.....”

Bị nhi tử cầu xin nhiều lần, Phong di nương cho dù không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn dừng tay. Bà hao hết thiên tâm vạn khổ mưu đoạt vì nhi tử, salemsmallddlqđ hân lại hoàn toàn không cần, bà có kiên trì hơn cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

“Mặc Lan, hi vọng người vĩnh viễn không bao giờ quên cam kết ngày hôm nay” – Đừng khiến bà có một ngày phải hối hận vì đã tha cho hân.

19. Chương 19: Chương 10.1

Sau khi Dung Tri Hạ và Mặc Lan trở lại Phụng Vương phủ, tuyên bố với bên ngoài rằng bởi vì hai người đi ra ngoài, chưa kịp dẫn dò với người trong phủ, salemsmallddlqđ mới khiến ọi người tưởng lầm rằng họ mất tích, vì thế mà sóng gió qua đi rất nhanh.

Ở trước mặt phụ vương, Mặc Lan cũng không nói nhiều, chỉ nói rằng – “Hài nhi cũng đã bình an trở về, vì sự yên ổn của Vương phủ, lqđ hài nhi không muốn truy cứu chuyện này nữa.”

Phụng Vương nhìn nhi tử một cái thật sâu, cũng không hỏi nhiều nữa, ông cũng không muốn trông nom những chuyện phiền lòng kia thêm nữa, chỉ gật đầu nói – “Tùy con vậy, phụ vương cũng chỉ mong Vương phủ của chúng ta từ nay về sau có thể yên bình trở lại, đừng dậy sóng nữa.”

Những ngày quá, trong phủ phát sinh không ít chuyện xấu, từng chuyện từng chuyện đều xoay quanh việc tranh giành quyền lực ở Vương phủ, salemsmallddlqđ giữa lúc vợ con mình tranh ám đấu, tâm lực* của hân đã quá mệt mỏi và chán nản

(* - tâm tư, sức lực.)

“Không kẻ nào có thể gây chuyện thị phi trong Vương phủ nữa.” – lqđ Mặc Lan cam kết với phụ thân. Tất cả những kẻ hân muốn đuổi đều đã đuổi đi cả rồi, ngay cả đại ca không cần phải đi cũng đã rời đi, không kẻ nào có thể tạo nên sóng gió gì nữa.

Sau khi Dung Tri Hạ trở lại viện của mình, được ăn uống no đủ, dưỡng tốt tinh thần, gọi Hiểu Trúc đang sợ hãi đến mức run rẩy tới trước mặt chất vấn – “Hiểu Trúc, ta tự hỏi mình luôn đối đãi với người không tệ, nhưng vì sao người lại phản bội ta?”

“Nô tỳ....Nô tỳ....” – Sau khi Hiểu Trúc nhìn thấy chủ tử nhà mình bình an trở về, lập tức hiểu rằng mọi chuyện đã bại lộ, nàng ta kinh hãi quỳ xuống, khóc lóc nức nở thú nhận tất cả mọi chuyện, từ chuyện cha mẹ nhận bạc của Phong di nương như thế nào, salemsmallddlqđ đến việc ép buộc nàng ta hại nàng ra sao một cách chi tiết – “Nô tỳ làm như vậy tất cả đều là bởi vì bất đắc dĩ, cầu xin tiểu thư tha mạng!” – Nàng ta dùng sức đập đầu cầu xin nàng tha thứ.

Cúc Nhi ở một bên nghe, vừa tức giận lại vừa thất vọng khi khiển trách – lqđ “Hiểu Trúc, tại sao người có thể bị chỗ bạc kia che mờ lương tâm làm ra chuyện không có lương tâm này, hại tiểu thư thê thảm như vậy? Lương tâm của người ở chỗ nào?”

Hiểu Trúc chỉ khóc nức nở không ngừng, không thể nào giải thích.

Sau một lúc lâu, Dung Tri Hạ mới chậm rãi mở miệng – “Hiểu Trúc, người đi đi, nhưng nhất định phải giao toàn bộ số bạc cha mẹ người đã tham lam ra.”

Nể tình Mặc Dục đã cứu bọn họ, nàng sẽ không trừng phạt nặng Hiểu Trúc, bởi vì một khi đã truy cứu, ắt sẽ dính líu đến chuyện của Phong di nương.

Lúc Phong di nương để nàng và Mặc Lan rời đi, nàng có thể nhìn ra được bà rất không cam lòng, chỉ cần giết nàng và Mặc Lan,salessmallddlqđ bà có thể thực hiện được tâm nguyện nhiều năm qua, nhưng vì chu toàn cho nhi tử, cuối cùng bà đã bỏ qua dã tâm của mình, nàng cũng hiểu tấm lòng của người làm mẹ, nên trong lòng đã tha thứ cho Phong di nương.

Nhưng nàng không nghĩ sẽ tha nhẹ cho cha mẹ Hiếu Trúc, nếu cha mẹ nàng ta tham tiền mà bẻ cong lương tâm như vậy,lqđ thì lấy lại chỗ tiền bạc mà họ đã nhận, coi như là trừng phạt lớn nhất đối với bọn họ.

“Đa tạ tiểu thư tha mạng, đa tạ tiểu thư tha mạng!” – Dựa vào những chuyện mà nàng đã làm, cho dù bị đánh chết cũng là trừng phạt đúng tội, vì vậy mà khi nghe được tiểu thư tha chết ình, Hiếu Trúc cảm kích liên tục dập đầu.

Mặc dù Cúc Nhi hận Hiếu Trúc đã làm ra những chuyện như vậy, nhưng thấy tiểu thư không xử tử nàng ta, nàng cũng âm thầm cảm thấy may mắn cho nàng ta.

Hai ngày sau, Mặc Dục thu thập xong hành lý, chuẩn bị rời khỏi Vương phủ, Mặc Lan tự mình đưa tiễn.

“Viện đại ca ở, đệ sẽ giữ lại giúp đại ca, sau này đại ca có thể trở về bất cứ lúc nào.”

Mặc dù Phong di nương tính kế hắc và Dung Tri Hạ,salessmallddlqđ nhưng may mà có đại ca đến cứu kịp thời, chẳng những hóa giải được ngăn cách giữa hai người, cũng làm cho tình nghĩa huynh đệ càng thêm thâm thiết, vốn dĩ hắc muốn giữ huynh trưởng ở lại, nhưng hắc (MD) khẳng khái muốn rời khỏi, hắc chỉ có thể để huynh trưởng được như mong muốn.

“Sau khi ta đi, tất cả những chuyện tấn hiếu dưới gối phụ vương đều phải giao cho đệ rồi.”

Trước khi đi, Mặc Dục đi về phía phụ vương chào từ biệt, phụ vương nhìn hắc thật lâu, cuối cùng chỉ thở dài, mong hắc chăm sóc Phong di nương thật tốt, hắc nhìn ra được cảm giác mắc nợ chưa từng nói ra từ trong mắt phụ vương.

Bởi vì từ nhỏ hắc đã thường xuyên ốm đau, không chiếm được sự sủng ái của phụ vương, nhưng hắc cũng không oán trách. Mỗi người đều có vận mệnh riêng của mình, vận mệnh của hắc vừa sinh ra đã là như vậy,salessmallddlqđ oán trời trách đất cũng vô dụng. Vả lại, nếu hắc sinh ra ở những gia đình khác, dựa vào thân thể yếu đuối như vậy, sợ rằng chưa kịp lớn lên đã phải bỏ mạng. Hắc có thể trưởng thành, ít nhiều nhờ vào những vị thuốc và thức ăn trân quý mà Vương phủ đã không ngừng cung cấp cho hắc, so sánh như vậy, hắc cảm thấy mình đã may mắn quá nhiều.

“Sau này nếu có chuyện gì, cứ sai người trở về nói một tiếng” – lqđ Mặc Lan đã an bài xong chỗ ở mới cho hắc và Phong di nương, là một nơi có ôn tuyền có vườn riêng, tọa lạc trên núi ở ngay ngoại thành, nơi đó đông ấm hạ mát, vả lại ôn tuyền có lợi ích rất lớn với thân thể hắc, giúp hắc điều dưỡng thân thể thật tốt.

Mặc Dục gật đầu – “Lan đệ hãy đừng chân thôi, đừng tiễn nữa!”

Sau này tuy rằng mỗi người một nơi, nhưng có thể giữ gìn tình nghĩa huynh đệ giữa hai người, hắc rất vui mừng.salelsmallddlqđ Gương mặt nho nhã hiện lên một nụ cười thanh nhuận rực rỡ, sau khi đưa tay nói lời từ biệt với đệ đệ, liền đi tới xe ngựa đang chờ phía trước.

Sau khi tới xe ngựa, Trương Tùng dìu hắc lên xe, ông quay đầu khom người chào Mặc Lan, rồi sải bước tới một hắc mã, đoàn người chậm rãi rời khỏi Vương phủ.

Mặc Lan đồng ý không truy cứu chuyện Phong di nương tính kế hắc, cũng đồng thời không truy cứu Trương Tùng, nhưng xảy ra chuyện như vậy,lqđ hắc không thể nào để Trương Tùng tiếp tục ở lại Phụng Vương phủ được nữa, may mắn khi hắc chưa mở miệng, Trương Tùng đã chủ động tới tạ tội, cũng thỉnh cầu được đi theo hầu hạ bên người Phong di nương.

Sau khi hắc đồng ý, từng tò mò hỏi thăm vì sao Trương Tùng phải ngầm giúp đỡ Phong di nương, bởi vì trong Phụng Vương phủ, bất luận là thế lực của Trần thị hay của Thế tử là hắc so với Phong di nương đều lớn hơn, hắc không hiểu được vì sao Trương Tùng phải trợ giúp người không quyền không thế như Phong di nương.

Trương Tùng cũng không giấu giếm,salessmallddlqđ thản nhiên đáp – “Nô tài và Phong di nương cùng lớn lên từ nhỏ, hai bên tình đầu ý hợp, tiếc rằng cha mẹ Phong di nương ngại bản yêu phú, chướng mắt nô tài,

sau đó lại tìm mọi cách gả Phong di nương vào Phụng Vương phủ làm thị thiếp.”

Ông không thể nào quên được Phong di nương, lẽ vì vậy mà cũng bán mình vào Phụng Vương phủ làm hạ nhân, yên lặng bảo vệ Phong di nương. Sau này, ông được Phụng Vương thưởng thức rồi cất nhắc, trở thành tổng quản.

Vài năm sau, Phong di nương bị Trần thị đưa ra khỏi Vương phủ, Phong di nương không cam lòng, dưới sự yêu cầu của bà, ông đồng ý ngầm giúp đỡ bà bày mưu tính kế mọi chuyện.

Tiền Mặc Dục xong, Mặc Lan trở lại tắm phòng, kể cho Dung Tri Hạ nghe chuyện của Trương Tùng.

Sau khi nghe xong nàng thở dài, nói –salemsmallddlqđ “Không ngờ Trương tổng quản lại là người si tình như vậy, vì Phong di nương, mà không tiếc bán mình làm nô tài, bảo vệ bà ấy nhiều năm như vậy. Phong di nương mặc dù không chiếm được sự sủng ái của phụ vương, nhưng cõi đời này vẫn có người yêu bà như vậy, thì kiếp này cũng đủ rồi.”

Mặc Lan không muốn nhìn thấy nàng hâm mộ kẻ khác như vậy, ôm nàng cam kết – “Ta cũng sẽ bảo vệ nàng, yêu thương nàng, lẽ dĩ nhiên chiều nàng cả đời, dành cho nàng tất cả những điều tốt đẹp nhất trên cõi đời này, để nàng trở thành nữ tử hạnh phúc nhất trên thế gian” – Nói xong, như muốn chứng minh điều gì đó, hân lập tức cúi xuống hôn nàng.

Nàng đón nhận nụ hôn của hắn, trong lòng chỉ cảm thấy mềm mại, thấm ra từng luồng ngọt ngào.

Nàng nhìn vào mắt hắn, nhìn thấy hắn trút xuống tình cảm nồng nàn,salemsmallddlqđ lại nghĩ đến sau này nàng muốn sống cùng nam tử trước mặt này cả đời, thì nhẹn không được cảm thấy tràn ngập nhu tình.

Trải qua việc tìm được đường sống trong chỗ chết lúc trước, nàng không muốn mình có bất cứ tiếc nuối nào nữa, vì vậy thẹn thùng e lệ làm ám hiệu.

Mặc Lan vừa mừng vừa sợ, tình triều nồng đậm bắt đầu tuôn ra giữa hai người. Bọn họ cởi quần áo cho đối phương, lẽ dĩ nhiên thương tiếc khẽ vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, dùng đôi môi mềm mại ấm nóng hôn khắp toàn thân da thịt nàng, ánh mắt của hắn vì nàng mà cuồng nhiệt mê loạn, nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng.

Gương mặt yêu kiều của Dung Tri Hạ vì hắn mà nhiễm một rặng mây đỏ xinh đẹp, lòng của nàng kịch liệt cổ động, khát cầu tiến thêm một bước kết hợp cùng với hắn.

Huyết dịch của hắn đang thiêu đốt, thân thể của hắn đang nóng lên, hô hấp của hắn vừa dồn dập vừa hưng phấn,salemsmallddlqđ hắn vô cùng quý trọng mà ôm lấy nàng. Một sát na khi hai người kết hợp kia, dường như hắn cảm nhận được tâm hồn của hai người trong nháy mắt cũng liên kết lại với nhau.

Một cảm giác vô cùng thỏa mãn tràn đầy tâm hai người.

Phụng Vương phủ cuối cùng cũng yên bình trở lại, hơn nữa người làm còn có thể thường xuyên nhìn thấy bóng dáng Thế tử và Thế tử phi mặn nồng.

Thế tử thương yêu cưng chiều, dịu dàng, lẽ dĩ nhiên nói năng nhỏ nhẹ với Thế tử phi, ngay cả nhóm tỳ nữ cũng thấy hâm mộ không thôi.

Có lúc có tỳ nữ động tâm tư, định bắt chước Ngọc Hà, tiếp cận Mặc Lan để rồi kế tiếp được nạp làm thiếp, nhưng đã bị Mặc Lan đuổi ra khỏi Vương phủ trước khi Dung Tri Hạ biết chuyện.

Về sau, hắn lại bỏ cũ thay mới tất cả những tỳ nữ không biết thân biết phận thành một nhóm khác đẳng hoàng thành thật,salemsmallddlqđ bởi vì hắn không muốn Dung Tri Hạ ở trong Phụng Vương phủ cảm thấy không thoải mái.

Sau này, hắn chỉ có một thê tử là nàng, sẽ không có bất kỳ cơ thiếp nào nữa.

Ngày hôm đó Mặc Lan trở lại, nhìn thấy Dung Tri Hạ đang may xiêm áo, nhận ra là một bộ quần áo của nam tử, trong lòng nhất thời vui mừng.

“Nương tử đang may xiêm áo cho vì phu sao?”

Dung Tri Hạ lắc đầu một cái –lqđ “Không phải, ta may bộ quần áo này cho cha ta, sắp vào thu rồi, ta muốn gửi mấy bộ quần áo cho cha và đại ca.”

Nói xong, nàng nâng mắt, liếc thấy vẻ thất vọng trên mặt hắn, sững sờ rồi hỏi – “Chàng muốn sao?”

Hắn không được tự nhiên, cũng không trực tiếp mở miệng nói muốn, salemsmallddlqđ chỉ yên lặng rót ly trà uống. Hắn cảm thấy hơi bất mãn, vì nàng không may quần áo cho hắn trước mà lại may cho nhạc phụ và đại ca nàng trước. Quần áo treo trong tủ của hắn vẫn chưa có bộ nào là chính tay nàng may cho hắn đâu.

Mấy tháng nay hai người sớm chiều chung sống, Dung Tri Hạ cũng ít nhiều biết được tính tình của hắn, suy nghĩ một chút, kéo tay hắn cười nói –lqđ “Nếu không thì chờ ta may xong của bọn họ, sẽ may tiếp một bộ cho chàng.” – Nàng thấy trong tủ của hắn xiêm áo không ít nên mới suy nghĩ may y phục mùa thu cho cha và đại ca trước.

“Ừ.” – Mặc Lan chỉ khẽ hừ một tiếng, nhưng khoe miệng hơi giương lên đã tiết lộ sự hài lòng của hắn.

“Đúng rồi, theo như lời chàng nói lần trước, có phải nhóm thổ phỉ cướp bóc lương thảo kia sắp xuất hiện hay không?” –salemsmallddlqđ Nàng nhớ lần trước hắn nói lần đầu tiên lương thảo bị cướp là vào khoảng tháng Tám, tháng Chín.

“Ta quay về chính là muốn nói với nàng chuyện này, ta phái người đi, hôm nay đã truyền tin tức về, nói nhóm thổ phỉ kia đã bắt đầu tụ tập. Ta định sáng sớm ngày mai sẽ tẩu thủy Hoàng thượng, xin ý chỉ tự mình đi tiêu diệt đám giặc cỏ này.”

Dựa vào trí nhớ của kiếp trước, hắn nghi ngờ đám giặc cỏ này là người của quân địch, bọn chúng chia thành tốp nhỏ, bọn chúng cải trang trà trộn vào đó, canh giữ xung quanh đường giao thông quan trọng dùng để vận chuyển lương thảo,lqđ cướp đốt lương thảo vận chuyển ra biên cảnh, nhằm mục đích cắt đứt lương thảo cung cấp cho đại quân.

Bọn chúng xuất quỷ nhập thần, bất luận sau đó con đường vận chuyển lương thực có thay đổi thế nào, cũng bị bọn chúng phát hiện,salemsmallddlqđ sau đó triều đình phái quan binh đi cũng không thể nào tiêu diệt bọn chúng được dễ dàng, cuối cùng lương thảo nếu không bị cướp thì cũng bị đốt rụi, khiến đại quân tiền tuyến chờ đợi lâu mà không được tiếp tế lương thực, mới có thể toàn quân bị diệt.

Trong triều đình chắc chắn có nội gián của bọn chúng, nên chúng mới có thể biết rõ ràng con đường vận chuyển lương thảo như vậy. Vì vậy lần này, hắn không chỉ muốn tiêu diệt đám giặc cỏ này, mà còn muốn bắt được kẻ nội gián kia.

“Chàng muốn đích thân đi?” –lqđ Dung Tri Hạ có chút kinh ngạc, tiêu diệt giặc là trách nhiệm của võ tướng, theo lý thì hắn là quan văn không nên đi.

“Ta đã từng đồng ý với nàng chắc chắn sẽ giúp nhạc phụ và đại ca nàng bình an trở về.”

“Có thể gặp nguy hiểm không?” –salemsmallddlqđ Nhóm giặc cỏ kia có thể cướp đốt lương thảo của triều đình nhiều lần, có thể thấy được chúng vô cùng hung ác tàn bạo. Mặc Lan cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, tự tin cười nói – “Nàng phải tin tưởng nàng đã gả ột phu quân anh minh thần võ.”

Dung Tri Hạ cười, liếc hắn một cái – “Dạ, phu quân anh minh, vậy thiếp thân sẽ đợi phu quân thành công trở về.”

“Nương tử hãy chờ tin tốt của ta.” – Trên gương mặt tuần mi của hắn hiện lên thần thái hào hứng

Hôm sau, lúc lâm triều, Mặc Lan thỉnh tấu Hoàng thượng – “Theo tin tức mà thần thu thập được, nơi nhóm giặc cỏ kia xuất hiện chính là vùng phụ cận của con đường giao thông quan trọng để vận chuyển lương thảo, salemsmallddlqđ nơi đây nếu thất thủ, lương thảo vận chuyển tới quân ta sẽ xảy ra vấn đề, đại quân không được bổ sung lương thảo sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng, thần muốn xin ý chỉ, tự mình dẫn quân đi tiêu diệt giặc cỏ.”

“Mặc đại nhân nói đến giặc cỏ, có lẽ chỉ là một ít cường đạo, cần gì phải kinh ngạc như vậy? Lương thảo được vận chuyển cho quân ta đến hôm nay vẫn thông suốt, chưa từng bị gián đoạn, vả lại khi vận chuyển lương thảo cũng đã phái quân sĩ đi theo để bảo vệ, Mặc đại nhân quả thật không cần phải lo lắng.”

Binh bộ thị lang Hà Thương lập tức bước ra khỏi hàng phản đối. Vóc người hần cao gầy, gương mặt xương xẩu, nhưng bởi vì là một người khôn khéo, nên ở trong triều nhân duyên không tệ.

Mặc Lan liếc hần một cái rồi nói tiếp – “Hoàng thượng, lương thảo là mạch máu của đại quân, một khi lương thảo bị mất, đại quân chắc chắn sẽ thất bại. Hiện giờ đám thổ phỉ kia xuất hiện ở vùng phụ cận lương đạo, salemsmallddlqđ sợ rằng sẽ gây nguy hiểm cho việc vận chuyển lương thảo, thừa dịp chưa loạn, trước tiên hãy diệt trừ mầm họa này, phòng ngừa vạn nhất. Theo tin tức mà thần lấy được, nhân số của đám giặc cỏ này là gần một ngàn người, bọn chúng chia thành tốp nhỏ ẩn núp ở những nơi gần với lương đạo, bụng dạ khó lường, vả lại vùng phụ cận của lương đạo bỗng nhiên tụ tập đông đảo giặc cỏ, e rằng có nội tình khác, kính xin Hoàng thượng xem xét.”

Hà Thương lại bác bỏ nói – “Hoàng thượng, những ngày gần đây, triều đình cũng không nhận được tấu chương nào có liên quan đến giặc cỏ, không biết tin tức này của Mặc đại nhân từ đâu mà đến, khi chưa điều tra rõ ràng, đã tùy tiện phái binh đi diệt trừ giặc cỏ, thứ nhất sẽ nhiễu loạn lòng dân, thứ hai lãng phí binh lực, kính xin Hoàng thượng hãy điều tra rõ ràng chuyện này trước.”

“Hoàng thượng, chuyện này thần dám lấy cái đầu trên cổ ra để bảo đảm, nếu có sai lầm, thần nguyện mặc cho Hoàng thượng xử trí.” – salemsmallddlqđ Nói đến đây, Mặc Lan nhìn Hà Thương – “Hà đại nhân có dám đánh cược tính mạng hay không, bảo đảm rằng phụ cận lương đạo chắc chắn không có nhóm giặc cỏ kia?”

“Cái này.....” – Hà Thương bị hần hỏi đến mức cứng họng, sắc mặt trầm xuống – “Mặc đại nhân, mặc dù ta và ngài bất đồng quan điểm, nhưng cả hai đều một lòng vì triều đình, cần gì phải lấy tính mạng ra đánh cược?”

Mặc Lan không để ý đến hần nữa, tự mình tấu – “Hoàng thượng, trận chiến này vô cùng quan trọng, vận chuyển lương thảo không được phép có một chút sai lầm nào, qđ vì vậy cần phải thận trọng, kính xin Hoàng thượng ân chuẩn thần dẫn binh đi bảo vệ lương đạo, phòng ngừa bất trắc.”

Vị đế vương trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn trên ngai vàng cân nhắc một lát, rồi mở kim khẩu – “Mặc khanh nói không sai, salemsmallddlqđ hai quân giao chiến, lương thảo vô cùng quan trọng, chuyện này vẫn nên cẩn thận một chút, trẫm mệnh Du tướng quân dẫn ba ngàn binh sĩ đi trước thăm dò, nếu điều tra ra thật sự có giặc cỏ làm loạn, lập tức tiêu diệt.” – Hần cân nhắc đến việc Mặc Lan dù sao cũng là quan văn, không thích hợp dẫn quân đi đánh giặc.

Du tướng quân bị gọi tên, liền bước ra khỏi hàng nói – “Mạt tướng tuân chỉ.”

Mặc Lan mở miệng – “Xin Hoàng thượng ân chuẩn thần đi theo.”

“Mặc khanh đã kiên trì như vậy, trẫm liền chuẩn người đồng hành cùng Du tướng quân.” – Hoàng đế cảm thấy có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao Mặc Lan lại cố chấp trong chuyện này như vậy, nhưng kể từ khi hần mới lên ngôi, qđ Mặc Lan trợ giúp hần chỉnh đốn không ít triều thần kéo bè kết cánh trong triều, vả lại theo tính tình của hần (ML), sẽ không bắn tên mà không trúng đích, nên đã đồng ý.

“Tạ ơn Hoàng thượng, thần cũng muốn thỉnh Hoàng thượng phái Hà đại nhân đi cùng thần để trợ giúp chúng thần điều tra rõ ràng xem giặc cỏ có mai phục hay không.” – Mới vừa rồi khi hần tấu thỉnh Hoàng thượng chuyện này, salemsmallddlqđ Hà Thương đã nhiều lần ngăn cản, hơn nữa Hà Thương thân là Binh Bộ thị lang, hần (HT) chắc chắn nắm rõ con đường vận chuyển lương thảo, nên hần hoài nghi nội gián trong triều chính là Hà Thương, mới có thể dẫn đến việc lương thảo nhiều lần gặp bất trắc.

“Chuẩn tấu.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” – Giờ phút này, qđ Mặc Lan không thể nào ngờ tới, thỉnh cầu này sẽ mang lại cho hần biết bao mối họa trong tương lai không xa.

20. Chương 20: Chương 10.2

Dung Tri Hạ ở trước cửa tiền Mặc Lan.

Bầu trời u ám bỗng trút xuống một cơn mưa lớn, lqđ Cúc Nhi cầm dù che mưa cho hai vị chủ tử.

Dung Tri Hạ nhìn Mặc Lan, đôi môi màu hồng phấn mở ra, trong lòng có ngàn vạn câu muốn dặn dò Mặc Lan, nhưng khi đến bên môi chỉ hóa thành một câu – “Ta chờ chàng trở lại.”

Mặc Lan ôm lấy nàng, thần sắc kiên định nói – “Nàng yên tâm, nhất định ta sẽ tiêu diệt hết đám giặc cỏ kia, để lương thảo thuận lợi đến được tay nhạc phụ.”

Trong lòng nàng lưu luyến không thôi, gật đầu nói – “Vâng, ta tin tưởng nhất định phu quân sẽ làm được.”

Cuối cùng, hấn hạ xuống một nụ hôn nhẹ trên trán nàng, rồi xoay người lên xe ngựa, đi tới tụ hợp cùng Du tướng quân.

Dung Tri Hạ đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn hấn rời đi, lqđ mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng xe ngựa, mới xoay người trở về phòng.

Nhìn làn mưa thu lạnh lẽo trước mặt, trong lòng nàng quẩn quanh cảm giác bất an không nói nên lời, quay đầu lại hỏi – “Cúc nhi, Thế tử nhất định có thể bình an trở về, đúng không?”

“Tiểu thư đừng lo lắng, chắc chắn Thế tử sẽ bình an trở về.” – Cúc Nhi nghĩ, mặc dù Thế tử đi tiêu diệt thổ phỉ, nhưng Thế tử là quan văn, nên cũng không cần hấn phải dốc lực, Du tướng quân là người cầm quân, vậy nên nhiệm vụ tiêu diệt giặc cỏ dĩ nhiên phải do Du tướng quân bọn họ ra tay, Thế tử chỉ cần ở bên cạnh giám sát là được.

“Cha và đại ca cũng sẽ bình an trở lại.” – Dung Tri Hạ nói lời này là muốn an ủi chính mình nhiều hơn.

Cúc Nhi cười phụ họa – “Người yên tâm, lqđ Đại tướng quân cùng thiếu tướng quân dũng mãnh thiện chiến, nhất định có thể đánh bại quân địch, giành thắng lợi trở về.”

Nghe Cúc Nhi nói, bất an trong lòng Dung Tri Hạ cũng vơi đi phần nào, ngắm màn mưa một lát nữa, mới đi vào trong nhà.

Lương đạo thông đến biên cảnh là một vùng hoang mạc, mây mù bốn phía, cỏ dại mọc đầy, không nhìn thấy chân trời.

Lúc mặt trời lặn, đoàn người Mặc Lan tìm một khu đất trống trải bằng phẳng, dựng doanh trại để dừng chân.

Sau khi dùng bữa tối, Hà Thương tới trước mặt Mặc Lan chất vấn – “Chúng ta đã tới đoạn đường này nhiều ngày như vậy, dọc đường cũng không thấy kẻ nào khả nghi, không biết Mặc đại nhân nói giặc cỏ là ở chỗ nào?”

“Hà đại nhân không cần gấp gáp, chúng ta cứ chờ đợi, nội trong ba ngày, bọn chúng nhất định sẽ xuất hiện.” – Mặc Lan ung dung trả lời.

Nghe hấn khẳng định chắc chắn như vậy, Hà Thương lộ vẻ hoài nghi, vốn định hỏi thêm mấy câu nữa, lại thấy hấn đã xoay người vào phía sau doanh trướng, lqđ nên cũng lười hỏi tiếp. Hấn nhìn cách đó không xa, Du tướng quân đang giao phó thuộc cấp việc tuần tra phòng thủ đêm nay, suy nghĩ một chút liền đi tới.

Du tướng quân gật đầu với hấn, rồi lại phân phó cho thuộc cấp – “Vây cứ theo mệnh lệnh của ta mà làm.” – Mấy tên tướng lĩnh gật đầu đáp ứng, rồi tự mình rời đi.

“Nơi này hoang vu vắng vẻ như thế, Du tướng quân có cho rằng thật sự có giặc cỏ mai phục không?” – Giọng điệu của Hà Thương khá là xem thường.

Du tướng quân vuốt vuốt chòm râu ngắn dưới cằm, nói – “Nơi này hoang vắng, lại không thấy có dấu người, bình thường quả thật giặc cỏ sẽ không tới chỗ này.” – lqđ Dáng người hấn mập lùn, cười lên cặp mắt kia híp lại, dường như bị thịt trên mặt dồn ép chỉ còn lại một đường nhỏ.

Thấy hần cũng cho là như vậy, Hà Thương oán trách nói – “Đúng thế, nơi này chó ăn đá gà ăn sỏi, giặc cỏ sao có thể tụ tập ở đây được? Muốn cướp bóc cũng không có ai để mà cướp, thật không biết Mặc đại nhân lấy tin tức này ở đâu?”

“Nếu là thường ngày, tất nhiên là không có ai để mà cướp, cho nên giặc cỏ cũng sẽ không thường xuyên lui tới nơi này.” Du tướng quân lời nói xoay chuyển – “Nhưng vào lúc này hai quân đang giao chiến, vận chuyển lương thảo tới biên cảnh, nhất định phải đi qua nơi này, nên tình hình sẽ khác.”

Hà Thương cũng không tán thành lời nói của hần – “Đó là lương thảo của triều đình, mấy tên thổ phỉ kia có to gan lớn mật đi chẳng nữa, cũng sẽ không dám cướp bóc lương thảo của triều đình, đây chính là phạm vào trọng tội, sẽ bị tịch thu tài sản và xử tử.”

“Cho nên, kẻ dám can đảm đánh chủ ý vào lương thảo của quân đội, lqđ vậy thì không phải là giặc cỏ bình thường.” – Du tướng quân ha hả cười nói.

“Chẳng lẽ Du tướng quân có phát hiện gì sao?” – Về mặt Hà Thương khẽ động.

“Không có, nhưng mà nếu Mặc đại nhân khẳng khẳng nói với Hoàng thượng rằng nơi này có giặc cỏ thường lui tới, thì dù sao chúng ta cũng nên kiểm tra thật tốt.” – Trước khi lên đường, Hoàng thượng từng triệu kiến riêng hần, dặn dò hần tất cả phải nghe theo mệnh lệnh của Mặc Lan, nếu Mặc Lan phân phó chuyện gì thì hần cứ thế mà nghe theo. Như vậy có thể thấy được, Hoàng thượng hết sức tin tưởng vào lời nói của Mặc Lan.

“Du tướng quân định điều tra như thế nào?” – Hà Thương truy hỏi.

“Ngày mai mặt tướng sẽ phái hai đội nhân mã, chia ra kiểm tra phía Đông và phía Bắc, hai ngày sau lại kiểm tra phía Tây và phía Nam.”

Theo như Mặc Lan chỉ điểm, đám giặc cỏ này có số lượng hơn một ngàn người, vì vậy mà hần đem theo ba ngàn binh mã. Nhưng vì đề phòng bất trắc, hần cũng không chia ra làm bốn đội đi tuần tra bốn hướng, mà chỉ chia ra làm hai đội, mỗi đội dẫn theo một ngàn binh mã, như thế thứ nhất, nếu chẳng may trong lúc đi tuần tra gặp nhóm giặc cỏ kia, thì cũng không đến mức bởi vì binh lực không đủ mà không đánh lại được. Hà Thương gật đầu nói – “Du tướng quân an bài như vậy tốt lắm, đợi sau khi điều tra rõ, Mặc đại nhân sẽ không còn lời nào để nói nữa.”

Hôm sau, Du tướng quân phái hai đội binh mã chia ra đi hướng Đông và hướng Bắc.

Sau khi Hà Thương xác nhận, thấy nắng cuối thu quá gắt, gần đó cũng không có bóng râm che mát, liền chui về doanh trướng nghỉ ngơi.

Đến tận ngày hôm sau, trước lúc mặt trời lặn, salemsmalddlqđ hai đội nhân mã đi hướng Đông và hướng Bắc đã trở về, phó tướng mang theo đội quân đi hướng Đông lên tiếng nói – “Khởi bẩm Du tướng quân, mặt tướng dẫn người đi tuần tra hai ngày, đều không tra ra người nào khả nghi.”

Đội quân đi hướng Bắc cũng bẩm báo như vậy – “Bẩm Du tướng quân, lqđ ở phía Bắc mặt tướng cũng không phát hiện ra kẻ nào khả nghi.”

Nghe vậy, Du tướng quân gật đầu nói – “Các người vất vả rồi, trước tiên hãy mang các huynh đệ xuống nghỉ ngơi đi.”

Hà Thương ở một bên nghe, cố ý nhìn Mặc Lan một cái, ánh mắt tựa như đang cười nhạo hần.

Mặc Lan cũng không để ý nhiều, đợi sau khi Hà Thương rời đi, lqđ hần nói với Du tướng quân mấy câu, Du tướng quân hơi trầm ngâm, rồi gật đầu đáp ứng.

Không lâu sau, doanh trại vui nôi nấu cơm trước nửa canh giờ.

Sau khi mọi người ăn no không lâu, binh sĩ trực trên đài cao phát hiện có dị động, lập tức bẩm báo cho Du tướng quân, salemsmalddlqđ Du tướng quân leo lên đài cao nhìn ra phía xa, phát hiện phía Tây, phía Đông và phía Nam đều có ánh lửa và khói đen. Nơi đây khô hạn, cỏ dại một khi bị thiêu cháy sẽ lan ra cực nhanh, duy chỉ có phía Bắc bởi vì ở ngay đầu gió, lại ít cây cỏ, nên không thấy bị bốc cháy.

“Sao lại thế này?” – Du tướng quân hỏi.

Mặc Lan cũng đi lên đài cao, khoe miệng chứa nụ cười thản nhiên, lqđ giải thích – “Hôm qua ta mượn tạm Du tướng quân ba trăm người, lệnh cho bọn họ vào lúc mặt trời lặn ngày hôm nay chia làm ba nhóm âm thầm đốt cháy cỏ dại ở ba hướng. Bây giờ, những bụi cỏ có thể ẩn thân ở ba hướng đó đã bị đốt, không còn chỗ ẩn nấp nữa, nhóm cường đạo kia ắt sẽ dời sang hướng Bắc, thỉnh Du tướng quân hạ lệnh cho binh lính, lqđ chuẩn bị xuất kích.”

Du tướng quân liếc mắt nhìn một lần nữa, liền hoàn toàn bái phục, lên tiếng – “Mặt tướng sẽ hạ lệnh.”

Lúc trước, Mặc Lan muốn hấn nói với binh lính vui nôi nấu cơm sớm một chút, nói là vào ban đêm nhóm cường đạo kia sẽ lộ tung tích, salemsmallddlqđ lúc đầu hấn còn có chút hoài nghi, nhưng ngay vừa rồi, hấn mơ hồ trông thấy có nhân mã di chuyển đến hướng Bắc. Mặc dù bởi vì khoảng cách khá xa, nên không nhìn rõ đến tột cùng là có bao nhiêu tên, nhưng hai ngày nay không thấy người nào khả nghi, nhưng đúng lúc này lại xuất hiện, có thể thấy được những kẻ này nhất định là dựa vào địa thế và bụi cỏ rậm rạp để trốn. Giờ phút này, lqđ cây cỏ ba hướng kia đã bốc cháy, không còn nơi ẩn nấp nữa, nên đã bị bại lộ hành tung.

Hấn lập tức tập hợp binh mã, tự mình dẫn binh về phía Bắc.

Lúc này, lqđ Hà Thương cũng bị kinh động, tiện tay ngăn tên lính quèn lại hỏi thăm xem có chuyện gì, sau khi biết đã phát hiện ra tung tích cường đạo, hấn lấp bắp kinh hãi, ngay lập tức leo lên đài cao nhìn ra xa, nhìn thấy Đông, Tây, salemsmallddlqđ Nam ba phía đều tỏa ra ánh lửa, khói đen chạy thẳng đến phía chân trời. Sau khi sững sốt, hấn lại nhìn thấy Du tướng quân dẫn binh mã vội vã đi về hướng Bắc, mặt biến sắc, lập tức lao xuống.

Mặc Lan đứng canh ở thang gỗ, sắc mặt nghiêm nghị nói – “Sao Hà đại nhân lại có vẻ kinh hoảng thế?”

“Này.....Hạ quan nhìn thấy bốn phía nổi lửa, sợ đám cháy sẽ lan đến doanh trại.”

“Hà đại nhân yên tâm, nơi chúng ta đóng quân không có nhiều cỏ dại, lqđ sẽ không lan tới đây được.”

“Vậy sao? Thế thì tốt.” – Hà đại nhân miễn cưỡng cười một tiếng.

Mặc Lan liếc xéo hấn một cái, rồi nói tiếp – “Thủ hạ của ta bắt được một kẻ có bộ dạng lén lút, Hà đại nhân đến nhìn xem có biết kẻ này hay không?” – Hấn ra hiệu cho bốn tên tùy tùng sau lưng áp giải người tới.

Nhìn thấy người nọ, con người Hà đại nhân co rút nhanh.

“Hà đại nhân cũng biết hấn sao?” – lqđ Mặc Lan tất nhiên không coi thường biến hóa trên mặt hấn.

Hà Thương trấn tĩnh lại rất nhanh, sắc mặt tức giận chất vấn – “Hấn là tùy tùng của ta, hấn đã phạm vào tội gì? Vì sao Mặc đại nhân lại trối tùy tùng của hạ quan?”

Mặc Lan chậm rãi trả lời – “Đêm hôm kia, tên này lén lút ra khỏi doanh trại, vụng trộm gặp một kẻ khả nghi cách đây hai mươi dặm. salemsmallddlqđ Ta nghi ngờ hấn mật báo cho đám giặc cỏ kia, liền ra lệnh cho thủ hạ âm thầm theo dõi, thuận lợi tìm được chỗ ẩn nấp của bọn chúng, lúc này mới phái người phóng hỏa đốt cháy cỏ dại, dụ bọn chúng đi về phía Bắc. Lúc này, lqđ Du tướng quân đang đi bắt bọn giặc cỏ đó.”

Để tránh đả thảo kinh xà *, hai khắc trước hấn mới sai người bắt tên tùy tùng này lại.

(* - bứt dây động rừng)

Nghe hấn nói, trên mặt Hà Thương thoáng hiện lên sự kinh hãi, vì để che giấu hốt hoảng, hấn cố ý cao giọng, tức giận mắng – “Cái gì, lại có chuyện như vậy sao? Nô tài kia dám to gan cấu kết với tặc nhân, không nên giữ hấn lại nữa!” – lqđ Hà Thương ra vẻ chính nghĩa nói.

Mặc Lan lạnh lùng cười một tiếng, nháy mắt ra hiệu ột gã tùy tùng, sai hấn gỡ miếng vải bó trong miệng tên nam tử nhỏ gầy kia xuống.

Vừa có thể nói chuyện, nam tử nhỏ gầy này liền kêu oan – “Oan uống quá, chuyện này là do đại nhân ngài giao phó nô tài đi làm mà!” – salemsmallddlqđ Nếu vừa rồi, chủ tử nhà mình có thể bận tâm đến chút tình nghĩa chủ tớ, biện bạch cho hấn một chút, hấn sẽ nhận tội chuyện này để không liên lụy chủ tử.

Chẳng ngờ, chủ tử lại không may may nghĩ đến tình nghĩa chủ tớ, vừa thấy mặt đã không chút lưu tình muốn bổ đao vào hần, muốn giết hần để diệt khẩu, trong lòng hần cảm thấy oán hận. Hần ta đã bất nghĩa trước, thì cũng đừng trách hần bất nhân, quyết tâm khai ra tất cả mọi chuyện.

Hần quỳ trên mặt đất kêu khóc với Mặc Lan – “Mặc đại nhân, ngài phải làm chủ cho nô tài, chuyện này không phải do nô tài muốn làm, mà tất cả đều là do đại nhân nhà nô tài sai khiến nô tài lút mặt báo với nhóm cường đạo kia, lqđ đại nhân hần đã sớm thu được nhiều lợi ích từ Lỗ Lim quốc.....”

Nghe đến đó, sắc mặt Hà Thương đại biến, gầm lên – “Im miệng, ngươi là đồ ác nô! Chính mình cầu kết với giặc, salemsmalddlqđ bị bại lộ còn dám ngậm máu phun người, vu tội cho ta, nhất định không thể tha được!”

Mặc Lan ra lệnh - “Bịt miệng Hà đại nhân lại!”

Một gã đại nhân lập tức tiến lên che miệng Hà Thương.

Hà Thương tức giận muốn tránh thoát, thế nhưng tên tùy tùng vừa cao lớn vừa có võ, dễ dàng chế trụ được hần, lqđ khiến hần không thể nhúc nhích.

Mặc Lan ra hiệu cho tên nam nhân nhỏ gầy kia nói tiếp.

Thấy chủ tử vô tình vô nghĩa như vậy, hần càng thêm oán hận – “Đại nhân nhà ta thu được nhiều lợi ích từ Lỗ Kim quốc, đáp ứng giúp cho đám giặc cỏ Lỗ Kim quốc trà trộn vào đây để yểm trợ, nên sai nô tài đi mật báo cho bọn chúng.”

Nghe nô tài kia nói xong, Mặc Lan cũng không ngạc nhiên, ban đầu khi Hà Thương ở trong triều đình năm lần bảy lượt ngăn cản hần, salemsmalddlqđ hần đã thấy nghi ngờ. Lần này đưa hần (HT) đi cùng, chẳng qua muốn hần lộ ra bộ mặt thật, không cách nào ngụy biện.

Hần sai người dẫn hai kẻ này xuống nhốt riêng, lqđ dự định đợi sau khi Du tướng quân trở lại sẽ nghiêm khắc thẩm vấn.

21. Chương 21: Chương 11.1

“Tiểu thư, trà bị tràn ra rồi!”

“Tiểu thư! Đằng trước có cây, coi chừng bị va vào!”

Mấy ngày nay, tinh thần Dung Tri Hạ không được tập trung, thường xuyên vô ý thẫn thờ, những chuyện như rót trà bị tràn, đi đường suýt bị va vào cây chỉ là chuyện nhỏ.

Lúc này nàng đang ở trong tiểu viện, tay cầm kéo cắt cành hoa, lại tự mình cắt vào tay một vết lớn, máu tươi lập tức chảy đầy tay, khiến Cúc Nhi bị sợ hãi.

“Á, tiểu thư lại cắt vào tay nữa rồi, lqđ mang kim sang được lại đây!” Cúc Nhi kinh hãi kêu lên, một tỳ nữ khác lập tức chạy vào trong nhà lấy thuốc.

Nghe vậy, Dung Tri Hạ mới giật mình thấy đau nhức truyền đến từ đầu ngón tay.

Sau khi Cúc Nhi nhận lấy thuốc, vừa bôi thuốc cho chủ tử, vừa không nhịn được lải nhải – “Lúc trước nô tỳ đã nói, lqđ mấy ngày nay người không tập trung, đừng nên cầm kéo, để nô tỳ làm là được rồi, người không nghe. Giờ thì tốt rồi, cắt vào tay thành vết thương lớn như vậy, chảy nhiều máu như vậy, chắc đau chết mất.”

Dung Tri Hạ nhú mào: “Ta cũng không biết mấy ngày nay mình bị sao nữa, luôn cảm thấy không yên lòng.”

“Nô tỳ nghĩ, đây là do người quá nhớ nhung Thế tử, kể từ khi người và Thế tử thành thân tới nay, Thế tử chưa bao giờ rời xa người lâu như vậy, nhiều ngày như vậy người không được gặp Thế tử, người nha, chính là mắc bệnh tương tư!” – Cúc Nhi bôi thuốc bằng bó cho nàng xong, liền reu ghẹo.

Là bởi vì nàng rất nhớ hần sao? Về mặt Dung Tri Hạ khôn hoặc, dù sao nàng vẫn cảm thấy cảm giác bồi hồi, lo sợ, bất an, nghi hoặc ở trong tim này không phải là như vậy.

“Thế tử phi, Thế tử sai người đưa tin trở về” – Một tỳ nữ cầm phong thư bước nhanh tới.

“Mau đưa cho ta.” Nghe nói có tin của hần, lqđ Dung Tri Hạ không thể chờ đợi thúc giục.

“Dạ” Tỳ nữ thấy nàng nóng lòng như vậy, vẻ mặt tươi cười vội vàng mang thư tới.

Sau khi xem xong, hai hàng lông mày đen vừa chau lại của Dung Tri Hạ mới giãn ra, nàng vui mừng nở nụ cười.

Cúc Nhi cười trêu: “Ta đã nói tiểu thư mắc bệnh tương tư mà, vừa xem thư của Thế tử xong, mặt mày rạng rỡ ngay.”

Dung Tri Hạ cẩn thận cất thư đi, cười nhẹ nói với Cúc Nhi – “Thế tử nói hần đã tiêu diệt được nhóm giặc cỏ kia, còn bắt sống được mấy người, ngay cả nội gián trong triều cũng đã tóm được, hần để lại một nhóm người để canh giữ, tuần tra vùng phụ cận lương đạo, phòng ngừa Lỗ Kim quốc lại phái người lẻn vào. Hần và Du tướng quân áp giải phạm nhân trở lại, hiện giờ đang trên đường.”

Cúc Nhi vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá, tiểu thư sắp được gặp Thế tử rồi, được an ủi những tháng ngày tương tư.”

“Nha đầu nhà ngươi dám giễu cợt ta nữa xem!” Dung Tri Hạ cười mắng, cao hứng nhếch miệng, không che giấu được tâm tình tốt.

“Dạ, dạ, nô tỳ không dám.” Cúc Nhi cười meo meo trả lời, “Nhưng mà vết thương của người nếu không khỏi nhanh, vạn nhất để cho Thế tử trở về nhìn thấy, lại trách cứ nô tỳ hầu hạ người không cẩn thận.”

“Còn nói vậy!” Dung Tri Hạ cười mắng một tiếng, mỉm cười đứng lên, “Tối chỗ phụ vương cùng ta, ta muốn nói tin tức tốt này cho lão nhân gia ông biết.”

Vậy mà mười mấy ngày ôm tâm tình mong đợi cùng vui sướng, Dung Tri Hạ vẫn không thấy Mặc Lan trở lại. Nàng đoán thời gian và lộ trình, lqđ cho dù ở trên đường hần có việc phải nán lại, thì giờ cũng phải trở về rồi.

Lại qua vài ngày, mới có người vội vã tới bẩm, “Thế tử phi, Thế tử trở lại.....”

Trên mặt nàng vui mừng, nở nụ cười lộ rõ hai lúm đồng tiền, quần lại búi tóc, bước qua thềm cửa muốn đi ra ngoài nghênh đón hần, nhưng tên hạ nhân lại buông xuống một câu khiến bước chân nàng dừng lại ngay tức khắc.

“Nhưng Thế tử bị trọng thương, đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh.”

“Sao Thế tử lại bị thương? Hần đang ở đâu?” Dung Tri Hạ lập tức luống cuống.

“Thế tử vừa vào thành đã được đưa tới Thái y viện, Hoàng thượng đã mệnh ấy vị Thái y cứu chữa cho Thế tử.”

“Cúc Nhi, nhanh lên, ta muốn đến xem hần.” Trái tim nàng căng thẳng, lúc bước ra khỏi bậc cửa, cả người bị ngã xuống. Cúc Nhi vội vàng đỡ lấy nàng, “Tiểu thư! Coi chừng!” Thấy tâm tư chủ tử rối loạn, nàng vội vàng an ủi, “Người trước hết đừng hoảng loạn, hãy bình tĩnh lại! Thế tử chẳng qua chỉ bị thương thôi, vả lại lúc này đang ở Thái y viện, có nhiều vị Thái y ở đó như vậy, Thế tử sẽ không có chuyện gì.”

Nghe vậy, Dung Tri Hạ cố gắng trấn định lại tinh thần, đúng vậy, có thái y ở đó, Mặc Lan sẽ không sao hết, hần sẽ không sao hết, không sao hết.... Nhưng khi nàng đi tới Thái y viện, nghe Thái y và một tùy tùng đưa hần trở về nói xong, sắc mặt nàng lập tức trở nên trắng bệch.

“...Thế tử bị Hà đại nhân đánh lén, lăn xuống núi, đầu va phải tảng đá, bị trọng thương, nhưng trong tay vẫn nắm chắc đám cỏ này, lqđ còn dặn dò thuộc hạ nhất định phải đưa tận tay Hứa thái y, sau đây Thế tử liền bất tỉnh nhân sự, suốt dọc đường vẫn chưa tỉnh lại.”

Dung Tri Hạ thấy Hứa thái y lập tức nhận lấy đám cỏ kia nhìn kỹ vài lần, nhưng bây giờ nàng không rảnh để lắng nghe xem Hứa thái y nói gì. Tim nàng bị chấn động, đoạn đường về này kéo dài ít nhất hơn mười

ngày, nếu vậy thì hẳn cũng đã hôn mê hơn mười ngày nay. Tùy tùng nói chuyện cùng Hứa thái y xong, nhìn thấy nàng, vội vàng đi tới hành lễ, “Thuộc hạ bái kiến Thế tử phi.”

“Thế tử thật sự vẫn chưa tỉnh lại ư?” Nàng cố gắng khiến chính mình tỉnh táo, nhưng giọng nói vẫn không kiềm chế được mà run run.

“Vâng.”

“Thế tử ở đâu?”

“Mấy vị Thái y đang ở bên trong hội chẩn cho Thế tử.”

“Ta muốn vào nhìn hắn.” Hai tay nàng xoắn chặt, ép buộc bản thân phải tỉnh táo, lúc này không thể để tinh thần bị rối loạn.

Nàng vào bên trong, bước từng bước về phía giường, lqđ mấy vị Thái y đang đứng bên cạnh thảo luận về thương thế của Mặc Lan.

“Ngoại thương ở trên gáy của Thế tử đã gần khỏi hẳn, vết đao trên lưng cũng không phải là vết thương trí mạng, lúc này vẫn bất tỉnh, là bởi vì đầu bị va chạm mạnh, dẫn đến bị xuất huyết bên trong.”

“Nếu chỉ là chảy máu ngoại thương thì cũng dễ chữa trị, nhưng đây là bị xuất huyết trong đầu, nên rất phiền toái. Nếu không có biện pháp lấy máu bên trong ra, để tụ lại ở đó, không cách nào tan hết được, chỉ sợ là....”

Nói đến đây, mấy vị Thái y lắc đầu thở dài, đúng lúc này chợt nghe thấy giọng nói nữ tử vang lên từ sau lưng.

“Chỉ sợ cái gì?”

Tùy tùng đưa Dung Tri Hạ vào lập tức giới thiệu với mấy vị Thái y: “Mấy vị Thái y, vị này chính là Thế tử phi của Phụng Vương phủ chúng ta.”

Sau khi mấy người làm lễ ra mắt lẫn nhau, Dung Tri Hạ tới bên giường, nhìn thấy Mặc Lan đang nằm hôn mê bất tỉnh, thấy gương mặt hắn tiêu tụy không có một tia huyết sắc, trái tim giống như bị người ta hung hăng bóp chặt đến mức đau đớn.

“Không biết mấy vị Thái y đã chẩn bệnh ra sao rồi? Khi nào Thế tử sẽ tỉnh lại?” lqđ Nàng đè nén sự đau đớn trong tim, cố giữ bình tĩnh hỏi.

“Chúng ta cũng không dám khẳng định khi nào Thế tử mới tỉnh lại được.” Một vị Thái y nói.

Một Thái y khác nói với nàng rõ ràng hơn – “Ngoại thương trên người Thế tử đã không còn đáng ngại, nguyên nhân khiến hắn bị bất tỉnh là vết thương trên đầu, theo ý kiến của chúng ta, thế tử đã bị xuất huyết bên trong đầu, phải nghĩ biện pháp làm tan khối máu tụ bên trong ra, nếu không....” Hắn nói đến đây thì ngừng lại, không nói ra hai khả năng, một là sẽ bị mất mạng, hai là từ nay về sau sẽ bị hôn mê luôn, biến thành người nửa sống nửa chết.

“Vậy thỉnh Thái y lập tức làm tan khối máu kia giúp Thế tử.” Nghe vậy, Dung Tri Hạ vội vàng thúc giục.

“Này.....”

Mấy vị Thái y đưa mắt nhìn nhau, thì thầm nói chuyện với nhau một lúc.

Cuối cùng một vị Thái y nói – “Chúng ta sẽ châm cứu chữa trị cho Thế tử, nhưng khó có thể nói trước được rằng có làm tan khối máu tụ kia được hay không.”

Lời của thái y giống như hung hăng nện búa vào lòng Dung Tri Hạ, khiến nàng hít thở không thông, một lát sau, nàng khom người thỉnh cầu họ - “Thỉnh thái y hãy cố hết sức cứu trị cho Thế tử.”

“Thế tử phi hãy mau đứng dậy, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực.” – lqđ Chẳng qua có thể cứu sống được hay không, giờ phút này ngay cả bọn họ cũng không dám bảo đảm, chỉ có thể cố gắng hết sức rồi nghe theo thiên mệnh.

Gió thu điều linh, trời đất nhuộm một màu trắng bạc.

Trước khi đi ngủ, Dung Tri Hạ lau chùi thân thể cho Mặc Lan thật tốt, thay một bộ quần áo sạch sẽ, tiếp theo lại xoa bóp tay chân giúp hẳn, đợi tay chân ấm lên, lại cẩn thận bỏ vào trong chăn đệm.

Trước khi lui ra Cúc Nhi nhắc nhở nàng – “Tiểu thư, người đừng quên bôi thuốc.”

Dung Tri Hạ gật đầu một cái – “Ta biết rồi, đợi chút nữa ta sẽ bôi, nơi này không còn việc gì nữa, các người hãy lui xuống đi.”

“Dạ.” Trong lòng Cúc Nhi có chút khó chịu, nhìn chủ tử một cái nữa, rồi mới cùng một tỷ nữ khác đi ra ngoài.

Trước khi lên giường, Dung Tri Hạ lấy ra một lọ sứ từ dưới gối, lqđ lấy chút được màu tím cẩn thận bôi lên vết sẹo trên gò má trái, sau khi bôi xong, lại cẩn thận cất lọ sứ xuống dưới gối.

Thuốc trong lọ sứ này là do Hứa Thái y đặc biệt điều chế cho nàng, dùng đám cỏ mà Mặc Lan trước khi hôn mê đã nắm chặt trong tay để điều chế thuốc. Đã qua hơn hai tháng kể từ khi nàng bắt đầu bôi thuốc này, vết sẹo xấu xí trên gò má trái đã nhạt dần, cho đến bây giờ chỉ còn lại một dấu vết mờ mờ, tiếp tục bôi thêm một thời gian nữa, vết sẹo sẽ có thể hoàn toàn biến mất.

Nhưng nếu có thể, nàng thà rằng vết sẹo kia không bao giờ biến mất, chứ không mong muốn nhìn thấy Mặc Lan bị thương bất tỉnh.

Mãi về sau nàng mới từ từ từng của hẳn biết được đầy đủ tình huống khi đó—

Hôm đó, khi bọn hắn đang áp giải Hà Thương trở về, lqđ đúng lúc gặp một cơn mưa lớn xối xả, Hà Thương nhân cơ hội bỏ trốn.

Đoàn người tìm kiếm khắp nơi muốn bắt hắn trở về. Bởi vì bọn họ lưu lại phần lớn nhân mã tiếp tục tuần tra phụ cận lương đạo, phòng ngừa lại bị giặc Lỗ Kim quốc nhân cơ hội lẻn vào. Vì vậy, trên đường về bọn họ không mang theo nhiều người lắm, lqđ nên mấy gã tùy tùng đi theo Mặc Lan cũng phải chia nhau đi tìm Hà Thương.

Lùng bắt hơn nửa ngày, Mặc Lan chợt trông thấy một bụi cỏ mọc trên sườn núi, nở ra đóa hoa có hai màu trắng và tím, hẳn vui mừng, bước nhanh lên sườn núi nhìn kỹ, vừa nhìn xong, hẳn mừng đến mức kêu to – “Đây là Bạch Tử Lan.”

Nói xong, hắn đưa tay ra hái bụi hoa kia, đúng lúc này, Hà Thương đột nhiên chui ra từ trong một bụi cỏ bên cạnh, trên tay hắn nắm một thanh đao không biết cướp được ở đâu, định đâm sau lưng hắn.

Tùy tùng không kịp đi qua cứu Mặc Lan, chỉ có thể la lên nhắc nhở, nhưng hắn lại không thể tránh thoát, bị đâm một đao, sau đó cả người bị lăn từ trên núi xuống.

Ba gã tùy tùng thì một người đuổi theo Hà Thương, lqđ hai người còn lại chạy xuống chân núi cứu hắn.

Lúc lăn xuống núi, đầu hắn bị va vào tảng đá, vỡ đầu chảy máu. Lúc hai gã tùy tùng kia muốn đỡ hắn dậy, hắn mở mắt ra, chỉ nói – “Mang đám cỏ này về cho Hứa thái y, nói hẳn nhất định phải bào chế....” Chưa nói xong, hắn đã bất tỉnh nhân sự, không thấy tỉnh lại nữa.

Sau khi Mặc Lan trở về được nửa tháng, Hứa Thái y mang lọ thuốc này đến tìm nàng, nói với nàng – “Lão phu không phụ sự phó thác của Thế tử, dùng Bạch tử lan mà Thế tử mang về thành công điều chế ra phương thuốc cổ truyền giúp làm mờ sẹo. Mỗi ngày Thế tử phi bôi hai lần vào buổi sáng và buổi tối, cho dù không thể tiêu trừ hoàn toàn, nhưng nhất định sẽ mờ đi rất nhiều.”

Khi Dung Tri Hạ biết được vì bụi cỏ dùng để chế thuốc này mà Mặc Lan mới bị thương, trong lòng hận không thể phá hủy thuốc này. Nàng nhận lấy định ném vỡ nó, lại bị Hứa Thái y ngăn cản.

“Bạch tử lan hơn một trăm năm qua không có tung tích, Thế tử thiên tân vạn khổ mới tìm được một bụi cho Thế tử phi. Nếu Thế tử phi đập vỡ lọ thuốc này, lqđ chẳng phải sẽ cô phụ sự cố gắng của Thế tử, khiến thương thế kia của hắn trở nên vô nghĩa hay sao? Nếu Thế tử tỉnh lại, chắc chắn sẽ vô cùng đau lòng.

Nghe vậy, nàng lệ rơi đầy mặt, “Ta thà rằng vết sẹo trên mặt vĩnh viễn không khỏi, chứ không muốn hẳn bị như vậy. Đã lâu như vậy mà hắn vẫn không tỉnh lại, cho dù ta dùng lọ thuốc này chữa khỏi được vết sẹo trên mặt, cũng không thấy vui vẻ.”

Hứa Thái y khuyên giải, “Bất luận nói thế nào, thì dù sao đây cũng là tâm ý của Thế tử, mong rằng Thế tử phi sẽ không chà đạp.”

Sau đó, Cúc Nhi phải liên tục khuyên mấy ngày, Dung Tri Hạ mới đồng ý sử dụng thuốc này.

Hiệu quả của thuốc này vô cùng tốt, gần như chỉ sau khi bôi lên không lâu, mắt thường cũng có thể nhìn thấy vết sẹo kia từ từ nhạt dần, lqđ điều này khiến trong lòng nàng vừa vui lại vừa đau.

“Mặc Lan, vết sẹo trên mặt ta khỏi nhanh lắm, chàng còn không mau tỉnh lại nhìn ta một chút hay sao? Chàng đã ngủ mấy tháng rồi, vẫn chưa đủ hay sao?” Nàng mắt ngấn lệ ôm lấy hắn, liếc thấy nước mắt rơi xuống làm ướt cả gương mặt hắn, nàng nhẹ nhàng dùng tay áo lau khô đi, sau đó dịu dàng hôn lên hai mắt nhắm chặt và đôi môi đang mím của hắn.

Mặc Lan vẫn trầm miên bất tỉnh như cũ, không hề hay biết.

Nàng ôm chặt hắn.

“Ta chờ chàng, lqđ cho dù bao lâu ta cũng nhất định chờ chàng tỉnh lại...”

22. Chương 22: Chương 11.2 (kết)

Nhưng có người lại không muốn chờ. Sau khi Vương phi Trần thị chờ đợi ba tháng, không thể kiềm chế được mà bước vào Vương phủ một lần nữa.

“Hiện giờ Thế tử hôn mê bất tỉnh, mà dù sao Phụng Vương phủ cũng phải có người quản lý, ta đành chịu cực khổ một chút, trở lại giúp Thế tử.”

Thấy bà ta không mời mà tới, còn nói những lời như vậy, sắc mặt Dung Tri Hạ trầm xuống, lên tiếng đuổi người đi, “Không ai mời bà trở lại! Người đâu, đưa Vương phi ra ngoài!”

Trần thị bất mãn gầm lên, “Láo xược! Ta chính là Vương phi của Phụng Vương phủ, người dám vô lễ với ta như vậy sao? Chẳng qua nể tình Mặc Lan, ta không thêm so đo với người. Nếu lần sau còn dám không phân biệt tôn ti như vậy nữa, ta nhất định sẽ phạt người thật nặng.”

Tiếp theo bà ta không khách khí sai khiến hạ nhân Phụng Vương phủ, “Người đâu, đưa Thụy nhi về viện của hắn nghỉ ngơi!”

Dung Tri Hạ ngăn bà ta lại, không để cho bà ta đi vào, “Bà cùng Mặc Thụy đã bị phụ vương đưa ra khỏi Vương phủ, nếu không có lệnh của phụ vương, không được quay về. Bà dám cãi lại lệnh của phụ vương hay sao?”

“Bây giờ Mặc Lan đã thành kẻ vô dụng, so với Thụy nhi của ta còn không bằng. Thụy nhi chẳng qua chỉ bị liệt, nhưng vẫn có thể ăn có thể nói. Mặc Lan lại giống như một khúc gỗ, đừng nói là trò chuyện, ngay cả động đậy một cái cũng không thể. Thế tử vị này, Mặc Lan còn có thể đảm đương được hay sao? Sớm muộn gì Vương gia cũng sẽ tấu thỉnh Hoàng thượng đoạt lại Thế tử vị của hắn, đổi thành phong tước cho Thụy nhi của ta. Đến lúc đó chính người và Mặc Lan sẽ bị đuổi ra ngoài. Ta khuyên người nên thức thời một chút, đừng ngăn cản ta nữa, nếu không đến lúc đó cũng đừng trách ta không lưu tình.”

Dù sao lúc trước hai phe cũng đã sớm trở mặt, giờ phút này Trần thị cũng không còn lo ngại nữa, lời nói ra khỏi miệng toàn là những câu châm chọc.

Thế tử vị cùng Phụng Vương phủ đều là của Mặc Lan, Dung Tri Hạ không cho phép bất cứ kẻ nào cướp đi, nàng quả quyết chắn trước mặt Trần thị.

“Thế tử là vì đi diệt giặc cỏ mà bị thương, hắn có công lao với triều đình xã tắc, ngay cả Hoàng thượng cũng nhớ đến công lao của Thế tử, mỗi ngày đều phái Thái y tới châm cứu chữa trị cho Thế tử. Bà lại dám cả gan liều lĩnh mở miệng vũ nhục Thế tử. Chúng ta cùng nhau vào cung đi tìm Hoàng thượng phân xử, xem liệu Hoàng thượng có đoạt phong hào của Thế tử để phong cho Mặc Thụy hay không?”

Nghe vậy, Trần thị chợt dạ dừng lại một chút, ngay sau đó muốn mở miệng bác bỏ, liền nghe thấy giọng nói của Phụng Vương truyền đến — — “Đủ rồi!”

Trần thị quay đầu lại, vừa nhìn thấy trượng phu, vẻ mặt liền vui mừng, lập tức tổ cáo với ông, “Vương gia, ngài tới thật đúng lúc, mới vừa rồi ngài có nghe thấy Thế tử phi nói gì hay không? Nàng thật sự là cả gan làm loạn, con mắt không có tôn ti...”

Bà ta còn chưa nói xong, đã bị Phụng Vương quát, “Người câm miệng!”

Ông ngồi trên xe lăn gỗ, sắc mặt lạnh lẽo âm trầm, nhìn sang Dung Tri Hạ, “Đây là chuyện trong phủ chúng ta, không cần phải đến tai Hoàng thượng.”

“Đúng thế, đây là chuyện của Vương phủ chúng ta, sao có thể để đến tai Hoàng thượng chứ?” Trần thị phụ họa.

Lo lắng bởi vì Mặc Lan bị hôn mê bất tỉnh, Phụng Vương sẽ che chở cho Vương phi và Mặc Thụy, Dung Tri Hạ bất bình muốn mở miệng giải thích, “Phụ vương, là do bà ấy muốn...”

Phụng Vương giơ tay lên cắt đứt lời nói của nàng, cũng đưa cho nàng một ánh mắt ý bảo an tâm đừng nóng vội, lúc này mới nhìn về phía Trần thị, chậm rãi nói, “Bốn vương sẽ tấu thỉnh Hoàng thượng tước đoạt hàm cấp Vương phi của người, để từ nay về sau người không cần phải nhớ nhung Thế tử vị cùng Phụng Vương phủ nữa.”

Trần thị nghe nửa câu đầu của hắn, cảm thấy đắc ý muốn nhếch miệng bật cười, nhưng sau khi nghe xong nửa câu cuối, nhất thời cảm thấy như bị sét đánh, kinh hãi đến mức khuôn mặt cũng vắn vẹo.

“Cái gì? Vương gia, ngài không thể làm như vậy, thiếp thân hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Tại sao ngài có thể ác tâm như vậy?”

“Chỉ bằng việc người từng muốn hại chết Mặc Lan, cũng đã đủ để tước đoạt hàm cấp Vương phi của người rồi. Trước kia bốn vương nhớ đến nhiều năm vợ chồng, không muốn truy cứu thêm, nhưng không ngờ người vẫn chưa chết đã tâm, chạy về đây muốn tranh giành Thế tử vị. Người quả thật khiến bốn vương lạnh thấu tâm.”

Phụng Vương đau lòng phần nộ khiển trách. Vốn dĩ ông còn nhớ đến chút tình cảm vợ chồng với bà ta, nhưng sự việc bà ta gây ra hôm nay, đã khiến ông hoàn toàn thất vọng về bà ta.

“Vương gia, thiếp thân, thiếp thân làm tất cả mọi chuyện đều là vì Thụy nhi...”

Phụng Vương không muốn gặp lại bà ta, giận tái mặt nói, “Bốn vương tuyệt đối không cho phép tên hỗn trướng này trở thành Thế tử, người đâu, sau này nếu mẹ con bọn hắn dám bước vào Phụng Vương phủ một bước, thì đánh đuổi ra ngoài cho ta, sống chết miễn bàn.”

Phụng Vương vừa ra lệnh, mẹ con Trần thị liền bị hạ nhân lôi ra ngoài, dọc đường đi vẫn có thể nghe thấy tiếng mắng chửi không cam lòng của Trần thị.

Phụng Vương mệt mỏi thở dài, sắc mặt nặng nề, nhìn Dung Tri Hạ, “Con yên tâm đi, chỉ cần Mặc Lan một ngày còn sống, thì hẳn chính là Thế tử Phụng Vương phủ.”

“Đa tạ phụ vương.” Hốc mắt Dung Tri Hạ nóng lên, cúi người cảm tạ ông.

Vì muốn thay Mặc Lan bảo vệ Phụng Vương phủ, Dung Tri Hạ bắt đầu để tâm học tập trong coi mọi chuyện trong Vương phủ, muốn toàn bộ Vương phủ phải ngay ngắn trật tự, hạ nhân an phận, giống như lúc Mặc Lan còn mạnh khỏe.

Chưa tới bốn tháng đã truyền đến tin tức tốt, phụ tử Vệ quốc Đại tướng quân Dung Tu Đình đánh bại Lỗ Kim quốc, tiêu diệt hơn mười vạn quân địch, bắt sống hơn tám vạn tù binh, khiến Lỗ Kim quốc phải dâng hàng thư cầu hòa.

Phụ tử Dung gia khải hoàn trở về, Hoàng thượng đích thân ra cửa thành nghênh đón.

Sau khi về Hoàng cung tiếp nhận thiết yến ăn mừng của Hoàng đế, phụ tử Dung Tu Đình lập tức chạy tới Phụng Vương phủ.

Nhìn thấy con rể như hoạt tử nhân * nằm bẹp trên giường không nói một lời, sự vui mừng khi giành được thắng lợi trở về của phụ tử Dung gia cũng lập tức thu lại.

(* - đồ bỏ đi, người vô dụng. Mình thấy để vậy không hay nên dùng Hán Việt.)

Trước đây không lâu cả hai người mới biết được, nếu không phải do Mặc Lan đi trước một bước phát hiện ra quỷ kế của Lỗ Kim quốc, xin ý chỉ tiêu diệt đám giặc cỏ ẩn náu mai phục ở vùng phụ cận lương đạo, duy trì lương đạo thông suốt, thì đại quân nhất định sẽ không có biện pháp đánh thắng được trận này.

“Trận chiến này cha có thể khải hoàn trở về, không thể không có công của Mặc Lan.” Thân là tướng lĩnh, Dung Tu Đình tất nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của lương thảo đối với quân đội, chính vì vậy lại càng cảm tạ sự tương trợ của Mặc Lan.

“Cha và đại ca có thể bình an trở về là tốt rồi.” Trong lòng Dung Tri Hạ vừa vui vừa buồn. Vui vì cha huynh bình an vô sự, buồn vì trượng phu vẫn hôn mê chưa tỉnh. Có lẽ muốn giữ được mạng sống của cha huynh, thì nhất định phải trả giá cao.

Tiếp theo phát hiện vết sẹo trên mặt nàng đã khỏi hẳn, phụ tử Dung Tu Đình rất vui mừng.

“Muội muội, vết thương trên mặt muội đã được chữa khỏi hoàn toàn rồi sao?” Dung Tĩnh kinh ngạc hỏi.

“Phu quân đã thiên tâm vạn khổ tìm kiếm được liệu uội.”

Nàng kể sơ lược chuyện đã xảy ra, phụ tử Dung gia không khỏi lại tăng thêm mấy phần cảm kích với Mặc Lan.

Sau khi cha huynh rời đi, Dung Tri Hạ nắm chặt tay Mặc Lan, thủ thủ gọi mấy tiếng, “Mặc Lan, Mặc Lan, cha ta và đại ca đã bình an trở lại, chàng đã làm được chuyện lúc trước hứa với ta. Chàng mau tỉnh lại đi, mở mắt ra, nhìn ta một chút...Van cầu chàng...Mặc Lan, Mặc Lan, chàng ngủ vẫn chưa đủ hay sao? Cầu xin chàng hãy mau tỉnh lại...”

Thời gian thấm thoát trôi, lần lượt thay đổi từng mùa. Hoa xuân tàn, thu phong điêu linh, tuyết rơi tung bay, đông qua xuân tới, một năm rồi lại một năm, chớp mắt một cái đã qua bốn năm.

Dung Tri Hạ thấy hôm nay cảnh xuân rất đẹp, sau khi Thái y châm cứu cho Mặc Lan xong, lúc buổi trưa, nàng sai người ôm hân từ trong nhà ra bên ngoài, đặt trên nhuyễn tháp trong vườn nhỏ, muốn cho hân tắm nắng.

Nàng xoa bóp thân thể và tứ chi cho hân, đồng thời kể cho hân nghe những chuyện mới mẻ đã xảy ra gần đây, “Hai năm trước đại ca có nhi tử, năm nay chị dâu lại sinh cho hân một nữ nhi, vô cùng xinh đẹp. Đại ca bây giờ có nếp có tẻ mọi sự đủ, tâm tình tốt, thân thể cũng khá hơn nhiều, sáng nay phái người tới nói, ngày mai sẽ đưa chị dâu và đôi nam nữ sang đây thăm chàng.”

Mặc Dục và Phong di nương mặc dù ở cách xa hân, nhưng vẫn thường xuyên gửi thư thăm hỏi Vương phủ.

“Còn có, lúc trước ta đã nói với chàng, ba năm trước ta gả Cúc Nhi ra ngoài, hôm qua nàng trở về thăm ta, cũng đã có bầu năm tháng rồi đó.” Xoa bóp toàn thân giúp Mặc Lan xong, nàng nhận lấy tấm chăn mỏng tỳ nữ đưa tới, đắp lên người hân, nắm tay hân áp lên gò má bên trái đã khôi phục như lúc ban đầu của nàng, vẻ mặt yếu ớt nói, “Đã bốn năm rồi, chàng không cảm thấy mình đã ngủ quá lâu hay sao? Sao chàng vẫn chưa chịu tỉnh lại? Chàng không muốn ngắm diện mạo bây giờ của ta hay sao? Đại ca và Cúc Nhi đã có hài tử cả rồi, nếu chàng không tỉnh lại, đến khi ta già rồi sao còn có thể sinh đứa bé của chúng ta được chứ? Mặc Lan, đừng ngủ nữa, tỉnh dậy đi được không...”

Bốn năm qua, không biết nàng đã cầu xin gọi hân mấy ngàn mấy vạn lần, nhưng từ đầu đến cuối hân chỉ trằm mặc không trả lời một câu, nàng nhắm mắt lại, lệ từ khóe mắt chảy xuống, một giọt nước mắt rơi vào lòng bàn tay hân, bỗng nhiên, tay hân hơi động đậy.

Dung Tri Hạ vẫn chưa phát hiện ra, đợi sau khi tâm tình thoảng bình phục, nàng chậm rãi mở mắt ra, neho mắt nhìn Mặc Lan. Nàng không dám tin kinh ngạc nhìn đôi mắt đã đóng chặt bốn năm kia, không biết đã mở to từ lúc nào, giờ phút này đang lẳng lặng nhìn chăm chăm nàng.

Mỗi nàng run rẩy, vui mừng không sao nói nên lời, “Mặc...Lan...Chàng...Cuối cùng chàng cũng đã tỉnh!”

“Thật xin lỗi...” Bốn năm không mở miệng nói chuyện, khiến giọng Mặc Lan khàn đục, hần nhìn chăm chú vào tròng mắt màu nâu nhạt của nàng, ánh mắt tràn đầy sự thương tiếc.

Bốn năm qua, mặc dù hần không cử động được, cũng không thể mở mắt ra được, nhưng hần vẫn có thể nghe được những lời nàng nói với hần.

Hần nghe thấy nàng không ngừng gọi tên hần, tiếng gọi tràn đầy nhớ nhung kia khiến hần đau lòng vô cùng, nhưng hần lại không thể nào đáp lại nàng, thân thể hần hoàn toàn không nghe theo sự sai khiến của hần, ngay cả chống mí mắt lên cũng không làm được.

Hần không ngừng cầu xin trời xanh, để cho hần được khôi phục tri giác, hần không muốn khiến nàng phải bị thương như vậy nữa. Cũng không biết có phải hần thành tâm cầu khẩn khiến trời xanh cảm động hay không, mà ngay lúc vừa rồi, thân thể hần thể nhưng đã khôi phục tri giác. Xa cách bốn năm, cuối cùng hần đã được gặp lại nàng.

Rốt cuộc cũng chờ được đến lúc hần tỉnh lại, Dung Tri Hạ mừng rỡ như điên, ngã vào trong ngực hần khóc to.

“Mặc Lan, Mặc Lan, cuối cùng chàng cũng tỉnh lại, cuối cùng chàng cũng tỉnh lại.” Nàng ngược đôi mắt đầm lệ lên nhìn hần, dường như muốn xác nhận gì đó, nàng bưng mặt hần lên, cùng hần bốn mắt nhìn nhau, khi nàng nhìn thấy mình trong mắt hần, nàng vừa khóc lại vừa cười nói:

“Chàng thật sự đã tỉnh, thật sự đã tỉnh!”

Hần đưa tay lên, gắng sức vuốt ve gương mặt nàng, bốn năm không tự mình hoạt động thân thể, tứ chi hần cứng ngắc không thuận tiện, nhưng nhờ có nàng hàng ngày xoa bóp cho hần, mới khiến cho bắp thịt của hần không bị teo đi.

Dung Tri Hạ hít hít mũi, ôm hần thật chặt, kích động gọi tên hần không ngừng, “Mặc Lan, Mặc Lan, Mặc Lan, chàng có biết rằng ta rất nhớ chàng hay không...?”

Mặc Lan nghe được giọng nói nức nở của nàng mang theo sự vui mừng, tâm hần vừa cảm thấy mềm mại vừa cảm thấy xót xa, hần khàn giọng thương tiếc dỗ dành, “Ta biết, ta biết, thật xin lỗi, nàng cực khổ rồi...”

Nàng nắm tay hần áp vào má mình, lệ quang trong mắt nàng trút xuống, thâm tình nói, “Chàng xem, mặt của ta là dùng thảo dược chàng hái về mà chữa khỏi.”

“Ta thấy rồi, nương tử thật xinh đẹp.” Tình cảm nồng nàn trong mắt hần gần như muốn trào ra, giọng nói khàn khàn tràn đầy vui sướng.

Mặc dù bốn năm này hần không thể cử động thân thể, nhưng khi nhìn thấy gương mặt nàng đã được khôi phục như lúc ban đầu, hần cảm thấy hết thấy đều đáng giá.

Bốn năm ở gần nhau, tâm của bọn họ đã gắn kết chặt chẽ vào cùng một chỗ. Sau này bất luận là phong sương tuyết mưa, cũng không thể tách rời bọn họ, bọn họ sẽ tay trong tay đi đến hết đường đời, au đó kiếp sau sẽ còn gặp lại, nối tiếp tình duyên.

__Toàn Thư Hoàn__

Hương Di nói về “Trọng Sinh”

Mấy năm qua, đề tài trọng sinh cùng chuyển kiếp vẫn kéo dài không ngớt, bất kể bối cảnh câu chuyện là gì, cũng có thể liên quan đến trọng sinh và chuyển kiếp, hoặc là trộn lẫn với nhau, tức là trong câu chuyện vừa có trọng sinh vừa có chuyển kiếp.

Có lúc trong câu chuyện không chỉ có một người trọng sinh hoặc chuyển kiếp, mà thậm chí cả hai người hoặc hơn thế cùng trọng sinh và chuyển kiếp.

Cuốn trước của A Di chỉ có mình nữ chính trọng sinh, mà cuốn này lại là câu chuyện về hai người cùng trọng sinh, nam nữ nhân vật chính đều bị người hại chết, sau đó được sống lại.

Lúc viết hai bản này, ta vẫn rất muốn thử viết câu chuyện sau khi sống lại sẽ phụ lòng tra nam, nhưng bởi vì nam chính kiếp trước mặc dù là tra nam*, nhưng cũng là tra nam đáng có được tình yêu, vậy nên không tìm được lý do đổi lại bọn họ.

(* - kiểu nhân vật nam cận bã)

Trước kia đã từng hỏi mấy người bạn, nếu có thể trọng sinh, bọn họ có muốn trọng sinh hay không, mấy người đó đều gật đầu, hơn nữa nói muốn vào một khoảng thời gian đặc biệt, bởi vì trong thời gian đó, xảy ra chút chuyện khiến bọn họ hối hận hoặc tiếc nuối.

Có lẽ cùng bởi vì mọi người có nhiều hoặc chút ít tiếc nuối và bất mãn trong cuộc sống, nên mới thích đọc đề tài về trọng sinh và chuyển kiếp. Lúc đọc truyện, sẽ đi theo nhân vật chính cùng nhau chuyển kiếp, cùng nhau trọng sinh, cùng nhau thay đổi điều đáng tiếc, cùng nhau tạo ra nhân sinh mới, sau khi đọc xong, tâm tình cũng cảm thấy thanh thản.

Cuối cùng, để ọi người buông lỏng tâm tình một chút, làm một trắc nghiệm nhỏ, cái này là do một người bạn quen trên mạng đã gửi cho ta—

Người cảm thấy khi anh ấy mặc T – shirt màu gì hoặc kiểu dáng gì, sẽ khiến người không thể nào chịu được?

A: Họa tiết hoa nhỏ lấp lánh.

B: Màu đỏ thẫm hoặc màu da cam.

C: Họa tiết hoạt hình rất đáng yêu.

D: Rất cá tính và không theo trào lưu.

Đây là đang trắc nghiệm về kiểu đối tượng mà người ghét nhất

Chọn A: Người không thể nào chấp nhận được người thích khoác lác, không nói lời thật.

Chọn B: Người không thể nào chấp nhận được người vụng về, biểu hiện giả dối.

Chọn C: Người không thể nào chấp nhận được người ích kỷ và tư lợi.

Chọn D: Người không thể nào chấp nhận được người đã từng phản bội người.

___END___

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tu-xau-xa>